FREDRIK BACKMAN

AUTORUL BESTSELLERULUI INTERNAȚIONAL
UN BĂRBAT PE NUME OVE

BRITT-MARIE A FOST AICI

UN ROMAN

musai

Cuprins

FREDERIK BACKMAN

BRITT-MARIE A FOST AICI

Traducere din limba suedeză de Andreea Caleman
Titlul original: *Britt-Marie var här,* 2014

Editura ART, 2020

Versiune ebook: v1.0, decembrie 2020

Fredrik Backman este editorialist, blogger și unul dintre cei mai populari scriitori suedezi contemporani. Cărțile sale au fost traduse în peste treizeci și cinci de limbi. Trăiește la Stockholm împreună cu soția și cei doi copii ai lor.

Romanul său de debut *Un bărbat pe nume Ove* a cunoscut un succes mondial, iar ecranizarea lui a fost nominalizată la Oscar pentru Cel mai bun film străin (2016) și a fost desemnată Cea mai bună comedie a anului (la Premiile Academiei Europene de Film – 2016). Romanele *Bunica mi-a zis să-ți spun că-i pare rău, – Scandalul, Noi contra voastră* și *Oameni anxioși* completează lista titlurilor de succes ale autorului.

Pentru mama, cure a avut întotdeauna grijă să am mâncare în stomac și cărți pe raft.

„Iubim fotbalul pentru că e instinctiv. Vezi o minge rostogolindu-se pe stradă și îi dai un șut. Îl iubim din același motiv pentru care ne îndrăgostim – pentru că nu știm cum să ne împotrivim.”

1

Furculițe. Cuțite. Linguri.

În ordinea asta.

Britt-Marie nu e, de bună seamă, genul de om care îi judecă pe alții, departe de ea gândul. Dar niciunei persoane civilizate nu i-ar putea da prin cap să aranjeze tacâmurile în sertar altfel decât se cade, nu-i așa? Că ea chiar nu judecă pe nimeni, totuși, doar nu suntem animale, nu?

O zi de luni, în ianuarie. Britt-Marie stă așezată la o mică masă de scris, într-un mic birou al Agenției pentru Ocuparea Forței de Muncă. Ordinea tacâmurilor în sertar n-are nimic de-a face cu asta, firește, dar se gândește că e un soi de simptom a tot ce a mers prost în ultimul timp. Tacâmurile se pun întotdeauna în ordinea obișnuită, fiindcă viața trebuie să meargă înainte ca de obicei. Viața obișnuită e prezentabilă. În viața obișnuită ai grijă de copii, faci curat în bucătărie și ordine pe balcon. Că e mereu mai mult de trebăluit decât ai crede. Pe balcon, adică.

În viața obișnuită n-ai ce să cauți la Agenția pentru Ocuparea Forței de Muncă.

Fata din spatele mesei de scris are părul tuns scurt, băiețește. Nu c-ar fi ceva greșit în asta, firește, că Britt-Marie n-are prejudecăți. Așa-i la modă, acum, de bună seamă. Fata îi arată un formular și zâmbește, în mod evident grăbită.

— Completați numele, codul numeric personal și domiciliul, vă rog!

Britt-Marie trebuie înregistrată. De parcă ar fi vreo infractoare. De parcă ar fi venit să le fure slujbele celor de la agenție.

— Lapte, zahăr? întreabă fata, oferindu-i cafea într-o ceașcă de plastic.

Nu, Britt-Marie nu-i judecă pe alții, nici gând, dar ăsta-i comportament civilizat? Ceașcă de plastic,

auzi! Ce, e război? Ar vrea să-i spună asta fetei, dar, întrucât Kent o îndeamnă mereu să fie mai „sociabilă”, Britt-Marie zâmbește cât de diplomatic poate și așteaptă să i se ofere și farfurioară pentru ceașcă.

Kent e soțul lui Britt-Marie. E antreprenor. Unul de mare, mare succes. Face afaceri cu Germania și e foarte, foarte sociabil. Fata îi oferă și două pachețele cu lapte, dintr-acela care nu trebuie ținut în frigider. Apoi îi întinde un pahar din plastic, plin cu lingurițe din plastic. Britt-Marie n-ar fi fost mai îngrozită nici dacă i s-ar fi oferit un șarpe.

— Nici lapte, nici zahăr? întreabă fata nedumerită.

Britt-Marie dă din cap că nu și mătură biroul cu palma, de parcă ar fi plin de firimituri invizibile. Hârtii împrăștiate peste tot, debandadă. Că fata n-are timp să facă ordine, firește, ocupată cum e cu cariera, din câte își dă seama Britt-Marie.

— OK, scrieți-vă doar adresa acolo! zâmbește fata, cu ochii în formular.

Britt-Marie își ațintește privirea în genunchi și mătură firimituri invizibile de pe fustă. Îi e dor de acasă, de sertarul ei cu tacâmuri. De viața obișnuită, îi e dor de Kent, pentru că el completează de obicei formularele.

Fata pare gata să deschidă din nou gura, așa că Britt-Marie o întrerupe:

— Dacă nu deranjez, ceva pe care să pun ceașca?

Britt-Marie spune „ceașcă”, deși e doar un recipient din plastic, pe tonul acela pe care îl folosește negreșit când e nevoită să-și adune toată stăpânirea de sine.

— Ce? exclamă fata, ca și când ceștile se pot pune oriunde, pur și simplu.

Britt-Marie zâmbește cât de sociabil poate.

— Ai uitat să-mi dai farfurioară. Să nu lase ceașca urme pe masă, pricepi dumneata?

Fata de cealaltă parte a mesei de scris nu pare să priceapă la ce ar folosi farfurioarele. Sau porțelanul. Sau oglinzile, dacă e să judece după frizura fetei.

— Aș, n-are nimica, puneți-o oriunde! răspunde ea netulburată, arătându-i un loc oarecare pe birou.

De parcă viața ar fi așa de simplă! De parcă nu contează dacă folosești farfurioară au ba sau dacă pui tacâmurile în ordinea corectă! Fata lovește ușurel formularul cu pixul, arătându-i rubrica „Domiciliul”. Britt-Marie răsuflă foarte, foarte răbdătoare. Nu oftează, nu.

— Bine, dar ceștile de cafea nu se pun direct pe masă, pur și simplu! Lasă urme, înțelege și dumneata!

Fata studiază masa de scris, care arată de parcă niște copii mici au încercat să mănânce cartofi direct de pe ea. Cu furcile. Pe întuneric.

— Aș, nu contează, oricum e veche și zgâriată! spune ea zâmbind.

Britt-Marie urlă în sinea ei.

— Bănuiesc că dumitale nu ți-a dat prin cap că e din cauză că nu folosești farfurioare, constată ea.

O spune cu toată bunăvoința, firește. Deloc „pasiv-agresiv”, cum i-a auzit odată pe copiii lui Kent vorbind despre ea, când credeau că nu-i aude. Britt-Marie chiar nu e pasiv-agresivă. E binevoitoare. Și, după ce i-a auzit pe copiii lui Kent făcând-o „pasiv-agresivă”, a fost extrabinevoitoare câteva săptămâni în șir.

Fata de la agenție pare ușor încordată. Își masează sprâncenele.

— Bun… deci, cum ați zis că vă cheamă? Britt, nu?

— Britt-Marie. Doar sora mea îmi zice Britt, o corectează Britt-Marie.

— OK, completați formularul… vă rog! spune fata.

Britt-Marie aruncă o privire spre hârtiile care îi cer să declare cine este și unde locuiește. E nevoie de o grămadă ridicol de mare de hârtii ca să fii om în ziua de azi, crede Britt-Marie cu convingere. De absurd de multă birocrație doar ca societatea să te lase să fii membru.

Fără tragere de inimă, își completează numele, codul numeric personal și numărul de telefon. Lasă necompletat spațiul pentru adresă.

— Ce pregătire aveți? o interoghează fata.

Britt-Marie își strânge tare baierele genții.

— Țin să menționez că pregătirea mea este excepțională! exclamă ea.

— Bine, ce studii aveți? Asta voiam să zic.

Britt-Marie răsuflă scurt pe nas. Nu pufnește, nu, că Britt-Marie nu e genul de om care să pufnească.

— Țin să menționez că dezleg foarte multe careuri de cuvinte încrucișate și asta nu se face fără o pregătire temeinică.

Ia o mică înghițitură din cafea. Nu are deloc gustul cafelei lui Kent. Kent face cafea foarte bună, toată lumea zice. Britt-Marie aduce ceștile și farfurioarele și Kent se ocupă de cafea. Așa și-au clădit o viață împreună.

— Aha, spune fata, apoi, zâmbind încurajator, continuă: Ce experiență aveți în câmpul muncii?

— Ultima slujbă a fost de chelneriță. Am recomandări excepționale! declară Britt-Marie.

Fata o privește plină de speranță. Dar îi trece repede.

— Și când a fost asta? întreabă ea.

— În 1978, răspunde Britt-Marie.

— Aha! exclamă fata, încercând să zâmbească și să-și ascundă, fără succes, reacția. Și de-atunci n-ați mai lucrat?

— Am lucrat zi de zi de-atunci, l-am ajutat pe soțul meu cu firma, răspunde Britt-Marie jignită.

Fata o privește din nou plină de speranță. Ai zice că s-a învățat minte după primul răspuns al lui Britt-Marie, dar nu…

— Și ce sarcini de muncă aveați în cadrul firmei?

— Mă ocupam de copii și aveam grijă să avem un cămin prezentabil, răspunde Britt-Marie.

Fata zâmbește, încercând să-și ascundă dezamăgirea, cum fac oamenii care nu înțeleg diferența dintre „locuință” și „cămin”. Tocmai grija e cea care face diferența. Să te îngrijești să fie

farfurioare și cești de cafea adevărate, să faci paturile temeinic dimineața – Kent glumește cu cunoștințele lui că, dacă te împiedici de pragul dormitorului lor, „riscul să-ți rupi vreun os e mai mare dacă aterizezi pe cuvertură decât pe podea”. Britt-Marie urăște când îl aude spunând asta. Oamenii civilizați ridică piciorul când trec pragul unei uși. Ce, e prea mult să ceri asta? Să fii civilizat?

Când Britt-Marie și Kent trebuie să plece în vreo călătorie, Britt-Marie presară bicarbonat de sodiu pe saltea preț de douăzeci de minute înainte să facă patul. Bicarbonatul absoarbe umezeala și mirosurile și împrospătează salteaua. Bicarbonatul ajută la aproape orice, așa a învățat Britt-Marie. Kent se plânge că o să întârzie, dar Britt-Marie odată își împreunează hotărâtă mâinile pe burtă și îi zice: „Trebuie să fac patul înainte să plecăm, Kent! Dacă murim?”

De fapt, de asta nici nu-i place lui Britt-Marie să călătorească. Moartea. Nici măcar bicarbonatul nu ajută împotriva morții. Kent spune că exagerează și atunci Britt-Marie urlă. În sinea ei, firește. Oamenii chiar mor pe nepusă masă când călătoresc. Ce-ar zice proprietarul apartamentului dacă ar fi nevoit să spargă ușa și ar da de o saltea îmbâcsită? Că Britt-Marie și Kent sunt niște îngălați?

Fata se uită la ceas.

— O… K, zice ea.

Lui Britt-Marie i se pare un pic critic tonul ei, așa că simte nevoia să se apere:

— Copiii sunt gemeni și avem balcon. Și e mult de muncă dacă ai balcon, mai mult decât își închipuie lumea.

Fata încuviințează precaută.

— Câți ani au copiii dumneavoastră?

— Sunt copiii lui Kent. Au treizeci.

Fata încuviințează și mai lent.

— Deci nu mai locuiesc acasă.

— Firește că nu.

Fata se scarpină în creștet de parcă ar căuta ceva.

— Și aveți șaizeci și trei de ani?

— Da, răspunde Britt-Marie de parcă n-are nicio importanță.

Fata își drege vocea de parcă are, totuși, o oarecare importanță.

— Mda, Britt-Marie, sinceră să fiu, din cauza crizei financiare și toate cele, e cam subțire treaba cu joburile pentru cei în… situația dumneavoastră.

Sună de parcă „situația” nu e tocmai cuvântul pe care îl căuta fata. Britt-Marie trage adânc aer în piept și zâmbește răbdătoare.

— Kent zice că s-a terminat criza financiară. E antreprenor, pricepi dumneata? Așa că înțelege lucruri care, poate, nu sunt de competența dumitale.

Fata clipește inutil de mult. Se uită din nou la ceas.

— Mda, deci… eu v-am înregistrat, dar…

Nu pare deloc în largul ei. Asta o stresează pe Britt-Marie. Așa că se hotărăște brusc să-i facă un compliment fetei, ca să dea dovadă de bunăvoință. Se uită în jur, căutând ceva pentru care s-o complimenteze și, în cele din urmă, reușește să spună, cu cel mai sociabil zâmbet de care e în stare:

— Frizura dumitale e foarte modernă.

Fata își pipăie tunsoarea, fâstâcindu-se.

— Ce? A, mersi!

— Foarte curajos din partea dumitale să te tunzi atât de scurt cu o frunte atât de lată! adaugă Britt-Marie.

Cinstit vorbind, fata pare un pic jignită de complimentul lui Britt-Marie. Că așa pățești dacă încerci să socializezi cu tinerii din ziua de azi, firește! Fata se ridică de pe scaun.

— Mulțumesc că ați venit! V-am înregistrat în baza noastră de date! Vă contactăm noi!

Îi întinde lui Britt-Marie mâna în semn de la revedere. Britt-Marie se ridică și îi pune ceașca din plastic în mână.

— Când? vrea ea să știe.

— Păi, greu de zis… spune fata.

Britt-Marie zâmbește diplomat. Deloc acuzator.

— Adică eu să stau și să aștept, firește. Ca și când n-am nimic mai bun de făcut. Asta vrei să zici?

Fata înghite în sec.

— Deci… o să vă caute colegul meu în legătură cu cursul de calificare și…

— Nu-mi trebuie un curs, îmi trebuie o slujbă, o lămurește Britt-Marie.

— Da, da, dar e greu de zis când o s-apară ceva, încearcă fata.

Britt-Marie scoate un carnețel din geantă.

— Să zicem mâine?

— Ce!? se miră fata.

— S-ar putea să aveți ceva mâine? întreabă Britt-Marie.

Fata tușește ușor.

— Deci, S-AR PUTEA, da' adică n…

Britt-Marie scoate un creion din geantă și se uită enervată mai întâi la creion, apoi la fată.

— Dacă nu deranjez, o ascuțitoare se poate? cere ea.

— Ascuțitoare? repetă fata, ca și cum Britt-Marie îi ceruse vreun artefact magic, vechi de mii de ani.

— Trebuie să trec întâlnirea pe listă, o anunță Britt-Marie.

Unii oameni nu pricep valoarea listelor, dar, pe toți sfinții, Britt-Marie nu e unul dintre aceia. Are atâtea liste, încât trebuie să țină și o listă a listelor. Altfel, cine știe ce s-ar putea întâmpla. Ar putea muri. Sau ar putea uita să cumpere bicarbonat.

Fata îi întinde un pix, mormăind „deci, eu n-am timp mâine, că…”, dar Britt-Marie e prea ocupată să se uite strâmb la pix ca s-o asculte.

— Bine, da' nu putem să scriem cu pixul pe listă! izbucnește ea, cum se întâmplă când vorbești cu oameni care nu pricep că ideea e să poți să ștergi ce scrii pe o listă.

Fata arată ca și cum și-ar dori mult ca Britt-Marie să plece de acolo.

— N-am creion. Da' eu… deci, n-am timp mâine, vă contactează colegul me…

— Ha! o întrerupe Britt-Marie.

Britt-Marie spune asta adesea. „Ha!” Nu „ha” ca în „Ha, ha!”, când râzi, ci ca și cum ai zice „Aha!” pe un ton superdezamăgit. Ca atunci când găsești un prosop ud pe podea, în baie: „Ha!” Britt-Marie strânge din buze imediat după ce spune asta, ca să arate că „Ha!” e ultimul lucru pe care are de gând să-l zică despre chestiunea respectivă. Dar se întâmplă foarte rar să fie ultimul lucru, bineînțeles.

Fata șovăie. Britt-Marie ține pixul de parcă e mozolit cu ceva. Deschide carnețelul la lista cu titlul „Marți” și scrie, în capul listei, deasupra lui „Curățenie” și „Cumpărături”: „Agenția Forță Muncă – de contactat”.

Îi înapoiază fetei pixul. Fata zâmbește încurajator.

— Mi-a făcut plăcere să vă cunosc! Vă contactăm noi! spune ea automat, ca și cum ar spune o minciună.

— Ha! spune Britt-Marie.

Apoi Britt-Marie pleacă. Fata e, bineînțeles, convinsă că e ultima dată când se întâlnesc, pentru că nu înțelege deloc seriozitatea cu care Britt-Marie își tratează listele. Asta pentru că n-a văzut niciodată, firește, balconul lui Britt-Marie.

E un balcon nemaipomenit, nemaipomenit de prezentabil.

E ianuarie. Ger, dar nici pic de zăpadă – grade sub zero, dar nicio dovadă. Cea mai rea perioadă din an pentru plantele de pe balcon. După ce iese de la Agenția pentru Ocuparea Forței de Muncă, Britt-Marie intră într-un supermarket care nu e supermarketul ei obișnuit și face cumpărăturile de pe lista de cumpărături. Nu-i place să meargă singură la cumpărături, fiindcă nu-i place să împingă căruciorul. Kent duce întotdeauna căruciorul, iar Britt-Marie merge pe lângă el și se ține de o margine. Nu fiindcă ar încerca să-l dirijeze, ci pentru că îi place să se țină de ceva, în timp ce și Kent se ține de același lucru. Astfel simte că merg împreună în aceeași direcție.

Britt-Marie ia cina la ora șase fix. Rece. Din obisnuință, încearcă să pună porția lui Kent în frigider. Dar singurul frigider de-acolo e plin de sticluțe mici cu alcool. Apoi se așază pe un pat care nu e al ei și își freacă absentă inelarul, cum face de obicei când e neliniștită. Acum câteva zile, stătea așezată pe patul de acasă și își învârtea absentă verigheta pe deget, după ce curățase salteaua cu bicarbonat mai temeinic decât oricând. Acum își freacă urma albă de pe inelar, acolo unde purta înainte verigheta.

Clădirea are o adresă, dar nu e nici locuință, nici cămin. Pe podea sunt două ghivece lungi, din plastic, pentru plante de balcon, dar camera de hotel nu are balcon. Iar Britt-Marie nu mai are pe cine aștepta toată noaptea.

Totuși așteaptă.

2

Biroul Agenției pentru Ocuparea Forței de Muncă deschide la ora 9:00. Britt-Marie așteaptă până la 9:02 înainte să intre, pentru că nu vrea să pară vreo înfiptă.

— Urma să mă contactați astăzi, spune ea, deloc înfiptă, când fata deschide ușa biroului.

Tunsoarea băiețoasă a fetei e diferită astăzi. Mai mult strâmbă decât ridicată, aparent fără intenția persoanei, ca și cum depinde doar pe ce parte s-a întâmplat să adoarmă cu o seară înainte. O tunsoare practică, desigur, se gândește Britt-Marie, că doar fata n-are timp să-și facă griji că i-ar sta frizura în calea carierei. Nu c-ar fi ceva rău cu tunsoarea, firește. Că Britt-Marie nu judecă pe nimeni. Dar ea una își aranjează părul așa cum se cade când chiar îți pasă.

— Ce? izbucnește fata, cu o expresie care nu prevestește nimic încurajator.

Britt-Marie vede niște necunoscuți în biroul fetei. Cu cești de cafea din plastic în mâini.

— Dumnealor cine sunt? întreabă ea.

— Avem ședință, răspunde fata.

— Ha! O fi ceva important, firește, o fi, constată Britt-Marie și își netezește o cută a fustei, pe care doar ea o poate vedea.

— Mda, deci… începe fata.

Britt-Marie încuviințează și constată, nemaipomenit de înțelegătoare și deloc critică:

— Că eu nu sunt importantă, firește.

Fata se sucește stingherită pe loc, de parcă hainele de pe ea tocmai și-au schimbat brusc mărimea.

— Deci… eu v-am zis ieri că vă contactăm dacă apare ceva, n-am zis că o să fie ast…

Britt-Marie își scoate carnețelul din geantă și îi arată, cu un aer de profesoară.

— Am notat aici, pe listă!

Fata își atinge fruntea cu degetele de parcă ar încerca să scoată mici cuie invizibile.

— Am zis că… *s-ar putea*… să fie azi.

Britt-Marie zâmbește cât se poate de binevoitor.

— Nu aș fi notat pe listă dacă nu mi-ai fi zis, pricepi dumneata?

Fata trage adânc aer în piept.

— Avem ședință, trebuie să…

— Poate ați avea mai mult timp să le găsiți slujbe oamenilor dacă n-ați face ședințe toată ziua bună ziua? sugerează Britt-Marie amabilă.

Fata se uită la ceas.

— Îmi pare rău, dar chiar nu vă pot aju…

Britt-Marie răsuflă cu multă, multă răbdare.

— Trebuie să m-ajuți. Scrie pe listă. E greșeala dumitale, pricepi?

Fata face ochii mari.

— Ce?

Britt-Marie își ține geanta de baiere cu ambele mâini, de parcă e un ghidon de bicicletă.

— Și a trebuit să scriu cu pixul, nu mai pot să șterg.

Fata își drege vocea și îi dă înapoi carnețelul.

— Îmi pare rău, dar a fost o neînțelegere, trebuie să mă-ntorc la ședință.

Britt-Marie strânge și mai tare poșeta.

— Ha! Adică eu să stau și s-aștept, firește, ca și când n-am nimic mai bun de făcut.

— Nu… vreau să zic… încearcă din nou fata.

Dar Britt-Marie s-a așezat deja pe un scaun pe coridor. După ce a șters scaunul cu un șervețel, firește. Ca oamenii!

Fata închide ușa cu un oftat și cu ochii închiși, cam ca atunci când sufli în lumânările de pe tort și îți dorești cu putere ceva. Britt-Marie rămâne singură pe coridor. Vede că pe ușa biroului fetei sunt două abțibilduri, chiar sub mâner, așa, cam la înălțimea unui copil. Cu mingi de fotbal. Îi amintesc de Kent, fiindcă Kent iubește fotbalul. Îl iubește cum nu iubește nimic altceva pe lume.

Iubește fotbalul mai mult decât iubește să le povestească oamenilor cât costă una și alta și numai

Dumnezeu știe că lui Kent îi place mult de tot și asta.

Când sunt competiții mari de fotbal, suplimentul obișnuit de cuvinte încrucișate din ziarul lui Kent este înlocuit cu suplimentul special, despre fotbal, și nu se mai înțelege cu el. Dacă Britt-Marie îl întreabă ce vrea la cină, Kent mormăie fără să ridice privirea din ziar: „Ce-o fi, nu contează!”

Britt-Marie n-a iertat niciodată fotbalul. Și pentru că i-l răpește pe Kent, și pentru că o lasă fără suplimentul de cuvinte încrucișate.

Își freacă urma albă de pe inelar. Își amintește de ultima dimineață când au primit suplimentul de fotbal în loc de cel obișnuit. A citit ziarul de patru ori, tot sperând să fie pe undeva vreun careu de cuvinte încrucișate care i-a scăpat. Nu-i scăpase. În schimb, a găsit un mic articol despre o femeie de vârsta ei, care murise. Britt-Marie n-a uitat niciodată articolul acela. Cadavrul rămăsese în casă preț de câteva săptămâni, până când s-au sesizat vecinii că venea un miros urât din apartamentul femeii. Britt-Marie se gândește mereu cât de groaznic ar fi să se plângă vecinii că miroase urât din apartamentul ei. În ziar scria că femeia murise din cauze „naturale”. Un vecin a povestit că „proprietarul a găsit cina femeii pe masă când a intrat în apartament”. Britt-Marie l-a întrebat pe Kent ce crede el că a mâncat femeia, că ei una i s-a părut îngrozitor să moară cineva în mijlocul cinei, ca și cum n-a fost bună mâncarea. Kent a mormăit că nu contează și a dat volumul mai tare la televizor, că era meci. Iar Britt-Marie a urlat în sinea ei.

Contează, chiar foarte mult. Cinele trebuie să aibă rostul lor pe lume.

Peste o jumătate de oră, ușa biroului fetei se deschide din nou. Oamenii ies de la ședință. Fata le spune la revedere și zâmbește plină de entuziasm. Apoi se uită la Britt-Marie și zâmbește cu mai puțin entuziasm.

— A, tot aici sunteți. Sunt dezolată, dar n-am timp să…

Britt-Marie se ridică, mătură cu dosul palmei firimituri invizibile de pe fustă și spune:

— Înțeleg. Dumneata ești ocupată cu cariera, firește, n-ai timp de ăștia ca mine.

Britt-Marie spune „cariera" cu toată bunăvoința. Deloc critică. Dar fata pare că o ia în nume de rău, fiindcă are o expresie exact cum aveau vecinii de bloc ai lui Britt-Marie când încerca să fie amabilă cu ei. Odată o vecină a făcut-o „babă pisăloagă" pentru că Britt-Marie, din amabilitate, desigur, a sunat la ușa ei să o informeze, pe bună dreptate, care sunt regulile de folosire a spălătoriei comune a blocului. Pentru a patra oară. Lui Britt-Marie i-a picat foarte rău. Nu din cauza chestiei cu „babă", că peste aia hai că ar fi trecut. Dar Britt-Marie nu e „pisăloagă", nu, e binevoitoare – mare diferență! Asta i-a și explicat vecinei după aceea, de fiecare dată când s-au întâlnit, până când vecina a urlat: „Da' mă mai pisezi mult?" Britt-Marie a fost profund jignită. „Nu sunt pisăloagă, chiar nu sunt, nu? Zi și tu, Kent! Sunt eu pisăloagă, Kent?" l-a întrebat ea pe Kent în seara aceea. „Nu, nu, nu ești, ce dracu'!" a mormăit Kent. „Păi asta zic și eu, asta zic și eu! Nu sunt eu pisăloagă!" a întărit Britt-Marie. N-a putut dormi toată noaptea, indignată că oamenii din bloc puteau crede, pe nedrept, că era pisăloagă.

— Îmi pare rău, dar… spune fata pierzându-și răbdarea și, în mod evident, hotărâtă să o dea afară pe Britt-Marie.

— Văd că-ți place fotbalul, trebuie să fie plăcut pentru dumneata, o întrerupe Britt-Marie, arătând spre abțibildurile de pe ușă.

Fata se luminează la față.

— Da! Și dumneavoastră?

— În niciun caz! spune Britt-Marie.

— Aha… spune fata.

— Ha! spune Britt-Marie.

Fata se uită din nou fugar la ceasul de la mână, apoi la cel de pe perete. Se pregătește din nou să o

invite pe Britt-Marie să plece, dar Britt-Marie a hotărât să fie sociabilă astăzi.

— Frizura dumitale arată altfel azi, spune ea.

— Ce? zice fata.

Britt-Marie zâmbește binevoitoare.

— Față de ieri, da, e diferită. Asta se cheamă modern, firește. Să nu fie nevoie să te hotărăști, spune ea.

Apoi adaugă repede:

— Nu c-ar fi ceva rău în asta, firește.

Că Britt-Marie nu judecă pe nimeni, nu. Fata își drege din nou vocea și spune:

— OK, mulțumesc, dar acum chiar trebuie să…

— Pare o frizură foarte practică, spune Britt-Marie admirativ.

Părul fetei e scurt și ridicat, țeapăn ca un covor mițos pe care cineva a vărsat suc de portocale. Kent își vărsa întotdeauna paharul cu votcă și suc de portocale când se uita la meciuri, până când Britt-Marie s-a săturat și a mutat covorul în camera de oaspeți. Sunt treisprezece ani de atunci, dar Britt-Marie încă se gândește la asta. Covoarele și amintirile lui Britt-Marie au asta în comun, sunt greu de șters.

Dar frizurile n-au decât să arate cum poftesc, firește. De fapt, arată un pic ca mărarul într-un ghiveci pe balcon, se gândește Britt-Marie. Nu c-ar fi ceva rău în asta, firește. Că Britt-Marie n-are prejudecăți despre mărar.

Fata tușește ușor. Frizura rămâne pasivă.

— Din păcate, n-am timp.

— Și când ai avea dumneata timp? o interoghează Britt-Marie.

Fata respiră de parcă ar fi un bărbat cu o cu totul altă greutate corporală și nu o fată subțirică.

— Adică?

Britt-Marie ridică demonstrativ carnețelul și trece în revistă lista.

— Sunt liberă la trei.

— Astăzi e plin, n-am… încearcă fata.

— Aș putea și la patru, și la cinci, se oferă Britt-Marie diplomatic.

— Închidem la cinci, zice fata.

— Bine, atunci rămâne la cinci! cade la învoială cu sine însăși Britt-Marie, pregătindu-se să noteze pe listă, cu un creion proaspăt ascuțit care-i apare, ca prin farmec, între arătător și degetul mare.

— Nu, nu se poate, v-am spus doar! protestează fata.

— Ești ocupată la cinci? întreabă Britt-Marie neliniștită.

— Da… deci la cinci închidem și…

— Bine, dar nu se poate mai târziu de cinci! se împotrivește Britt-Marie.

— Ce? zice fata.

Britt-Marie zâmbește incredibil de răbdătoare.

— Nu vreau să fac scandal. Nici gând! Dar nu suntem pe vremea războiului, drăguță! Oamenii civilizați iau cina la ora șase! Așa că zicem un cinci cel târziu pentru programare, nu crezi?

— Nu!

— Adică să avem întâlnirea în timp ce luăm cina, zici?

— Nu… stați… ce?

Britt-Marie dă din cap înțelegătoare, dar cu aerul că treaba asta cere totuși oareșicare efort.

— Ha! Mda, fie, dar o să te rog să nu întârzii, că se răcesc cartofii.

Apoi scrie „18:00 Cină" pe listă.

Fata strigă ceva după Britt-Marie, dar Britt-Marie a ieșit deja, că, la urma urmelor, n-are timp de pierdut toată ziua pe-acolo.

Ora 9:35. Se aude din nou un ciocănit în ușa biroului. Din prag, Britt-Marie o privește gânditoare pe fată.

— Ai vreo alergie? întreabă ea.

— Ce? zice fata.

— E ceva ce nu mănânci? o lămurește Britt-Marie cu soiul acela de logică stoică cu care e musai să te înarmezi ca să poți avea o conversație cu cineva

care, la orice întrebare cât se poate de firească, răspunde mojic: „Ce?”

— Sunt… vegetariană, îngaimă fata.

Britt-Marie își scoate carnețelul.

— Ha!

Fata trage adânc aer în piept.

— Deci… eu v-am spus că NU pot să mă întâlnesc cu dumneavoastră în…

— Pește mănânci? o întrerupe Britt-Marie.

— Da, mănânc pește, dar după cum…

— Peștele nu e legumă, e carne. Carne de pește, îi explică Britt-Marie.

Fata își apasă pleoapele cu degetele, cum faci când ești obișnuit să dai un răspuns simplu la o întrebare complicată, deoarece răspunsul complicat de obicei îi face pe oameni să prefere să le fi dat răspunsul mai simplu.

— Nu mănânc carne roșie. De obicei le vine mai ușor oamenilor să înțeleagă dacă zic că sunt vegetariană.

Britt-Marie pare să cugete la spusele fetei.

— Dar somon mănânci? întreabă ea, apoi adaugă binevoitoare: Somonul e un pește, pricepi dumneata?

— Da, mănânc somon, răspunde fata.

Britt-Marie mătură cu palma firimituri invizibile de pe fustă. Netezește o cută care nu e acolo.

— Somonul are carnea roșie.

Se prea poate ca fata să încerce să răspundă ceva, dar Britt-Marie a plecat deja.

Britt-Marie se pricepe foarte bine să gătească somon, pentru că e singurul pește care îi place lui Kent. În fiecare după-amiază, la ora cinci, îl sună și îl întreabă dacă ajunge la cină la ora șase. El răspunde mereu nu, fiindcă are ședință cu Germania, dar, indiferent la ce oră vine acasă, cina îl așteaptă întotdeauna caldă pe masă.

„Ha! Deci nu ți-a plăcut?” întreabă Britt-Marie de obicei, deloc acuzator, după ce Kent ia câteva înghițituri.

„Ba da, ba da! Foarte bun, foarte bun!” obișnuiește Kent să mormăie fără să ridice privirea din ziarul care sosește dimineața, dar el îl citește seara. Britt-Marie urlă un pic în sinea ei când îl aude.

„Dacă ți-a plăcut, ar fi drăguț din partea ta să zici!” obișnuiește ea să zică, în timp ce mătură cu palma firimituri invizibile de pe fața de masă. „Doamne Dumnezeule, Britt-Marie, da’ am zis că-i foarte bun!” răspunde Kent de fiecare dată, în timp ce butonează pe telefon. Atunci Britt-Marie se ridică și mai mătură câteva firimituri invizibile și de pe blatul chiuvetei. Apoi scoate vesela din mașina de spălat vase și așază tacâmurile în sertar.

Kent obișnuiește să-și pună farfuria lângă chiuvetă, pe urmă verifică rezultatele meciurilor, apoi se culcă. Britt-Marie îi ia cămașa din dormitor și o pune în mașină. Apoi spală, face curat și îi mută aparatul de ras. Kent spune în fiecare dimineață că Britt-Marie i-a „ascuns” aparatul, când țipă din baie „Briiitt-Mariiie!”, pentru că nu-l găsește. Dar ea nu i-l ascunde, nici gând. I-l reorganizează. E o diferență. Uneori reorganizează lucruri pentru că e nevoie, alteori o face doar ca să-l audă strigându-i numele. Fiindcă îi place să-l audă strigând-o pe nume.

Apoi ziua trece și Kent vine acasă târziu, mănâncă, verifică rezultatele meciurilor și se culcă. Iar Britt-Marie îi spală cămașa. Și-ar dori ca măcar o dată să-și pună singur cămașa în coșul de rufe. Și-ar dori ca măcar o dată să spună că i-a plăcut cina fără să i-o ceară ea. Cina trebuie să aibă un rost.

„A fost bună!” Asta ar însemna că a avut un rost.

3

Ora 16:55. Britt-Marie așteaptă în fața Agenției pentru Ocuparea Forței de Muncă. Ar fi nepoliticos să ajungă mai devreme la programare. Vântul îi zburlește ușor părul. Îi e atât de dor de balconul ei, încât e nevoită să închidă ochii strâns, până când tâmplele îi zvâcnesc de durere. De obicei trebăluiește pe balcon noaptea, când îl așteaptă pe Kent. El îi spune mereu să nu-l aștepte, dar ea totuși o face. De pe balcon vede mașina și, când Kent intră în casă, mâncarea îl așteaptă caldă pe masă. După ce adoarme în patul lor, îi ia cămașa de pe podea și o pune în mașina de spălat. Dacă gulerul e murdar, îl dă cu oțet și bicarbonat. A doua zi dimineața, Britt-Marie se trezește și își aranjează părul, deretică în bucătărie, presară bicarbonat în ghivecele de pe balcon și șterge geamurile cu Faxin – marca produsului de curățat geamuri pe care îl folosește Britt-Marie. E mai bun chiar și decât bicarbonatul.

Unii zic că nu e nevoie să ștergi geamurile în fiecare zi, dar când Britt-Marie termină de șters, se trezește Kent și, când se trezește Kent, începe ziua. Britt-Marie nu-și poate imagina cum ar fi să-și înceapă ziua cu ferestrele murdare.

Fereastra camerei de hotel în care Britt-Marie locuiește acum e atât de curată, încât e nevoită să tragă mereu draperiile înainte să plece la magazin, ca să nu se lovească păsările de geam din greșeală. Că ar fi îngrozitor să se izbească vreo pasăre de geam, fiindcă atunci ar trebui ștearsă din nou fereastra și ultima ei sticlă de Faxin tocmai s-a terminat. Și parcă nu e om întreg când n-are o sticlă de Faxin de rezervă. Orice se poate întâmpla!

A scris „Faxin” pe lista de cumpărături. Ba chiar s-a gândit să pună și un semn de exclamație după, ca să sublinieze urgența. Dar s-a stăpânit. Apoi s-a dus la super- marketul care nu e supermarketul ei, unde

nimic nu e ca de obicei. A întrebat un tânăr care lucra acolo dacă știe unde e raftul cu Faxin. Tânărul nu știa ce este. Când Britt-Marie a țipat – și în sinea ei, și la tânăr – că e produsul ei de curățat geamuri, tânărul a ridicat din umeri și i-a sugerat să cumpere o altă marcă. Atunci Britt-Marie s-a enervat atât de tare, încât a scos lista și a pus un semn de exclamare.

Căruciorul de cumpărături n-o asculta și a reușit să-și dea cu el peste picior. A închis ochii și și-a mușcat obrajii. I s-a făcut dor de Kent. A găsit somon la preț redus. A mai pus în coș cartofi și legume. De pe rafturile cu „Papetărie” a luat un creion și două ascuțitori.

— Card de fidelitate? a întrebat tânărul de la casă.

— Card de ce? a întrebat Britt-Marie suspicioasă.

— Somonul e la preț redus doar pentru cei care au card de fidelitate la noi, i-a răspuns el.

Britt-Marie a zâmbit răbdătoare.

— Nu e magazinul meu obișnuit, pricepi dumneata? La magazinul meu obișnuit are card soțul meu.

Atunci tânărul i-a întins un formular.

— Puteți să vă faceți card și la noi, se face super repede. Trebuie doar să vă completați numele și adresa aici și…

— În niciun caz! s-a împotrivit Britt-Marie.

A zis-o cu bunăvoință, firește. Nu cu nervi. Dar totul are o limită! Chiar trebuie să te înregistreze cu numele și adresa complete, ca pe un terorist, doar ca să cumperi pește? Că doar Britt-Marie n-are de gând să arunce pe cineva în aer cu somonul. Are de gând să-l facă la cuptor, cu cartofi și fasole verde. Cum se face.

— Bine, dar atunci, *sorry,* trebuie să plătiți prețul întreg.

— Ha! a zis Britt-Marie.

Tânărul a adăugat șovăind:

— Dacă n-aveți suficienți bani, pot să…

La care Britt-Marie a făcut ochii cât cepele. S-a căznit din răsputeri să ridice vocea, dar corzile

vocale au trădat-o:

— Am bani îndeajuns, drăguță! Întru totul îndeajuns!

Ar fi vrut să spună asta urlând și lovind banda rulantă cu portofelul, dar n-a reușit decât să șoptească și să împingă oleacă portofelul.

Tânărul a ridicat din umeri și a bătut suma în casa de marcat. Britt-Marie ar fi vrut să-i spună că bărbatul ei e antreprenor și că își permite să cumpere somon la preț întreg, să-i fie clar! Dar tânărul era deja ocupat cu clientul următor.

La 17:00 fix, Britt-Marie bate la ușa biroului fetei de la Agenția pentru Ocuparea Forței de Muncă. Fata deschide ușa, cu haina pe ea.

— Ha! Gata să pleci, firește, constată Britt-Marie.

Fata arată de parcă e acuzată de ceva.

— Am… închidem… după cum ziceam trebuie să…

— Și când vă întoarceți?

— Ce? zise fata.

— Trebuie să știu când să pun cartofii la fiert, spune Britt-Marie.

— Cartofii? se miră fata.

— Sunt legume, merg și la vegetarieni! izbucnește Britt-Marie, de parcă acum ea e cea acuzată de ceva.

Fata își freacă pleoapele cu încheieturile degetelor.

— Da, da, OK. Îmi cer scuze, Britt-Marie, dar, după cum ziceam, n-am…

— Poftim, pentru dumneata! spune Britt-Marie și îi întinde creionul.

Când fata ia derutată creionul, Britt-Marie îi întinde și cele două ascuțitori, una albastră și una roz. Face semn spre fiecare în parte, apoi spre frizura băiețească a fetei.

— Mda, în ziua de azi e greu de zis cu voi, ce culoare preferați, pricepi dumneata, de-asta am luat și una, și alta.

Fata nu pare să înțeleagă ce vrea să spună Britt-Marie cu „voi”.

— Mulțu… mesc.

— Acum, dacă ești drăguță, îndrumă-mă spre bucătărie, altfel întârzii cu cartofii, spune Britt-Marie binevoitoare.

Fata arată ca și cum ar vrea să exclame „Bucătăria?!”, dar se abține în ultima secundă și, precum copiii mici în fața căzii, pare să priceapă că protestele nu fac decât să întârzie inevitabilul băii și să-l facă și mai chinuitor. Așa că trage adânc aer în piept, de îi pârâie cusăturile nasturilor și se lasă păgubașă.

— Da’ n-am… deci… OK, la naiba! Bucătăria e acolo! oftează ea și ia plasa cu alimente din mâinile lui Britt-Marie.

Britt-Marie o urmează pe coridor spre bucătăria personalului Agenției pentru Ocuparea Forței de Muncă. Se gândește să-i întoarcă amabilitatea cu un compliment.

— Ai o haină foarte elegantă! spune ea într-un târziu.

Mâna fetei mângâie surprinsă stofa hainei.

— Mulțumesc! spune ea, zâmbind sincer.

Britt-Marie dă din cap înțelegătoare.

— Foarte curajos din partea dumitale să te îmbraci în roșu în decembrie.

Fata trage adânc aer în piept. Britt-Marie mătură cu palma firimituri invizibile de pe fustă.

— Ustensilele unde le găsesc? întreabă ea, odată ajunse în bucătărie.

Cu răbdarea tot mai greu pusă la încercare, fata deschide un sertar. Jumătate din sertar e ocupat cu diverse lucruri aruncate la grămadă, cealaltă jumătate cu o ladă din plastic plină cu tacâmuri – furculițe, cuțite, lingurițe. Unele peste altele.

Expresia iritată a feței i se preschimbă într-una de reală îngrijorare.

— Hei… vă simțiți bine? o întreabă ea pe Britt-Marie.

Britt-Marie s-a așezat pe un scaun și pare gata să leșine.

— Barbari! murmură ea, mușcându-și obrajii.

Fata se lasă și ea tăcută pe un scaun, în fața lui Britt-Marie. Pare de-a dreptul descumpănită. Privirea i se oprește pe mâna stângă a lui Britt-Marie. Degetele lui Britt-Marie freacă absent urma albă de pe inelar, ca pe o cicatrice după un membru amputat. Când vede că fata se uită și ea la inelarul ei, își ascunde mâna sub geantă, de parcă e spionată la duș.

Fata își ridică încet privirea.

— Pot să vă întreb… îmi cer scuze, dar… ce căutați aici, de fapt?

— O slujbă, răspunde Britt-Marie, scotocind în geantă după un șervețel cu care să șteargă masa.

Fata ba se lasă pe speteaza scaunului, ba se apleacă spre masă, încercând fără prea mult succes să pară în largul ei.

— Britt-Marie, nu mi-o luați în nume de rău, dar n-ați lucrat vreme de patruzeci de ani. De ce e atât de important acum?

— Ba am lucrat. Am avut grijă de casă. De-aia e atât de important acum, răspunde Britt-Marie.

Mătură cu palma câteva firimituri care nu sunt pe masă.

Cum fata tace, Britt-Marie adaugă:

— Am citit în ziar despre o femeie care a zăcut moartă în casă săptămâni în șir, pricepi dumneata? Au zis că a murit „din cauze naturale”. Și cina era încă pe masă. Asta nu-i deloc natural. Nimeni nu și-a dat seama că a murit până n-au simțit vecinii mirosul.

Fata se scarpină stingherită în creștet.

— Deci… vreți o slujbă… ca să… bâjbâie ea.

Britt-Marie oftează cu multă, multă răbdare.

— N-avea nici copii, nici soț, nici slujbă. Nimeni nu știa că locuia acolo. Dacă ai o slujbă, lumea bagă de seamă când lipsești.

Fata, încă la serviciu mult după ce ziua ei de lucru s-a încheiat, se uită îndelung la femeia din cauza

căreia e încă acolo. Britt-Marie șade cu spatele drept, așa cum obișnuia să stea și pe scaunul de pe balcon, când îl aștepta pe Kent. Nu voia să meargă la culcare înainte să ajungă el acasă, pentru că nu voia să adoarmă decât dacă știa cineva că ea era acolo.

Își mușcă obrazul. Își freacă dunga albă de pe inelar.

— Ha! Bănuiesc că ți se pare ridicol. Să știi dumneata că sunt perfect conștientă că nu mă pricep să fac conversație, nu-i punctul meu forte. Bărbatul meu zice mereu că sunt incompetentă din punct de vedere social.

Ultimele cuvinte sunt rostite în șoaptă. Fata înghite în sec și face semn spre verigheta care nu mai e pe degetul lui Britt-Marie.

— Ce s-a întâmplat cu soțul?

— Atac de cord.

Ochii fetei se închid rușinați și se deschid plini de compasiune.

— Îmi pare rău. Nu știam că a murit.

— N-a murit, șoptește Britt-Marie.

— Aha, am crezut că… începe fata.

Britt-Marie o întrerupe. Se ridică și se apucă să ordoneze tacâmurile de parcă au comis o crimă.

— Eu nu folosesc parfum și de-aia îl rugam mereu să-și pună cămașa direct la spălat când vine acasă. Niciodată n-o punea. Apoi mă certa că mașina de spălat face prea mult zgomot noaptea.

Tace o clipă, pentru a certa aragazul că nu are butoanele în ordinea care trebuie. Aragazul pare să se rușineze oleacă. Britt-Marie dă din cap și continuă:

— Ea m-a sunat de la spital, când a făcut Kent infarct.

Fata se ridică și încearcă să ajute. Se așază precaută înapoi pe scaun când Britt-Marie scoate un cuțit de filetat din sertar.

— Când copiii lui Kent erau mici și stăteau cu noi o dată la două săptămâni, obișnuiam să le spun povești seara, la culcare. Mie îmi plăcea *Meșterul*

croitor. E un basm, pricepi dumneata. Copiii mă puneau să scornesc eu povești, dar eu n-am înțeles niciodată la ce-ar folosi să m-apuc eu să născocesc, când s-au ocupat de asta scriitori de meserie și le-au scris pe toate. Kent zicea că e din cauză că n-am imaginație, dar imaginația mea e excelentă!

Fata nu zice nimic. Britt-Marie încălzește cuptorul. Așază somonul într-o tavă. Rămâne în picioare.

— E nevoie de o imaginație nemaipomenit de bogată ca să te prefaci ani în șir că nu pricepi, când îi speli cămășile zi de zi și tu nu folosești parfum, șoptește ea.

Fata se ridică din nou. Pune șovăielnic o mână pe umărul lui Britt-Marie.

— N-am… Iertați-mă, eu nu… începe ea.

Tace fără să fie întreruptă. Britt-Marie își împreunează mâinile pe burtă și se uită în cuptor.

— Vreau să am o slujbă pentru că nu mi se pare potrivit să deranjez vecinii cu miros urât. Vreau să știe cineva că am fost aici!

La asta chiar nu mai ai ce să răspunzi.

Când e gata somonul, se așază și mănâncă fără să se uite una la cealaltă.

— E foarte frumoasă. Tânără. Nu-l învinuiesc, nu, chiar nu-l învinuiesc, zice Britt-Marie într-un târziu.

— O pocnitoare, sunt sigură! izbucnește fata, într-un brusc atac de empatie.

— Ce înseamnă asta? întreabă Britt-Marie, cu un aer jignit.

Fata își drege glasul și îi explică încurcată:

— Ăăă… deci… e ceva rău.

Britt-Marie se uită din nou în farfurie.

— Ha! Drăguț din partea dumitale!

Pare că vrea să zică și ea ceva amabil. Cu oareșicare greutate, reușește să spună:

— Dumneata… Mda, vreau să zic că îți stă bine părul azi!

Fata zâmbește:

— Mulțumesc.

Britt-Marie dă din cap cu un aer atotștiutor:

— Că azi nu ți se vede la fel de mult din frunte cum se vedea ieri.

Fata se scarpină sub breton. Britt-Marie se uită în farfurie și încearcă să-și înfrâneze instinctul de a se duce să-i pună o porție de mâncare și lui Kent. Fata zice ceva. Britt-Marie se ridică și murmură:

— Poftim?

— A fost foarte bun! repetă fata.

Fără ca Britt-Marie să o fi întrebat.

4

Și uite-așa a primit Britt-Marie o slujbă, până la urmă, într-un loc numit Borg. Așa că pornește într-acolo cu mașina, la două zile după ce i-a servit somon la cină fetei de la Agenția pentru Ocuparea Forței de Muncă. Acum trebuie să vorbim despre Borg.

Borg e o localitate la șosea. Cam asta e tot ce se poate zice de bine despre el. Nu e genul de loc despre care să zici că e unul la un milion, ci, mai degrabă că e unul din milioane ca el. Are un stadion închis, o școală închisă, o farmacie închisă, un magazin de băuturi spirtoase închis, un dispensar închis, un supermarket închis, o clădire de birouri închisă. Și o șosea cu o bandă în fiecare sens.

Mai există și o bază de agrement care încă n-a fost închisă, fiindcă n-au avut timp să o închidă și pe-asta. Durează să desființezi o întreagă localitate, desigur, așa că baza de agrement trebuie să mai aștepte un pic. Singurele două lucruri care mai există în Borg sunt fotbalul și pizzeria – se pare că acestea două sunt ultimele care-i părăsesc pe oameni.

Primul contact al lui Britt-Marie cu pizzeria și baza de agrement sunt în acea zi de ianuarie când Britt-Marie oprește mașina ei albă în parcarea dintre cele două. Primul contact cu fotbalul este mingea care o pocnește zdravăn în cap.

Asta se întâmplă chiar după ce îi explodează mașina. Pe scurt, s-ar putea spune că prima impresie a lui Britt-Marie despre Borg și viceversa n-a fost tocmai una pozitivă.

Explozia propriu-zisă, mai exact, se întâmplă chiar în clipa în care Britt-Marie intră în parcare. Pe partea dreaptă, Britt-Marie e cât se poate de sigură. Și, dacă i s-ar cere să descrie sunetul, ar zice că a fost un soi de *CA-BUM!!!* Cuprinsă de panică, dă

drumul și ambreiajului, și frânei, la care mașina tușește de parcă a speriat-o careva în timp ce mânca floricele de porumb și, după câteva derapaje mult prea dramatice pe băltoacele înghețate de ianuarie, se oprește brusc în fața clădirii pe care scrie, cu litere fluorescente roșii, mai mult sau mai puțin funcționale, „PIZZ R E”. Britt-Marie sare din mașină, de frică să nu ia foc în urma exploziei. Nu ia foc. Rămâne derutată pe loc, singură în parcare, în acea tăcere pe care o poți întâlni doar în localități mici și niciodată în orașe mari. Ceea e ce un pic enervant. Își netezește fusta și apucă mai strâns baierele genții.

O minge de fotbal se rostogolește peste pietrișul parcării, pe lângă mașina lui Britt-Marie, spre o altă clădire pe care scrie: BAZĂ DE AGREMENT. În clipa următoare, se aud niște bufnituri, ca și cum cineva centrifughează pături și pietre în mașina de spălat. Ceea ce n-are niciun sens, dar Britt-Marie a văzut destule bizarerii în spălătoria comună a blocului în care locuiau ea și Kent, ca să nu se mai mire de nimic. Că fiecare face cum poftește în ziua de azi, firește!

Își scoate lista din geantă. Primul punct de pe listă e „Călătorie – Borg”. Bifează satisfăcută punctul. Următorul este „Ia cheia de la poștă”.

Își scoate telefonul mobil pe care i l-a dat Kent acum cinci ani și îl folosește pentru întâia oară.

— Da, răspunde fata de la Agenția pentru Ocuparea Forței de Muncă.

— Mai nou așa se răspunde la telefon? întreabă Britt-Marie.

Binevoitoare. Nu critică, nu.

— Ce?! zice fata mirată, încă în sfântă inconștientă, neștiind că dacă Britt-Marie a ieșit din biroul Agenției pentru Ocuparea Forței de Muncă nu înseamnă neapărat că a ieșit și din viața ei.

— Am ajuns în localitatea cu pricina, *Borg.* Se aud niște bufnituri îngrozitoare și mi-a explodat mașina. Unde e poșta? întreabă Britt-Marie.

— Britt-Marie? întreabă fata după o clipă de ezitare, sperând ca răspunsul să fie „Nu”.

— Te-aud foarte rău, să știi! o informează Britt-Marie.

— A explodat? întreabă fata.

— E ceva cu mașina, da. A explodat, am auzit eu! o lămurește Britt-Marie.

— Ești OK? întreabă fata îngrijorată.

— Normal că sunt! Dar cum rămâne cu mașina?

— Păi… e mașina ta, spune fata.

— Ha! constată Britt-Marie.

Tac amândouă câteva clipe.

— Alo? zice Britt-Marie.

— Da! zice fata.

— Da, zi! o îndeamnă Britt-Marie.

— Nu știu nimic despre mașini, încearcă fata.

Britt-Marie răsuflă cât se poate de răbdătoare.

— Ai zis să sun dacă am întrebări, îi amintește ea.

Nici Britt-Marie nu știe mare lucru despre mașini. N-a condus decât de câteva ori după ce s-a măritat cu Kent, fiindcă nu mergea nicăieri fără el, iar Kent e un șofer formidabil.

— Am vrut să spun întrebări despre… *job,* oftează fata la capătul firului.

— Ha! Că doar asta contează, firește, cariera! Că dacă crăp eu în vreo explozie, ce contează! constată Britt-Marie.

— Nu asta am vrut să zic, murmură fata.

— Ba poate chiar e mai bine să crăp! Că atunci aveți voi o slujbă în plus de dat la alții. Și dă bine și în statistici, firește! zice Britt-Marie.

O zice cât se poate de binevoitoare. Deloc cu aerul că și-ar plânge de milă. Lasă că știe ea cum e cu statisticile! Atâtea scriu ziarele despre statistici, că abia dacă mai rămâne loc și pentru câte un careu de cuvinte încrucișate.

— Britt-Marie, chiar nu… zice fata.

— Se-aude foarte rău! o informează Britt-Marie și închide.

Binevoitoare, firește.

Dincolo de clădirea care se presupune a fi baza de agrement, răsună încă vreo câteva bufnituri. Baza nu e închisă, dar urmează, așa i-au zis lui Britt-Marie ieri la Agenția pentru Ocuparea Forței de Muncă. Doar că n-au apucat să o închidă, că la ultima ședință a Consiliului Local erau atâtea pe listă să fie închise, încât n-au mai apucat să discute și despre baza de agrement, că riscau să întârzie la masa anuală de Crăciun a angajaților. Întrucât masa de Crăciun era imposibil de amânat, s-a amânat închiderea bazei de agrement până la următoarea ședință, care, la rându-i, a fost amânată până la sfârșitul lui ianuarie, din cauza vacanțelor de Crăciun ale consilierilor. Desigur, responsabilul cu comunicarea al Consiliului era însărcinat să comunice treaba asta Departamentului pentru Resurse Umane, dar responsabilul a plecat în vacanță și a uitat să comunice respectiva chestiune. Drept urmare, postul de administrator al bazei de agrement a fost trimis la Agenția pentru Ocuparea Forței de Muncă la începutul lunii ianuarie, când Departamentul pentru Resurse Umane al Consiliului Local a descoperit că baza de agrement nu avea administrator. Și pe scurt, și pe lung, așa s-au petrecut lucrurile când Britt-Marie a primit slujba.

În orice caz, slujba nu e doar excepțional de prost plătită, ci și pe termen limitat, dată fiind închiderea iminentă a bazei de agrement peste trei săptămâni, când va avea loc ședința amânată a Consiliului. În plus, baza asta de agrement e în Borg, despre care tot ce poți să zici de bine este că e la șosea. Prin urmare, nu prea s-a înghesuit lumea să aplice pentru postul vacant.

Dar întâmplarea a făcut ca fata de la Agenția pentru Ocuparea Forței de Muncă să mănânce, fără nicio tragere de inimă, somon împreună cu Britt-Marie și să-i promită că va încerca să-i găsească o slujbă. A doua zi dimineață, Britt-Marie a bătut din nou la ușa biroului ei, la ora 09:02, ca să o întrebe cum merge treaba. Fata a tastat ceva în computerul ei, a oftat din rărunchi și a zis:

— Am ceva. Dar e într-un loc undeva la mama naibii și e atât de prost plătit, încât, dacă rămâneți șomeră, probabil ajutorul de șomaj ar fi o cifră cu minus în față.

— Mie nu-mi trebuie niciun *ajutor*, a răspuns Britt-Marie apăsat, de parcă ajutor ar fi o boală.

Fata a oftat din nou și a încercat în schimb să-i vorbească despre „cursuri de recalificare profesională” și „măsuri” de care ar putea beneficia, dar Britt-Marie i-a retezat-o că ea n-are nevoie să fie „recalificată”.

— Dar, Britt-Marie, e doar o slujbă pentru trei săptămâni și înseamnă să vă mutați în… *Borg* ăsta, a încercat atunci fata să o convingă, în timp ce căuta Borg pe hartă.

— Ha! a zis Britt-Marie, aranjându-și mai bine geanta în poală.

Fata și-a trecut gânditoare degetele peste frunte și a spus pe un ton grav:

— Britt-Marie, nu vreau să par răutăcioasă, dar la vârsta dumneavoastră eu n-aș recomanda o asemenea slujbă.

Atunci Britt-Marie s-a ridicat, și-a netezit o cută a fustei și a răspuns:

— Nu vreau să par răutăcioasă, dar cu o frunte ca a dumitale, eu aș alege o altă tunsoare.

Atunci fata a făcut o mutră ca și cum Britt-Marie n-are decât să ia slujba, dar să nu vină pe urmă să dea vina pe ea! Apoi a printat o foaie și i-a dat-o și pe urmă lucrurile s-au petrecut cum s-au petrecut.

Iar acum Britt-Marie e în Borg și i-a explodat mașina. O primă zi la serviciu nu tocmai bună. Nu, chiar deloc bună.

Nu că Britt-Marie ar fi critică. Nici gând. Nu e ea genul.

Simte că ar fi fost mai bine dacă era și Kent acolo. Da, chiar ar fi fost mult mai bine.

Telefonul fetei de la Agenția pentru Ocuparea Forței de Muncă sună din nou la vreo trei minute după discuția despre mașina explodată.

— Unde găsesc ustensilele pentru curățenie? întreabă Britt-Marie.

— Ce?! se miră fata.

— Ai zis să te sun dacă am întrebări despre slujbă, zice Britt-Marie.

Vocea fetei se aude ca dintr-o cutie de conserve.

— Se aude foarte prost, Britt-Marie, nu e acoperire?

Britt-Marie oftează câte se poate de răbdătoare și repetă cât poate de clar:

— Ai zis că pot să s-u-n dacă am întrebări despre s-l-u-j-b-ă. E o întrebare despre slujbă! Unde sunt ustensilele pentru curățenie?

— Ce? Nu știu! răspunde vocea din cutie.

Britt-Marie nu ridică vocea. Nu, în niciun caz. Spune doar răspicat:

— Auzi, drăguță, ia ascultă aici! Am de gând să caut poșta aia, de unde mi-ai zis să iau cheile. Dar n-am de gând să fac un pas în baza aceea de agrement până nu-mi spui unde sunt ustensilele de curățenie!

— Bine, dar chiar nu știu! răspunde vocea din cutie.

Britt-Marie își aruncă exasperată brațele în sus, gata-gata să scape telefonul.

— Sunt în fața clădirii cu pricina. Are niște ferestre murdare ceva de speriat. De speriat! Oamenii ăștia trăiesc în propriul lor jeg pe-aici sau ce?

— Nu știu! strigă fata în telefon.

— Dar cine știe?

— Păi e… deci… nu știu! BRITT-MARIE, SE AUDE FOARTE PR…

Britt-Marie se pregătește să întrebe dacă e firesc ca Agenția pentru Ocuparea Forței de Muncă să nu fie în stare să răspundă la întrebări despre slujbele pe care le intermediază, dar este, la rândul ei, întreruptă de mingea de fotbal care se rostogolește din nou pe pietrișul parcării. Lui Britt-Marie nu-i

place. N-are nimic personal fix cu mingea asta, ci pur și simplu nu-i plac mingile de fotbal. Fără discriminare.

În urma mingii vin doi copii. Sunt foarte murdari toți trei, și mingea, și copiii. Blugii copiilor sunt rupți de-a lungul coapselor. Prind mingea, șutează în direcția opusă, apoi dispar după clădirea bazei de agrement. Unul dintre ei își pierde echilibrul și se sprijină în treacăt de-o fereastră, lăsând o urmă neagră pe geam.

— Sfârșitul lumii si-alta nu! exclamă Britt-Marie îngrozită.

Britt-Marie spune des asta: „Sfârșitul lumii și alta nu!" Poate avea mai multe sensuri, cel puțin așa cum o folosește Britt-Marie, dar, de obicei, înseamnă că tocmai s-a întâmplat ceva ce ar trebui clasificat drept infracțiune. Nu că Britt-Marie ar fi critică de felul ei, dar orișicât.

— Ce se-ntâmplă? întreabă fata de la celălalt capăt al firului, văzând că Britt-Marie a amuțit.

— Copiii ăștia n-ar trebui să fie la școală? întreabă Britt-Marie.

Își amintește că trebuie să pună încă un semn de exclamație după punctul cu „Cumpără Faxin!" de pe listă. Dacă o găsi vreun magazin în locul ăsta…

— Ce?! se miră fata.

— Drăguță, termină odată cu ce-ul ăsta, zici că ești redusă! o apostrofează Britt-Marie.

— Dar… deci… se aude foarte rău, Britt-Marie, folosiți hands-free? întreabă fata.

— Ce anume? întreabă Britt-Marie.

— E un dispoz… ăăă… nu… lăsați… oftează fata.

— Ce să las? se burzuluiește Britt-Marie supărată.

— Despre ce copii vorbiți? strigă fata, încercând să aleagă subiectul mai puțin periculos pentru a continua discuția.

— Sunt niște copii aici! o informează scurt Britt-Marie.

— Bine, Britt-Marie, dar chiar nu știu nimic despre Borg! N-am fost niciodată acolo!

— Nu, nu, nu, firește, înțeleg. Că doar ocupată cum ești cu cariera… spune Britt-Marie binevoitoare.

La celălalt capăt al firului, fata trage adânc aer în piept.

— Britt-Marie, se aude foarte rău, cred că… s-ar putea… deci… nu cumva țineți telefonul cu susul în jos?

Britt-Marie se uită critic la telefon. Îl întoarce invers.

— Ha! spune ea în microfon, ca și cum ar vrea să dea de înțeles că vina pentru telefonul cu fundul în sus e, firește, a persoanei de la celălalt capăt al firului.

— Acum se aude foarte bine! spune fata încurajatoare.

— N-am folosit niciodată telefonul mobil. Că unii chiar au treburi mai bune de făcut decât să vorbească la telefon toată ziua bună ziua, pricepi dumneata? Declară Britt-Marie sus și tare.

— Nicio grijă, așa pățesc și eu când am un telefon nou! spune fata, brusc prietenoasă și înțelegătoare.

— Nici gând să-mi fac griji! Și nu e nou telefonul, are cinci ani! o corectează Britt-Marie.

— Aha, spune fata.

— N-am avut nevoie până acum. Am avut altele de făcut, pricepi dumneata? Nu sun pe nimeni în afară de Kent și pe el îl sun de pe telefonul de acasă, ca oamenii civilizați!

— Păi și când ieșiți în oraș? întreabă instinctiv fata, cum întrebi când nu știi cum arăta lumea înainte ca oricine să poată suna pe oricine la orice oră din zi și din noapte.

Britt-Marie trage calmă aer în piept înainte să răspundă:

— Drăguță, eu când ies în oraș, ies cu Kent.

Se prea poate ca Britt-Marie să vrea să mai spună ceva, dar chiar atunci vede șobolanul alergând peste băltoacele înghețate ale parcării. E mare cât un ghiveci obișnuit. Mai târziu, Britt-Marie își va

aminti că avusese de gând să țipe în gura mare. Dar, din păcate, nu apucă să zică nici pâs, căci vede negru în fața ochilor și se prăbușește, pierzându-și cunoștința.

Da, primul contact al lui Britt-Marie cu fotbalul este o minge care o pocnește zdravăn în cap.

5

Britt-Marie se trezește pe o podea. Cineva se apleacă deasupra ei și spune ceva, dar primul gând care îi dă prin minte lui Britt-Marie este dacă nu cumva podeaua e murdară. Apoi își zice că pesemne a murit. Că lucrurile astea se întâmplă așa, pe nepusă masă – oamenii se împiedică și mor. Ar fi cumplit! Să moară pe o podea murdară, auzi! Ce-o să zică lumea?

— Hei! Ești, cum se zice…? Decedată? întreabă Cineva.

Dar Britt-Marie e ocupată să se gândească la podea.

Acasă la Britt-Marie podelele sunt întotdeauna proaspăt spălate – în caz că moare pe nepusă masă, nu fiindcă i-ar plăcea să frece podele. Kent și copiii n-au înțeles niciodată diferența. Britt-Marie a încercat să-i explice lui Kent odată. I-a dat drept exemplu teatrul, pentru că teatrul chiar îi place, dar podelele proaspăt spălate n-au cum să-ți placă în același fel.

Kent a zis doar: „Da, da, bine!" și, în anul acela, i-a cumpărat lui Britt-Marie de Crăciun o mașină cu aburi pentru curățat podelele. „Ca să-ți fie mai ușor!" a zis el mulțumit, de parcă asta și-ar fi dorit Britt-Marie. De-atunci Britt-Marie n-a mai încercat niciodată să-i explice cum gândește ea. Britt-Marie nu vrea ca totul să fie mai ușor, ci vrea ceva care contează.

Ar fi contat să-i cumpere bilete de teatru, de pildă.

— Alo, tanti? Ești… știi… moartă? repetă Cineva și fluieră scurt.

Lui Britt-Marie nu-i place fluieratul. În plus, o doare capul. Podeaua miroase a pizza. Ar fi cumplit să moară cu o migrenă și mirosind a pizza. Lui Kent îi place mult pizza, dar scapă mereu sos pe podea. Odată, acum vreo cincisprezece ani, Britt-Marie s-a gândit să recurgă la o metodă pur teroristă și să nu mai frece podelele preț de-o săptămână întreagă, ca

să vadă Kent și copiii cât de rău se murdărește. Doar că lor nu le-a păsat deloc, iar lui Britt-Marie i-a păsat atât de mult, încât experimentul a ținut-o doar o zi și jumătate. Cu cât îți pasă mai puțin pe lumea asta, cu atât ai mai mult de câștigat, a constatat Britt-Marie. La fel ca în povestea cu Meșterul croitor, pe care le-o citea copiilor pe vremea când încă le plăcea să-i audă vocea. Un om lasă la croitor o bucată de stofă, ca să-i facă o haină. Croitorul îi zice: „N-ajunge de-o haină, doar de-o pereche de pantaloni. Vino sâmbătă!" Când se întoarce bărbatul, croitorul îi spune: „N-a ajuns de pantaloni, ajunge de-o vestă. Vino sâmbătă!" Data următoare îi zice: „Ajunge doar de-o pereche de mănuși. Vino sâmbătă!" Când se întoarce iar omul, croitorul ridică din umeri și spune: „N-a ajuns nici de mănuși." „Dar pentru ce a ajuns atunci?" întreabă nedumerit omul, la care croitorul răspunde: „N-a mai ajuns pentru nimic!" Britt-Marie simte că e mult adevăr în povestea asta.

— Alo, tanti! Ești… cum se zice? Conștientă? întreabă Cineva aplecat deasupra ei, cu crescândă neliniște.

Britt-Marie simte și mai tare mirosul de pizza.

Nu, nu-i place deloc pizza, deoarece Kent mirosea foarte des a pizza când venea târziu acasă de la întâlnirile cu Germania. Britt-Marie își amintește toate mirosurile lui. Mai ales pe cel din camera de spital. Rezerva era plină cu buchete de flori, că așa e cutuma, se pare, să primești flori când ai un atac de cord, dar Britt-Marie își amintește doar mirosul de parfum și pizza al cămășii lui de pe noptieră.

Kent dormea, sforăia ușor. Britt-Marie l-a luat de mână, pentru ultima dată, fără să-l trezească. Apoi a împăturit cămașa și a pus-o în geantă. Când a ajuns acasă, a curățat gulerul cu bicarbonat și oțet, a spălat cămașa în două ape și a pus-o pe un umeraș la uscat. Apoi a șters geamurile cu Faxin și a împrospătat salteaua cu bicarbonat de sodiu. A adus în casă ghivecele de pe balcon, și-a făcut valizele, și-a deschis telefonul mobil pentru prima oară în viață.

S-a gândit că poate sună copiii să o întrebe cum se simte Kent. N-au sunat. I-au trimis câte un sms fiecare.

O vreme, imediat după adolescență, încă mai promiteau să vină să-i viziteze de Crăciun. Apoi au început să găsească motive să nu vină. După vreun an, au încetat și să mai spună că au alte planuri. În cele din urmă nu s-au mai prefăcut deloc că au de gând să vină. Și așa a rămas. N-a mai ajuns pentru nimic.

Lui Britt-Marie i-a plăcut întotdeauna teatrul, pentru că îi place că actorii sunt aplaudați la final, după ce s-au prefăcut.

Infarctul lui Kent și vocea tânără și frumoasă de la telefon i-au răpit lui Britt-Marie șansa de a continua să facă asta. Să se prefacă. Nu poți să te prefaci că *ea* nu există când te sună la telefon. Așa că Britt-Marie a plecat din camera de spital cu o cămașă care mirosea a parfum și o inimă frântă.

Dar pentru asta nu-ți dă nimeni buchete de flori și aplauze.

— Rahat! Deci EȘTI moartă? întreabă Cineva pierzându-și răbdarea.

Britt-Marie consideră că este neînchipuit de obraznic să fii întrerupt în timp ce mori. Mai ales cu un asemenea limbaj îngrozitor. Există, de bună seamă, sinonime bune pentru „rahat”, dacă chiar e musai să exprimi un asemenea sentiment. Ridică privirea. Se uită la Cineva, care se apleacă asupra ei.

— Unde sunt? întreabă Britt-Marie amețită.

— Heeei, salut! La dispensar! răspunde Cineva cu însuflețire.

— Miroase a pizza, spune Britt-Marie.

— Da, știi, și dispensar, și pizzerie! încuviințează Cineva.

— Vai de mine, dar nu e igienic! spune Britt-Marie.

Cineva ridică din umeri.

— Mai întâi pizzerie. Apoi, știi, dispensar închis. Criză financiară, rahat! Na, facem și noi ce putem.

Da’ nicio grijă! Am prim ajutor!

Cineva, care pare a fi femeie, îi arată jovială o cutie de plastic, cu o cruce roșie și textul „Trusă de prim ajutor” pe capac.

Apoi agită o sticlă care duhnește.

— Și aici, știi, al doilea ajutor! Vrei?

— Pardon? geme Britt-Marie, cu mâna pe cucuiul dureros de pe frunte.

Cineva, care la o privire mai atentă, se dovedește că stă așezată, încearcă să-i ofere un pahar.

— Închis și magazin de alcool. Și, na, facem și noi ce putem. Ia! Votcă din Estonia sau ceva rahat. Litere ciudate rău, știi? Poate nu votcă. Eh, rahat, arde un pic la limbă, da’ trece. Face bine la… cum se zice? Herpes!

Britt-Marie refuză, clătinând cu greu din capul care o doare. Dă cu ochii de niște pete roșii pe sacou.

— Sângerez? izbucnește ea, ridicându-se speriată în capul oaselor.

Ar fi neînchipuit de enervant să lase pete de sânge pe podeaua lui Cineva, fie ea curată sau nu.

— Nu, nu! Nicio grijă! Poate cucui de la șut. Asta sos de roșii, știi? strigă Cineva veselă, încercând să șteargă sacoul lui Britt-Marie cu un prosop de bucătărie.

Abia atunci Britt-Marie bagă de seamă că Cineva e, de fapt, într-un scaun cu rotile. Și că pare chiar amețită de băutură. Observațiile lui Britt-Marie se bazează pe faptul că Cineva miroase a votcă și nu nimerește sacoul cu șervetul, atâta tot. Că Britt-Marie n-are prejudecăți, nu.

— Așteptam să nu mai ești decedată. M-a luat foame, știi, am mâncat prânz, rânjește Cineva și întinde mâna spre o pizza pe jumătate mâncată, așezată pe un taburet.

— Prânzul? La ora asta? mormăie Britt-Marie, văzând că nu era nici măcar ora unsprezece.

— Foame? E pizza! îi oferă Cineva.

Abia atunci Britt-Marie își dă seama.

— Cum adică cucui de la șut? Mi-a tras cineva un ȘUT? izbucnește ea, pipăindu-și fruntea ca și cum ar căuta o gaură.

— Da, da. Șut cu minge. În cap, știi? încuviințează Cineva și varsă, din greșeală, votcă pe pizza.

Britt-Marie arată de parcă ar prefera să fi fost împușcată în cap, că pistoalele i se par mai puțin murdare decât mingile de fotbal.

Cineva, care pare să aibă în jur de patruzeci de ani, o ajută pe Britt-Marie să se ridice, împreună cu o fată, care tocmai a apărut de undeva. Pare să fie în primii ani ai adolescenței. Cineva are cea mai proastă tunsoare pe care Britt-Marie a văzut-o în viața ei – ca și cum s-a pieptănat cu un animal speriat. Frizura fetei e ceva mai decentă, dar blugii îi sunt rupți de-a lungul coapselor. Că așa e modern acum, firește.

Cineva râde mânzește.

— Plozi, na! Fotbalu' dracu! Nu te supăra, șut nu era pentru tine!

Britt-Marie își pipăie cucuiul.

— Sunt murdară pe față? întreabă ea, neliniștită și acuzatoare în același timp.

Cineva dă din cap că nu și își întoarce scaunul cu rotile spre pizza. Privirea lui Britt-Marie se oprește rușinată pe doi bărbați cu barbă și șepci, așezați la o masă într-un colț, pe care sunt căni de cafea și ziare. I se pare abominabil gândul că a zăcut leșinată pe podea în fața unora care își luau cafeaua de după-amiază. Dar niciunul dintre bărbați nu se uită la ea.

— Leșinată un pic, spune Cineva voioasă, rostind mai apăsat „un pic" și nu „leșinată", rulându-și scaunul pe lângă Britt-Marie, cu bucăți de pizza aflate undeva între gură și pulover.

Britt-Marie scoate o oglinjoară din poșetă și își freacă iar cucuiul. I se pare de-a dreptul enervant că a leșinat, dar nici pe departe tot atât de enervant cât i se pare să leșine murdară pe față. Dacă murea? Ce-ar fi zis lumea? Nitam-nisam, fix când își luau cafeaua, să le crape cineva înaintea ochilor.

— De unde știi că n-au șutat spre mine? întreabă Britt-Marie, doar puțin critică.

Cineva își aruncă brațele în aer.

— Nimerit! Niciodată nu nimeresc ținta! Plozi varză la fotbal!

— Ha! spune Britt-Marie.

— Nu suntem chiar așa de varză… mormăie jignită adolescenta de lângă ele.

Britt-Marie vede că fata ține o minge de fotbal în mâini. Așa cum ții o minge de fotbal când încerci să te abții s-o bați încontinuu.

Cineva face un gest încurajator spre fată.

— Vega se cheamă. Lucrează aici! i-o prezintă ea lui Britt-Marie.

— N-ar trebui să fii la școală? întreabă Britt-Marie, fără să-și ia ochii de pe minge.

— N-ar trebui să fii la serviciu? i-o întoarce Vega, ținând mingea cum ții de mână pe cineva de care ești îndrăgostit.

Britt-Marie își strânge mai bine baierele genții.

— Dacă vrei să știi acolo mă și duceam când m-ați pocnit în cap cu mingea. Sunt noua administratoare a bazei de agrement, eu sunt, da. Azi e prima mea zi la slujbă.

Vega rămâne cu gura căscată. Ca și cum asta schimbă cumva situația cu totul. Nu mai zice nimic.

— Administratoare? Stai, tanti! Am… cum se zice? Recomandată! Scrisoare pentru tine! Cu cheie! strigă Cineva.

— Mi s-a spus că găsesc cheile la oficiul poștal, o corectează Britt-Marie binevoitoare.

— Aici e! Că închis și poșta, știi… bălmăjește Cineva, bălăngănindu-se în scaunul cu rotile, în spatele tejghelei, cu sticla de votcă încă în mână.

Preț de câteva clipe se lasă tăcerea. Apoi ușa se deschide cu un clinchet vesel al clopoțelului atârnat la intrare și o pereche de cizme murdare pășesc pe podeaua murdară. Din spatele tejghelei, Cineva strigă:

— Salut, Karl! Stai, am pachet!

Britt-Marie se întoarce și o lovitură în umăr aproape o trântește la pământ. Ridică privirea. De sub un cozoroc incredibil de murdar, o barbă deasă se uită la ea.

— Vezi pe unde mergi! mârâie ceva între șapcă și barbă.

Britt-Marie, care nu se mișcase un milimetru, rămâne perplexă. Își strânge mai bine baierele genții și exclamă:

— Ha!

— Tu ai intrat în ea! șuieră brusc Vega, din spatele lui Britt-Marie.

Lui Britt-Marie nu-i place asta deloc. O derutează să i se ia apărarea. Așa se întâmplă când nu ești obișnuit să țină cineva cu tine.

Cineva apare cu un pachet în brațe. Karl se uită iritat la Vega și dușmănos la Britt-Marie. Apoi dă din cap posac spre cei doi bărbați de la masa din colț. Cei doi îl salută și ei, încă și mai posaci. Clopoțelul de deasupra ușii clincăne vesel când Karl trântește ușa în urma lui. Că doar ce să înțeleagă o ușă!

Cineva o bate prietenește pe Britt-Marie pe umăr.

— Karl… dă-l naibii! Are… cum se zice? Lămâie în cur, știi?

Britt-Marie nu prea pare să știe. Nu că ar conta pentru Cineva.

— Supărat pe viață, pe Univers, pe tot, știi? Ăștia… știi, nu le place lume de la oraș mare, zice Cineva, arătând spre bărbații de la masa din colț când zice „ăștia”.

Bărbații continuă să-și citească ziarele și să-și bea cafeaua ca și cum niciuna dintre femei n-ar fi fost acolo.

— De unde știe că sunt din vreun oraș mare? întreabă Britt-Marie.

Cineva își dă ochii peste cap amuzată. Britt-Marie nu știe cum să interpreteze asta, așa că își face de lucru evaluând pata de sos de pe sacou. Ar fi preferat să fie sânge, pentru că sângele se scoate

ușor cu bicarbonat. Cu sosul de pizza zău dacă știe cum o să facă.

— Haide, arăt bază de agrement, da? strigă Cineva și își împinge scaunul cu rotile spre ușă.

Britt-Marie se uită spre capătul opus al încăperii, dincolo de pizzerie-dispensar-oficiu poștal. E plin cu rafturi și mâncare. Ca și cum ar fi un magazin alimentar.

— E cumva și magazin alimentar? întreabă ea.

— Închis și magazin alimentar, și-atunci… na, facem și noi ce putem! strigă Cineva.

Lui Britt-Marie nu i se pare deloc igienic. Își amintește însă de geamurile murdare ale clădirii bazei de agrement.

— Dacă nu deranjez, vindeți cumva și Faxin? întreabă ea.

— Nu, răspunde Cineva, nepărând să știe ce e aia Faxin.

Britt-Marie zâmbește răbdătoare.

— E o soluție de curățat geamurile, pricepi dumneata?

Britt-Marie n-a folosit niciodată altă marcă decât Faxin. Când era copil, a văzut o reclamă în ziarul tatălui ei – o femeie uitându-se printr-o fereastră curată, iar dedesubt textul: „Faxin te ajută să vezi lumea!" Lui Britt-Marie i-a plăcut mult imaginea. De-o viață își curăță zilnic geamurile cu Faxin și n-a avut niciodată probleme să vadă lumea. Problema a fost că lumea n-a văzut-o niciodată pe Britt-Marie.

— Știu, da' Faxin nu mai e, știi? spune Cineva.

— Ce vrei să spui? întreabă Britt-Marie, doar un pic acuzator.

Cineva ridică din umeri.

— Faxin nu mai e în… cum se zice? Sortiment la producător! Neprofitabil, știi?

Britt-Marie face ochii câte cepele și exclamă:

— Ce vrei să spui?

— Sortiment… știi? repetă Cineva.

Șocată, Britt-Marie amuțește.

— Pot să facă asta? reușește ea să îngaime într-un târziu.

— Neprofitabil! răspunde Cineva.

Ca și cum ăsta ar fi un răspuns!

— Dar nu pot să-l scoată pur și simplu, nu? izbucnește Britt-Marie indignată.

Cineva ridică din umeri.

— Eh, Faxin dă naibii! Altă marcă am! Vrei?

— Îmi trebuie Faxin! răspunde Britt-Marie, profund insultată și doar de simpla sugestie că ar putea schimba marca.

— Ceva rusesc, porcărie bună, uite, acol… începe Cineva, făcându-i semn Vegăi să dea o fugă până la raft și să aducă.

— Nu! o întrerupe Britt-Marie.

Se îndreaptă spre ușă și spune printre dinți:

— Lasă, dau cu bicarbonat!

Nu poți să schimbi cu una, cu două, felul lui Britt-Marie de a privi lumea.

6

Britt-Marie se împiedică de prag. E ca și cum nu doar oamenii din Borg încearcă să o alunge, ci și clădirile. Se oprește o clipă pe rampa pentru scaunul cu rotile, care duce până la ușa pizzeriei. Își strânge degetele de la picioare ca într-un mic pumn, ca să înăbușe durerea. Pe șosea, un tractor trece într-un sens, un camion în celălalt. Apoi drumul rămâne pustiu. Britt-Marie n-a fost niciodată într-un loc atât de mic, doar a trecut prin ele cu Kent, cu mașina. Kent disprețuia locurile astea: „Lua-le-ar dracu' de tabere de ajutor social! Din cauza lor plătim cele mai mari impozite din lume! N-ar trebui să le zică sate, ci state! State de plată!" izbucnea el de fiecare dată, apoi râdea încântat de propria-i glumă, de parcă era prima dată când o spunea. Iar dacă Britt-Marie nu râdea și ea imediat, o înghiontea cu cotul și zicea: „State de plată, ăăă, te-ai prins?" De parcă asta ar fi fost problema.

Britt-Marie își recapătă echilibrul, își strânge mai bine baierele genții, coboară de pe rampă și se îndreaptă spre mașină. Merge repede, ca hăituită din urmă.

Cineva își rulează scaunul după Britt-Marie, de parcă ar urmări-o. Vega ia mingea de fotbal și fuge spre un grup de copii, toți cu blugii sfâșiați pe coapse. După câțiva pași însă se oprește, se uită la Britt-Marie și mormăie:

— Scuze că ți-am dat cu mingea în cap. N-am șutat spre tine.

Apoi se rățoiește bosumflată la Cineva:

— Da' AM FI PUTUT nimeri dacă trăgeam spre ea!

Se întoarce și șutează mingea pe lângă băieți, spre scândurile unui gard, aflat între baza de agrement și pizzerie. Unul dintre băieți o preia și șutează din nou în gard. Abia atunci Britt-Marie își dă seama ce era cu bufniturile de mai devreme. Un alt băiat șutează și el spre gard, dar mingea zboară cumva înapoi spre

Britt-Marie, ceea ce, dacă e să iei în considerare unghiul din care a tras, e o performanță remarcabilă în „cum să eșuezi cu succes”.

Mingea se rostogolește încet spre Britt-Marie. Copiii așteaptă să le-o trimită înapoi. Britt-Marie se ferește din calea ei, de parcă mingea încearcă să o scuipe. Mingea se rostogolește pe lângă Britt-Marie. Vega vine în fugă.

— De ce n-ai șutat? întreabă ea nedumerită.

— Sfinte Sisoie, de ce aș șuta? exclamă Britt-Marie mirată.

Se uită urât una la cealaltă, fiecare crezând despre cealaltă că e complet nebună, evident. Vega trimite mingea înapoi spre băieți și se îndepărtează în fugă. Britt-Marie își scutură fusta de praf. Cineva ia o înghițitură de votcă.

— Plozi varză, știi… Varză la fotbal! N-ar nimeri nici apa din… cum se zice? Din barcă! Da n-au unde să joace, na… La dracu’! Închis și teren de fotbal, Consiliu, știi… Vândut teren să facă locuințe, știi? Apoi criză, rahat și, știi… nici locuințe, nici teren de fotbal.

— Kent spune că s-a terminat criza financiară, o informează Britt-Marie amabilă.

Cineva pufnește amuzată:

— Kent ăsta are… cum se zice? Cap în cur? Britt-Marie nu știe dacă e mai jignită că nu știe ce înseamnă asta sau de ce bănuiește că înseamnă.

— Kent știe, cu siguranță, mai multe despre criză decât dumneata. E antreprenor, pricepi dumneata? De mare, mare succes. Face afaceri cu Germania, o informează ea.

Cineva nu pare deloc impresionată de performanțele în afaceri ale lui Kent. Arată spre copii cu sticla de votcă și continuă:

— Închis teren, gata și cu echipa, știi? Jucătorii buni duși toți la echipă de rahat în oraș.

Arată spre șosea, în direcția a ceea ce Britt-Marie bănuiește că este „orașul”, apoi din nou spre copii.

— Oraș, douăzeci de kilometri de-aci. Plozii ăștia rămași aici, știi? Au pățit ca ăla… cum îi zice?

Faxin! Scoși din producție, sortiment neprofitabil! Kent are cap în cur! Criza s-a mutat de la oraș mare, știi, da îi place în Borg. S-a mutat aici, criză mizerabilă!

Cineva începe să râdă sau să tușească sau și una, și alta, greu de zis. Britt-Marie bagă de seamă diferența clară dintre cum Cineva vorbește despre „orașul” aflat la douăzeci de kilometri distanță și „orașul mare” din care vine Britt-Marie – două niveluri de dispreț. Cineva ia o înghițitură de votcă atât de mare, încât îi dau lacrimile și continuă:

— În Borg, toți șofer de camion, știi? Era… cum se zice? Firmă de transport! Pe urmă, criză, rahat, da? Acum în Borg mai mulți locuitori decât camioane și mai multe camioane decât slujbe.

Britt-Marie își strânge mai bine baierele genții și, din motive neclare, simte nevoia să se apere.

— Aveți șobolani, o informează ea pe Cineva, absolut deloc pe un ton neplăcut.

Cineva mai trage o dușcă de votcă.

— Trebuie să trăiască și șobolani undeva, nu?

Britt-Marie dă din cap, deloc critică.

— Șobolanii sunt murdari. Trăiesc în propriul jeg. Dar asta nu pare să te-ngrijoreze pe dumneata. Poate că ți se pare chiar plăcut.

Cineva se scarpină în ureche. Apoi se uită curioasă la vârful degetului. Mai bea un pic de votcă. Britt-Marie dă din cap și adaugă, cu toată bunăvoința:

— Dacă ați ține oleacă la curățenie aici, în Borg, poate n-ați mai avea atâta criză financiară.

Cineva nu pare s-o asculte.

— E un din ăla… cum îi zice? Mit! Șobolani murdari. Mit, da? Sunt… cum se zice? Curați! Se spală ca pisici, știi, cu limbă așa! Șoareci murdari, se cacă peste tot, da’ șobolani fac la toaletă. Se cacă în același loc, știi?

Cineva arată spre propriul fund, apoi spre țărână când zice „se cacă”. Britt-Marie încearcă să ignore.

Cineva arată spre mașina lui Britt-Marie cu sticla de votcă și o îndeamnă:

— Mută mașină! Dau iar cu minge, știi?

Britt-Marie clatină răbdătoare din cap.

— În niciun caz nu pot s-o mut. A explodat când am parcat-o.

Cineva râde. Studiază mașina de jur-împrejur și se uită la urma în formă de minge de pe portiera din dreapta șoferului.

— A, piatră, rânjește ea.

— Pardon? întreabă Britt-Marie, aruncând o privire reticentă spre urma în formă de minge de pe portieră.

— „Pietre sărite accidental din carosabil." Așa zic la service când sună de la asigurări, știi? „Pietre sărite accidental din carosabil", zice Cineva cu gura până la urechi.

Britt-Marie scotocește în geantă și scoate carnețelul cu liste.

— Ha! Unde găsesc cel mai apropiat service auto?

— Aici, răspunde Cineva.

Britt-Marie mijește sceptică ochii. Se uită la Cineva, desigur, nu la scaunul cu rotile. Că Britt-Marie nu judecă pe nimeni, nu.

— Dumneata repari mașini?

Cineva ridică din umeri.

— Închis și service, de la Consiliu, știi. Facem și noi ce putem. Da' lasă mașină! Acum arăt bază de agrement, da?

Îi întinde plicul cu cheile. Britt-Marie îl ia, se uită la sticla de votcă a lui Cineva și își strânge mai bine poșeta. Apoi clatină ușor din cap.

— Nu-i nevoie, mersi. Nu vreau să creez probleme.

— Nicio problemă! spune Cineva, rulând nonșalant scaunul înainte și înapoi.

Britt-Marie zâmbește îngăduitor.

— Nu mă refeream la problemele dumitale.

Apoi se întoarce repede, astfel încât să nu cumva să-i dea prin cap lui Cineva să o urmeze. Își ia valizele și ghivecele din mașină și pornește spre baza de agrement. Descuie ușa, intră și încuie în

urma ei. Nu că nu i-ar plăcea de Cineva, nu despre asta e vorba. Că Britt-Marie nu e dintr-aceia care urăsc oamenii.

Dar mirosul de vodcă îi amintește de Kent.

Își scoate din nou telefonul mobil. Fata de la Agenția pentru Ocuparea Forței de Muncă răspunde, nu tocmai cu entuziasm.

— Trebuie să trimiteți deratizarea, e cel puțin un șobolan aici! o informează Britt-Marie prompt.

— Dar, vă rog, am încercat să vă spun… începe fata, pe tonul cuiva care tocmai și-a pus fruntea pe marginea biroului.

— Ai zis să sun dacă am întrebări despre slujbă. Este o chestiune legată de slujbă, nu e igienic să ai șobolani la serviciu! spune Britt-Marie.

— OK, OK, OK, o să văd ce pot să fac! mormăie fata, pe tonul cuiva care își dă cu telefonul în cap.

Britt-Marie închide. Se uită în jur. Mingea de fotbal bufnește în peretele exterior și sunt urme de lăbuțe de șobolan în praful de pe podea. Așa că Britt-Marie face ceea ce face întotdeauna în cele mai dificile situații de viață: curățenie. Curăță geamurile cu o cârpă înmuiată în bicarbonat și apoi le șterge cu hârtie de ziar umezită cu oțet. E aproape la fel de bine ca și cu Faxin, dar lui Britt-Marie nu i se pare deloc așa. Șterge și blatul chiuvetei cu bicarbonat și apă, freacă podelele, amestecă suc de lămâie cu bicarbonat și curăță faianța și robinetele din baie, pe urmă amestecă bicarbonat și pastă de dinți și lustruiește chiuveta. Apoi presară bicarbonat în ghivece, să nu vină melcii.

Ghivecele par să conțină doar pământ, dar florile se odihnesc dedesubt, în așteptarea primăverii. Iarna cere încredere de la cel care udă ghivecele, încredere că acolo unde nu pare să fie nimic, se ascunde un întreg potențial. Britt-Marie nu mai știe dacă are încredere sau speră. Poate că nici una, nici alta.

Tapetul bazei de agrement se uită la ea și la ghivecele cu flori cu indiferență. E acoperit cu fotografii cu oameni și mingi de fotbal. Peste tot

numai mingi de fotbal. De fiecare dată când Britt-Marie vede una cu coada ochiului, freacă ceva mai tare cu buretele. Deloc pasiv-agresiv, firește. Doar cu atenție și bunăvoință. Face curățenie până când bufniturile în zid se opresc, iar copiii și mingea de fotbal pleacă acasă. Abia când apune soarele, Britt-Marie își dă seama că becurile nu funcționează decât în bucătărie. Așa că rămâne acolo, pe o mică insulă de lumină fluorescentă, într-o bază de agrement ce urmează să fie închisă.

Bucătăria este ocupată aproape în întregime de o chiuvetă cu blat, un frigider și două scaune din lemn, fără spetează. Deschide frigiderul – e gol, cu excepția unui pachet de cafea. Se enervează că n-a luat cu ea destulă esență de vanilie. Dacă amesteci esență de vanilie cu bicarbonat de sodiu și pui în frigider, o să miroasă a proaspăt.

Șovăie în fața cafetierei. Pare modernă. Britt-Marie n-a mai făcut cafea de ani de zile, fiindcă Kent face cafea foarte bună, iar Britt-Marie e întotdeauna de părere că e mai bine să-l lase pe el. Dar cafetiera asta are un buton aprins și e cel mai frumos lucru pe care Britt-Marie l-a văzut în ultimul timp, așa că încearcă să deschidă trapa compartimentului unde presupune ea că s-ar pune cafeaua. E înțepenită. Butonul începe să clipească furios. Britt-Marie se simte profund jignită. Trage frustrată de trapă, la care clipitul intermitent al butonului se intensifică. Britt-Marie zgâlțâie ușița încă și mai frustrată până când răstoarnă mașinăria. Trapa se deblochează și împroașcă sacoul lui Britt-Marie cu apă amestecată cu zaț.

Se spune că oamenii se schimbă când călătoresc, motiv pentru care Britt-Marie a urât întotdeauna să plece de-acasă. Nu-i trebuie ei schimbări. Iar acum, probabil din cauza călătoriei, cum își va zice mai târziu, își pierde cumpătul cum nu și l-a pierdut de când Kent a intrat cu pantofii de golf pe parchet, la începutul căsătoriei lor.

Apucă mopul de podele și începe să izbească mașinăria cu coada. Cafetiera clipește. Ceva

pocnește. Butonul nu mai clipește. Britt-Marie o pocnește încă o dată și încă o dată cu coada mopului până când brațele îi tremură și ochii nu mai pot distinge contururile chiuvetei. Apoi scoate un prosop din valiză. Stinge lumina în bucătărie. Se așază pe un taburet în întuneric și plânge în prosop.

Fiindcă nu vrea să-i curgă lacrimile pe podea. Că pătează.

7

Britt-Marie stă trează toată noaptea. E obișnuită. Așa se întâmplă când ți-ai trăit toată viața pentru altcineva.

Stă pe întuneric, firește. Ce-ar zice lumea s-o vadă cu becul aprins în toiul nopții ca infractorii? Dar nu doarme, pentru că își amintește cât de gros era stratul de praf pe podeaua bazei de agrement înainte să deretice și, dacă e să moară în somn, nu vrea să zacă acolo până începe să miroasă, acoperită de praf. Britt-Marie nu vrea să doarmă nici pe vreuna dintre canapelele dintr-un colț al încăperii, fiindcă erau atât de murdare, încât a trebuit să poarte mănuși duble de cauciuc când a presărat bicarbonat pe ele. Poate că ar fi putut dormi în mașină. Dacă era vreun animal.

Fata de la Agenția pentru Ocuparea Forței de Muncă a insistat că e un hotel în orașul aflat la douăzeci de kilometri de Borg, dar Britt-Marie n-are de gând să mai stea trează încă o noapte într-un loc unde îți fac alții patul. Știe că există oameni care nu fac altceva decât să viseze la călătorii și experiențe noi, dar Britt-Marie visează să fie acasă și totul să fie ca de obicei. Și Kent să fie acolo și să aibă o sticlă cu Faxin aproape plină în dulap. Britt-Marie vrea să-și facă singură patul.

Nu că Britt-Marie ar critica modul în care personalul hotelului face paturile, firește, dar, când ea și Kent stau la hotel, Britt-Marie pune întotdeauna semnul „Nu deranjați!” pe ușă și face ea patul și curățenie în cameră. Nu că i-ar judeca pe alții, chiar nu. Britt-Marie are motive cât se poate de întemeiate să facă asta. Știe că angajații hotelului ar putea fi dintr-aceia care îi judecă pe alții și-atunci Britt-Marie nu vrea ca personalul de la curățenie să comenteze seara, în ședință, cât de îngrozitor de murdar era în camera 423. Așa că da, are motive de netăgăduit să facă singură curat.

Odată, Kent a greșit ora de îmbarcare pentru un zbor când trebuiau să se întoarcă acasă după o ședere la un hotel, deși el susține și acum sus și tare că „mizerabilii ăia nu sunt în stare să scrie ora corectă pe bilet!” și au fost nevoiți să plece în miezul nopții, fără măcar să apuce să facă un duș. Așa că Britt-Marie, înainte să iasă pe ușă, s-a repezit în baie și a dat drumul la duș câteva secunde, să vadă cei de la curățenie un pic de apă pe podea, ca să nu creadă că oaspeții din camera 423 au plecat nespălați.

Kent a pufnit și a spus că prea îi pasă de ce zice lumea. Iar Britt-Marie a urlat în sinea ei tot drumul până la aeroport. De fapt, nu-i pasă deloc ce crede lumea despre ea.

Îi pasă ce crede lumea despre Kent.

Nu știe când a încetat lui Kent să-i pese ce cred alții despre ea. Știe că îi păsa cândva, când încă o privea pe Britt-Marie ca și cum știa că era acolo. Greu de spus când îmbobocește iubirea, dar, într-o bună zi, te trezești că deja a înflorit. La fel și când se ofilește – într-o zi e brusc prea târziu. Dragostea are multe în comun cu plantele de balcon. Uneori, nici bicarbonatul nu ajută la nimic.

Britt-Marie nu știe când i-a alunecat din mâini căsnicia lor. Când s-a uzat și s-a zgâriat, indiferent câtă grijă a avut să pună mereu ceva dedesubt ca să o protejeze. Înainte, el o ținea de mână când dormeau, iar ea visa visurile lui. Nu că Britt-Marie n-ar fi avut propriile visuri, dar ale lui erau mai înalte, iar cel cu visuri mai înalte câștigă mereu, așa a învățat Britt-Marie. Ea a rămas acasă câțiva ani, ca să aibă grijă de copiii lui, fără să mai viseze să aibă propriii copii. Apoi a mai rămas acasă alți câțiva ani pentru a construi un cămin prezentabil pentru cariera lui, fără să viseze la o carieră a ei. Și s-a luptat cu vecini care au numit-o „babă pisăloagă” când s-a arătat îngrijorată de ce ar zice germanii dacă ar vedea pe scară pungi cu gunoi pe la uși sau dacă ar

simți miros de pizza. Nu și-a făcut prietene, ci cunoștințe, de obicei căsătorite cu partenerii de afaceri ai lui Kent. Una dintre cunoștințele astea s-a oferit odată să o ajute pe Britt-Marie cu vasele după o cină și s-a apucat să aranjeze altfel tacâmurile din sertar – cuțite, linguri, furculițe. Când Britt-Marie a întrebat perplexă ce face, cunoștința a râs ca și cum Britt-Marie făcuse o glumă și a zis: „Da ce contează?” De-atunci nu se mai văd. Kent i-a zis că e incompetentă din punct de vedere social, așa că Britt-Marie a mai rămas acasă câțiva ani, ca să fie el sociabil cât pentru amândoi. Și, uite-așa, câțiva ani s-au făcut mulți și mulți ani s-au făcut toți. Așa se întâmplă cu timpul. N-a fost alegerea ei să nu aibă așteptări. Pur și simplu s-a trezit într-o dimineață și și-a dat seama că timpul n-a mai ajuns și pentru așteptările ei. N-a mai ajuns pentru nimic.

Copiii lui Kent au ținut la ea, simte Britt-Marie, dar copiii devin adulți, iar adulții le numesc pe femeile ca Britt-Marie „babe pisăloage”. Pe scară au mai locuit și alți copii. Când și când, Britt-Marie le-a pregătit cina, dacă erau singuri acasă. Dar copiii aveau mame și bunici care se întorceau acasă, mai devreme sau mai târziu. Apoi au crescut și ei. Iar Britt-Marie a devenit, și pentru ei, o babă pisăloagă. Kent i-a zis că e incompetentă din punct de vedere social și Britt-Marie și-a zis că, pesemne, are dreptate.

Și tot ce și-a dorit, până la urmă, a fost un balcon și un bărbat care să nu intre cu pantofii de golf pe parchet, care din când în când își pune cămașa în coșul de rufe, fără să fie nevoie să-i spună ea și care zice, când și când, că mâncarea e bună, fără să-l întrebe ea. Un cămin. Copii care nu sunt ai ei, dar care măcar vin acasă de Crăciun. Sau, cel puțin, încearcă să se prefacă uneori că au un motiv să nu vină de Crăciun. Un sertar cu tacâmuri aranjate corect. Ferestre prin care să vadă lumea. Pe cineva căruia să-i pese că Britt-Marie și-a aranjat părul cu multă atenție azi. Sau care măcar să se prefacă

uneori că-i pasă. Sau care cel puțin s-o lase pe Britt-Marie să continue să se prefacă.

Cineva care vine acasă și vede podelele frecate și mâncarea caldă de pe masă, cineva care bagă de seamă că Britt-Marie s-a străduit. Căci oamenii, ca și cina, trebuie să aibă un sens. „Ce frumos ai aranjat!” – asta înseamnă să dai un sens.

O inimă poate fi frântă când ieși dintr-o cameră de spital cu cămașa lui mirosind a pizza și a parfumul altcuiva, dar totul se frânge mai ușor dacă era deja crăpat pe ici, pe colo.

În dimineața următoare, Britt-Marie aprinde becul în bucătărie la ora șase. Nu pentru că ar tânji după puțină lumină, ci pentru că, dacă oamenii au văzut becul aprins cu o seară înainte și au presupus că Britt-Marie și-a petrecut noaptea în baza de agrement, nu vrea să-i lase să creadă că încă doarme la ora asta.

Lângă canapele e un televizor vechi, pe care l-ar fi putut deschide, ca să nu se mai simtă atât de singură, dar n-o face, fiindcă sigur e vreun meci de fotbal. Întotdeauna e fotbal la televizor în ziua de azi și-atunci Britt-Marie preferă să se simtă singură.

Încăperea o cuprinde cu tăcerea ei expectativă. Cafetiera răsturnată pe o parte nu mai clipește. Britt-Marie stă pe taburetul din fața cafetierei și își amintește cum copiii lui Kent i-au spus lui Kent că Britt-Marie e „pasiv-agresivă”. Kent a râs cum râde de obicei când bea votcă și suc de portocale în fața unui meci de fotbal – cu burta săltând în sus și-n jos și scoțând mici sforăituri pe nas – și le-a zis: „Nu e pasiv-agresivă, ce naiba! E agresiv-pasivă!” A râs până a vărsat votcă pe covor. Atunci Britt-Marie s-a săturat și, în noaptea aceea, a mutat covorul în camera de oaspeți, fără să spună un cuvânt. Nu pentru că e pasiv-agresivă, firește. Dar totul are o limită.

Nu s-a întristat că el a spus ce-a spus, ci pentru că nu s-a gândit că Britt-Marie era suficient de aproape să-l audă. Era conștientă că habar n-avea ce

înseamnă „agresiv-pasiv”, dar tot s-a simțit jignită, pentru că a înțeles ce crede el că înseamnă.

Se uită la cafetieră. Preț de-o clipă nechibzuită, întinde degetele spre mașinărie, gândind că ar putea s-o repare, dar își dă seama și își trage repede mâna.

N-a reparat nimic de când s-a măritat. Întotdeauna a simțit că e mai bine să-l aștepte pe Kent să vină acasă. Kent zicea mereu că „Femeile nici măcar o mobilă IKEA nu sunt în stare să asambleze” când vedeau la televizor femei care participau la programe despre construcții sau renovări de case. „Asta-i doar așa, ca să compenseze, de-aia le-au băgat în program!” zicea Kent. Lângă el, pe canapea, Britt-Marie obișnuia să dezlege cuvinte încrucișate. Întotdeauna cât mai aproape de telecomandă, ca să simtă vârfurile degetelor lui Kent când schimba canalul pe unul cu vreun meci de fotbal.

Se uită la cafetieră și își împreunează hotărâtă mâinile pe burtă. Apoi ia cutia cu bicarbonat de sodiu și se apucă să curețe din nou toată încăperea. Tocmai termină de presărat bicarbonat pe canapele când se aude un ciocănit la ușă. Durează ceva până Britt-Marie deschide, căci mai întâi se repede în baie și își aranjează părul în fața oglinzii. Pe întuneric, fiindcă becul nu funcționează.

Kent n-a înțeles niciodată de ce Britt-Marie își aranjează întotdeauna părut înainte să iasă din casă, chiar și dacă mergeau doar până la magazin.

De parcă pe Britt-Marie o preocupă ce ar crede lumea despre *ea* dacă ar vedea-o cu părul în neorânduială.

În pragul ușii e Cineva, cu un bidon cu vin în mână.

— Ha! spune Britt-Marie, fixând bidonul cu privirea.

— Vin bun, știi? Ieftin! Căzut din camion, da! spune Cineva satisfăcută.

Britt-Marie nu știe ce înseamnă asta.

— Tre' să-l trag în sticle cu etichetă, știi, rahat, în caz că vine Fisc. „Vinu' casei" la pizzerie, dacă întreabă Fisc, da? continuă Cineva și, pe jumătate dându-i bidonul lui Britt-Marie, pe jumătate aruncându-i-l, își împinge scaunul cu rotile peste pragul ușii și se uită curioasă în jur.

Britt-Marie se uită la amestecul de zăpadă topită și pietriș pe care roțile îl lasă pe podea – din privirea ei se revarsă doar un pic mai puțin dezgust decât dacă ar fi fost vorba de excremente.

— Dacă-mi permiți, pot să știu cum merge reparația mașinii mele? întreabă Britt-Marie.

Cineva dă din cap exaltată.

— Al dracu' de bine! Al dracu' de bine! Stai sântreb, Britt-Marie! Culoare… important pentru Britt-Marie?

— Adică? se miră Britt-Marie.

Cineva ridică defensivă din mâini.

— Știi, portieră am, da? Frumoasă rău! Da' poate nu la fel culoare ca mașină… Poate mai… galbenă.

— Dar ce s-a întâmplat cu portiera mea? întreabă Britt-Marie înspăimântată.

— Nimic! Nimic! Doar întrebare, da? Portieră galbenă? Nu bine? E… cum se zice? Oxidată! Portieră veche, știi. Aproape nu mai galbenă, știi? Mai mult alb acum.

— Dacă-mi permiți, să-ți fie cât se poate de limpede dumitale că eu nu o să tolerez o portieră galbenă pe mașina mea albă! izbucnește Britt-Marie.

Cineva gesticulează defensiv.

— Bine, bine, bine. Calm, calm, calm! Punem alb. Nicio problemă! Nu lămâie-n cur acum! Da' portieră albă atunci… cum se zice? Timp de livrare lung!

Cineva face apoi nonșalantă semn spre bidonul cu vin.

— Îți place vin, Britt?

— Nu, răspunde Britt-Marie.

Nu că nu i-ar plăcea vinul, dar, dacă spui că-ți place, oamenii pot trage concluzia că ești alcoolic.

Britt-Marie nu vrea ca oamenii să tragă concluzii.

— Toată lumea place vin, Britt! rânjește Cineva.

— Mă cheamă Britt-Marie. Doar sora mea îmi zice Britt, protestează Britt-Marie.

Cineva se luminează la față.

— Soră? Mai e… cum se zice? Încă una ca Britt? Bucurie mare!

Cineva rânjește din nou, de parcă a zis o glumă. O glumă pe seama ei, presupune Britt-Marie.

— Sora mea a murit când eram mici, spune ea, fără să-și ia ochii de pe bidonul cu vin.

— O… fir-ar… Cum se zice? Condoleanțe! spune Cineva, brusc întristată.

Britt-Marie își strânge cât de tare poate degetele de la picioare în pantofi.

— Ha! Drăguț din partea dumitale! spune ea încet.

Cineva zâmbește larg.

— Vin bun, da? Un pic… cum se zice? Tulbure! Dai prin filtru de cafea de câteva ori și e-n regulă! îi explică ea, cu un aer de expert.

Văzând valizele lui Britt-Marie și ghivecele de balcon pe podea, Cineva zâmbește și mai larg:

— Ziceam să fie cadou, știi, de felicitări-pentru-slujbă. Da mai bine cadou de… cum se zice? De casă nouă!

Britt-Marie ține ofensată bidonul de parcă ar fi o bombă cu ceas.

— Eu nu locuiesc aici, pricepi dumneata!

Cineva rânjește.

— Și unde dormit azi-noapte?

— N-am dormit, răspunde Britt-Marie, arătând de parcă ar vrea să arunce bidonul cu vin afară și să-și acopere urechile.

— E hotel din ăla, știi? spune Cineva.

Britt-Marie dă din cap binevoitoare.

— Ha! Firește că ții și-un hotel, păi cum altfel! Pizzerie, service auto, poștă, magazin alimentar și hotel? Ce plăcut pentru dumneata să nu fie niciodată nevoie să te hotărăști!

Cineva pare sincer surprinsă.

— Hotel? Eu, hotel? Nu, nu, nu, Britt-Marie! Eu mulțumită cu… cum se zice? Obiectul meu de activitate!

Britt-Marie își mută indecisă greutatea de pe un picior pe altul, apoi se duce și pune vinul în frigider.

— Nu-mi plac hotelurile, spune ea trântind ușa frigiderului.

— Nu, la dracu'! Nu la frigider, face cocoloș! strigă Cineva.

Britt-Marie o țintuiește cu privirea.

— Da' chiar e musai să înjurăm ca într-o șleahtă de barbari? o apostrofează ea pe Cineva.

Cineva se apropie de sertarele din bucătărie și scotocește până găsește filtrele de cafea.

— Rahat, Britt-Marie! Ți-arăt. Filtrezi și-atunci vin bun. Sau amesteci cu Fanta, știi? Am Fanta ieftin, știi, dacă vrei. Din China!

Se oprește când vede aparatul de cafea. Mă rog, resturile cafetierei. Încurcată, Britt-Marie își împreunează mâinile pe burtă și pare gata să mături ceva praf invizibil de pe buza unei găuri negre și apoi să se arunce înăuntru.

— Ce… s-a întâmplat? întreabă Cineva, uitându-se la mopul de podele, apoi la loviturile în formă de coadă de mop de pe resturile cafetierei.

Britt-Marie tace îndelung, cu obrajii roșii ca focul. Poate că se gândește la Kent. În cele din urmă, își drege glasul, se îndreaptă de spate și o privește pe Cineva drept în ochii ei când zice:

— Pietre sărite accidental din carosabil.

Cineva se uită la Britt-Marie. Se uită la cafetieră. Se uită la mop. Apoi începe să râdă. Tare. Apoi să tușească. Apoi hohotește și mai tare. Britt-Marie e profund jignită. Nu se presupunea să fie amuzant. Cel puțin Britt-Marie nu crede că a fost amuzant. Britt-Marie n-a spus cu intenție ceva amuzant de ani de zile, din câte își amintește ea. Așa că se simte jignită, pentru că presupune că Cineva râde de ea și nu de ceva distractiv spus de ea. Așa ajungi după ce petreci suficient de multă vreme alături de un bărbat

care încearcă tot timpul să fie amuzant. N-a mai fost loc și pentru ea să fie amuzantă în relația lor. Kent distra oaspeții, iar Britt-Marie se ducea în bucătărie să se îngrijească de vase. Așa și-au împărțit viața.

Dar iată că, în ciuda a tot, Cineva se îneacă de râs la spusele ei, gata să se răstoarne cu scaunul cu rotile. Asta o face pe Britt-Marie nesigură, iar reacția naturală a lui Britt-Marie la incertitudine este iritarea. Nu agresivitatea, firește, că Britt-Marie nu e o persoană agresivă. Așa că se duce demonstrativ și pune aspiratorul în priză, gata să ia cu asalt canapelele presărate cu bicarbonat de sodiu.

Râsul lui Cineva se preschimbă în chicotit și apoi într-un mormăit:

— Pietre din carosabil, pietre, auzi! Ce… cum se zice? Haios!

Apoi amuțește o clipă, părând a cădea pe gânduri și zice:

— Ai pachet mare în mașină, da?

Ca și cum asta ar fi fost vreo surpriză pentru Britt-Marie. Britt-Marie aude în glasul ei că încă mai chicotește.

— Știu, da, răspunde Britt-Marie fără să se întoarcă.

Cineva își împinge scaunul spre ieșire.

— Vrei… cum se zice? Ajutor la cărat?

În loc de răspuns, Britt-Marie pornește aspiratorul. Cineva urlă ca să acopere zgomotul:

— Niciun deranj, Britt-Marie!

Britt-Marie aspiră o canapea cu îndârjire. Iar, și iar, și iar, până când Cineva se lasă păgubașă și urlă:

— Bine, bine, dacă vrei Fanta pentru vin, am, da? Și pizza!

Apoi ușa se deschide în urma ei. Britt-Marie se oprește din aspirat. Nu vrea să fie mojică, că Britt-Marie chiar nu e o mojică, nu, dar nu vrea să o ajute nimeni cu pachetul. Nimic nu e mai important pentru Britt-Marie acum decât că *nu* vrea să o ajute nimeni cu pachetul.

Pentru că în pachet e mobilă IKEA.

Iar Britt-Marie o va asambla singură.

8

Când și când, pe lângă Borg trece câte un camion și-atunci toată clădirea bazei de agrement se cutremură de parcă e așezată la întâlnirea dintre două plăci tectonice. Termenul e des întâlnit în careurile de cuvinte încrucișate, „plăci tectonice”, de-asta știe Britt-Marie. Și mai știe și că Borg e exact genul de loc pe care mama lui Britt-Marie îl descria drept fiind „dincolo de orice urmă de onoare și decentă”, fiindcă așa descria mama lui Britt-Marie tot ce nu era la oraș.

Încă un camion trece duduind pe șosea. Unul verde. Pereții se cutremură. Britt-Marie a înțeles, firește, că Borg fusese cândva un loc unde camioanele se întorceau acasă. Acum doar trec pe lângă el. Nimeni nu se mai întoarce aici. Nimeni nu mai pleacă de aici.

Camionul o face să se gândească la Ingrid. Își aduce aminte că a apucat să vadă camionul pe fereastră, de pe bancheta din spate a mașinii, în acea zi din copilărie, ultima zi în care a mai fost copil. Tot un camion verde. În toți anii ăștia s-a întrebat dacă ar fi avut timp să țipe. Dacă ar fi contat. Mama îi spusese lui Ingrid să-și pună centura de siguranță, fiindcă nu și-o punea niciodată. Ingrid n-a ascultat-o nici atunci. S-au certat. Din cauza asta mama n-a văzut camionul. Britt-Marie l-a văzut, pentru că ea își pusese deja centura, ca să vadă mama că o ascultă. Dar mama nu băga de seamă niciodată, pentru că Britt-Marie făcea totul fără să fie nevoie să-i spună de zece ori.

Camionul a venit din dreapta. Era verde, ăsta e unul dintre puținele lucruri pe care Britt-Marie și le mai aduce aminte. Cioburi de sticlă și sânge peste tot pe bancheta din spate. Ultimul lucru pe care Britt-Marie și-l amintește e că, înainte să-și piardă cunoștința, voia să curețe cioburile și sângele. Și, după ce s-a trezit la spital, asta a făcut. Curățenie. A făcut frumos. Când au înmormântat-o pe Ingrid și

apartamentul părinților era plin de străini în haine de doliu, care beau cafea, Britt-Marie a pus farfurioare sub toate ceștile și a șters toate geamurile. Când taică-su a început să vină tot mai târziu de la birou seara, iar maică-sa n-a mai vrut să vorbească, Britt-Marie și-a văzut de curățenie. A dereticat, a dereticat, a dereticat întruna. A făcut frumos.

A sperat ca, mai devreme sau mai târziu, mama să se ridice din pat și să spună „Ce frumos ai făcut!”, dar nu s-a întâmplat niciodată. N-au vorbit niciodată despre accident și, pentru că n-au putut face asta, n-au putut vorbi despre nimic altceva. Cineva a scos-o pe Britt-Marie atunci din mașină, nu știe cine, dar știe că maică-sa n-a iertat-o niciodată pe persoana care i-a salvat fiica greșită. Poate că nici Britt-Marie n-a iertat-o niciodată, pentru că a salvat viața cuiva care, pe urmă, și-a petrecut tot timpul temându-se să nu moară și să zacă undeva până începe să miroasă. Într-o zi a văzut o reclamă la un produs de curățat geamuri în ziarul tatălui ei. Și așa și-a petrecut viața.

Iar acum are șaizeci și trei de ani și a ajuns dincolo de orice urmă de onoare și decență. Se uită pe fereastra clădirii unei baze de agrement. Îi e dor de Faxin și îi e dor să vadă lumea prin fereastra de-acasă, ca de obicei.

Stă suficient de departe de fereastră, ca să nu o vadă nimeni de afară. Ce-ar zice lumea? Că stă la geam și se holbează afară cât e ziua de lungă! Ca infractorii! Mașina a rămas în parcare. A uitat cheile înăuntru înainte să închidă portiera și pachetul cu mobila de la IKEA e pe bancheta din spate. Nu știe nici cum să care pachetul înăuntru, căci e foarte greu. Nu știe de ce e așa de greu, pentru că nu știe exact ce e în el. Ideea era să cumpere un taburet, asemănător celor din bucătăria bazei de agrement, dar, când a ajuns în depozitul cu autoservire de la IKEA, raftul cu pricina era gol. Britt-Marie își petrecuse toată dimineața încercând să aleagă un scaun pe care să-l cumpere și să-l asambleze, așa că dezamăgirea în fața raftului gol a paralizat-o

complet. Într-un târziu, a cuprins-o neliniștea. Ce zicea lumea care o vedea stând așa fără rost în depozit și uitându-se la un raft? Că avea de gând să fure ceva, mai mult ca sigur. La gândul ăsta, Britt-Marie s-a panicat și, cu forțe supraomenești insuflate de panica momentului, a reușit să dea jos, la nimereală, un pachet de pe raftul de alături și să-l urce pe căruț, dând impresia că acela era fix pachetul pe care îl căuta. Cum de a reușit să-l urce în mașină nu-și mai aduce aminte. Probabil că a pățit ca mamele acelea de la televizor, care reușesc să ridice bolovani uriași sub care sunt prinși copiii lor. Britt-Marie capătă forțe supraomenești când se îngrijorează că oamenii ar putea crede că e vreo infractoare, da.

Se mută și mai departe de fereastră, ca să fie sigură. La ora douăsprezece fix, pune masa de prânz lângă canapele. Nu c-ar fi cine știe ce prânz – o cutie cu alune din minibarul hotelului și un pahar cu apă, dar oamenii civilizați mănâncă la ora douăsprezece fix, iar Britt-Marie chiar e o persoană civilizată. Întinde un prosop pe canapea înainte să se așeze, pune alunele pe o farfurie și le mănâncă frumos cu furculița și cuțitul, ceea ce este pe atât de greu precum pare. Apoi spală vasele și face curat în încăpere încă o dată, atât de temeinic încât aproape că i se termină bicarbonatul pe care l-a adus cu ea.

În clădire găsește și o mică spălătorie, cu o mașină de spălat și uscător. Britt-Marie le curăță cu ultimele rămășițe de bicarbonat, cu inima grea a unui înfometat pe-o insulă, care își aruncă în apă undița cu ultimul capăt de fir. Nu le-a curățat cu gândul să spele, ci pentru că nu suportă gândul că stau acolo așa, murdare. Într-un colț, în spatele uscătorului, găsește un sac plin cu tricouri albe cu numere pe ele. Tricouri de fotbal, își zice Britt-Marie. Că doar toți pereții gem de fotografii cu tot felul de oameni în tricouri dintr-acelea. Pline cu pete de iarbă, de bună seamă. Britt-Marie nu poate pricepe nici în ruptul capului de ce ar vrea oamenii

să facă sport în aer liber îmbrăcați în tricouri albe! Barbari!

Își scoate telefonul mobil și o sună pe fata de la Agenția pentru Ocuparea Forței de Muncă să o întrebe dacă magazinul-pizzerie-service-poștă ar putea vinde bicarbonat. Fiindcă e foarte eficient contra petelor de iarbă. Fata nu răspunde. Ocupată cu statisticile ei, firește. Că doar de ce i-ar păsa cuiva că Britt-Marie e pierdută undeva, în sălbăticie?

Își ia haina și se pregătește să plece. Chiar la ușă, lângă șirul de fotografii cu mingi de fotbal și oameni care n-au nimic mai bun de făcut decât să le lovească, e atârnat un tricou galben cu cuvântul „Bancă” scris deasupra numărului „10”. Sub tricou e o fotografie cu un bărbat în vârstă care ține în mâini același tricou și zâmbește mândru.

Britt-Marie se îmbracă și deschide ușa. Dă cu ochii de o persoană care, în mod evident, se pregătea să bată. Persoana mestecă tutun, iar ăsta e un început cât se poate de prost pentru relația de foarte scurtă durată dintre Britt-Marie și persoana în cauză, pentru că Britt-Marie urăște tutunul de mestecat. Relația se termină după douăzeci de minute când persoana care mestecă tutun pleacă mormăind ceva care sună foarte asemănător cu „babă pisăloagă”.

Britt-Marie își scoate din nou telefonul mobil și sună la singurul număr la care a sunat vreodată – al fetei de la Agenția pentru Ocuparea Forței de Muncă. Nu-i răspunde. Britt-Marie sună din nou, căci telefoanele nu sunt ceva la care să alegi dacă să răspunzi sau nu după cum te taie capul. Nici dacă sună la douăsprezece sau la șase. Mai ales atunci trebuie să răspunzi, că, dacă sună cineva la orele alea, trebuie că s-a întâmplat ceva grav, altfel nicio persoană civilizată n-ar suna în timpul mesei.

— Da, răspunde fata într-un târziu, cu mâncare în gură.

— Ha! exclamă Britt-Marie la celălalt capăt al firului.

— Britt-Marie? plescăie fata.

— Vorbești cu gura plină! Mda, trebuie să fie foarte plăcut pentru angajatorul dumitale că ești așa de dezinvoltă, spune Britt-Marie binevoitoare.

— Scuze, îmi luam prânzul, spune fata, fără să stea pe gânduri.

— Acum? E unu și jumătate! izbucnește Britt-Marie de parcă fata făcuse o glumă.

Britt-Marie nu consideră că se poate glumi așa, orișicum.

— Mmm, am avut mai multe chestii de făcut și iau prânzul mai târziu, spune fata, cu aerul că „mai multe chestii" înseamnă că a fost nevoită să sune pe te miri unde ca să găsească o firmă de deratizare aproape de Borg.

Britt-Marie oftează binevoitoare. Deloc critică.

— Drăguță, nu suntem în vreme de război. Nu se ia prânzul la unu și jumătate, nu?

Fata nu zice nimic, nesigură dacă era o întrebare sau o afirmație. Britt-Marie continuă, la fel de amabilă:

— Dacă ți-ai organiza viața oleacă mai bine, poate n-ai mai fi atât de stresată că n-ai timp să mănânci prânzul, nu?

Fata mestecă și înghite cu noduri. Încearcă din răsputeri să schimbe subiectul:

— A venit agentul de la deratizare? Am sunat ore în șir! Până la urmă am găsit pe cineva care a zis că vine și…

— Una, o corectează Britt-Marie.

— Ce? zice fata.

— Era o agentă de la deratizare. Modern! o informează Britt-Marie.

— Aha, zice fata.

— Și mesteca tutun, adaugă Britt-Marie, ca și când asta explică tot.

— Aha, repetă fata.

— Ha! zice Britt-Marie.

— Și? S-a ocupat de șobolan? întreabă fata.

— Nici gând! răspunde Britt-Marie.

— Ce? zice fata.

— A intrat cu pantofii murdari și eu tocmai frecasem podelele. Și mai mesteca și tutun. A zis că trebuie să pună otravă, așa a zis, da. Nu se poate să pui otravă orișicum, nu se poate, nu? Să pui otravă așa, orișicum?

— N… u? ghicește fata.

— Nu! Chiar nu se poate, nu! Că poți să omori pe cineva! Asta i-am și zis! Și ea și-a dat ochii peste cap, da. Cu pantofii ei murdari și tutunul! Și-atunci a zis că pune o capcană cu Snickers! Cu Snickers!

Britt-Marie ridică vocea. Fata și-o coboară.

— Snickers… ăăă, ciocolata Snickers?

— Pe podelele mele proaspăt frecate! spune Britt-Marie, cu tonul cuiva care urlă în sinea ei.

— OK, spune fata, căindu-se imediat, căci își dă și ea seama că nu e OK deloc.

Tăcere la celălalt capăt al firului. Britt-Marie își îndreaptă coafura, își vine în fire și continuă:

— Și-atunci i-am spus să pună otravă în loc și știi ce-a zis? A zis că pune, dar că, dacă șobolanul mănâncă otrava, nu se știe unde se duce și moare. Adică poate să moară într-o gaură în perete undeva, să zacă acolo mort și să miroasă! Asta o știai? Știai că ai trimis aici o femeie care mestecă tutun și crede că e firesc să lași animale să moară în pereți și să miroasă?

— Nu, nu, Britt-Marie, vă rog, am încercat doar să ajut, spune fata pe tonul cuiva care își pune iar fruntea pe birou.

— Ha! Halal ajutor, ce să zic! Îmi dau seama că dumneata nu pricepi că unii dintre noi chiar au alte lucruri de făcut decât să stea și să parlamenteze cu cei de la deratizare toată ziua bună ziua, spune Britt-Marie binevoitoare.

— Chiar că! încuviințează fata.

— Pardon? zice Britt-Marie.

— Nimic, nimic, răspunde fata.

Britt-Marie tace îndelung înainte să spună scurt:

— Ha!

9

La magazin e coadă. Sau la pizzerie. Sau la poștă. Sau la service-ul auto. Sau la ce o fi. În orice caz, e coadă. În miezul zilei. Ca și cum oamenii n-au nimic mai bun de făcut ziua.

Bărboșii cu șepci beau cafea și citesc ziarul la o masă. Karl e primul din coadă. Ridică un pachet. „Trebuie să fie plăcut, firește, să ai atâta timp liber!” își zice Britt-Marie. În fața ei, la coadă, e o tânără, în jur de treizeci de ani, în formă de cub. Poartă ochelari de soare. Înăuntru! Că așa-i modern, firește! Are cu ea un câine alb. Britt-Marie se îndoiește că e igienic să intri cu câinii în magazin. Femeia cumpără un pachet de unt, șase beri cu litere străine pe etichetă, pe care Cineva i le dă din spatele tejghelei, un carton mare cu ouă, patru pachete cu slănină și mai multe ciocolate decât consideră Britt-Marie că ar avea nevoie un om civilizat. Cineva o întreabă dacă le vrea „pe caiet”. Posacă, femeia dă din cap că da și îndeasă toate cumpărăturile într-o plasă. Britt-Marie nu consideră, firește, că femeia e „grasă”, fiindcă Britt-Marie nu judecă pe nimeni, dar își zice că trebuie să fie plăcut pentru dumneaei să treacă prin viață așa, fără să-și facă griji pentru colesterol.

— Ești oarbă, ce-ai? se răstește femeia, intrând în Britt-Marie când se întoarce să plece.

Britt-Marie face ochii mari, uimită. Își îndreaptă coafura.

— Nici gând! Văd cât se poate de bine. Așa zice și opticianul meu: „Britt-Marie, aveți o vedere excelentă!” Așa mi-a zis, da, pricepi dumneata? o informează ea.

— Atunci dă-te la o parte! mârâie femeia, agitând un baston.

Britt-Marie se uită la bastonul alb. Apoi la câine și la ochelarii de soare ai femeii. Murmură un „Ha!”, dă din cap defensivă, apoi își dă seama că nu contează. Femeia cea oarbă și câinele trec mai mult

prin ea decât pe lângă ea. Ușa clincăne vesel în urma lor. Că doar ce să priceapă o ușă!

Cineva se apropie cu scaunul ei cu rotile și îi face cu ochiul.

— Nu supăra! Și ea, și Karl ăla. Lămâie-n cur, știi?

Face un gest care se presupune a demonstra cât de adânc ar fi înfiptă lămâia în posterioarele respectivilor, apoi se apucă să stivuiască pe tejghea o grămadă de cutii goale, pentru pizza. Britt-Marie își aranjează coafura, își netezește cutele fustei, îndreaptă instinctiv cutia care stă strâmb în vârful grămezii și, încercând să-și recupereze demnitatea știrbită, spune cât se poate de binevoitoare:

— Aș dori să fiu informată despre cum decurg reparațiile la mașina mea!

Cineva se scarpină în creștet.

— Da, da, da, mașină, da. Britt-Marie, întrebare, da? Ușă… important pentru Britt-Marie?

— Ce Doamne iartă-mă vrei să spui cu asta? întreabă Britt-Marie înspăimântată.

Cineva ridică împăciuitoare palmele și continuă:

— Întrebare doar… Culoare important pentru Britt-Marie, priceput! Ușă galbenă nu OK. Atunci întreb, Britt-Marie: ușă important pentru Britt-Marie? Dacă nu important, atunci mașină… cum se zice? Reparat! Dacă ușă important… atunci, știi… cum se zice? Timp de livrare lung!

Cineva pare foarte mulțumită de explicația asta. Britt-Marie nu pare deloc mulțumită.

— Bine, dar e musai să am portieră la mașină! izbucnește ea.

Cineva își flutură palmele defensivă.

— Sigur, sigur, sigur, nu supăra, Britt-Marie! Dacă ușă, un pic mai mult timp!

Cineva măsoară aerul cu degetul mare și arătătorul, ca să-i arate lui Britt-Marie cât înseamnă „un pic mai mult timp”.

Britt-Marie își dă seama că nu prea e loc de întors și negociat cu Cineva. De-ar fi fost Kent aici… Lui Kent îi place foarte mult să negocieze. Zice mereu

că trebuie să-i faci complimente celui cu care negociezi. Așa că Britt-Marie se adună și zice:

— Văd că pe-aici lumea are timp să iasă la cumpărături când poftește. Trebuie să fie plăcut să ai atâta timp liber!

Cineva ridică mirată din sprâncene.

— Și tu? Foarte… cum se zice? Ocupată?

Britt-Marie își împreunează mâinile foarte, foarte răbdătoare.

— Dacă-mi permiți, sunt extrem de ocupată. Foarte, foarte ocupată. Dar mi s-a terminat bicarbonatul. Vindeți și bicarbonat la… magazin?

Britt-Marie spune „magazin” cu foarte multă indulgență.

— VEGA! urlă pe dată Cineva.

Britt-Marie tresare luată prin surprindere, gata să răstoarne stiva de cutii pentru pizza.

Fata răsare de după tejghea. E tot cu mingea de fotbal în mâini, ca și ieri. Lângă ea e un băiat care îi seamănă leit, doar că are părul mai lung. Că așa e modern acum, firește.

— Bicarbonat la doamna dacă… cum se zice? Dacă-mi permiți! zice Cineva, cu o plecăciune cât se poate de teatrală spre Britt-Marie.

Britt-Marie nu apreciază deloc plecăciunea.

— Ea e! îi șoptește Vega băiatului.

Băiatul face imediat o față de parcă Britt-Marie e o cheie pierdută și regăsită. Dă o fugă în depozit și se întoarce împleticindu-se cu două recipiente în brațe. Faxin. Lui Britt-Marie i se taie răsuflarea.

Britt-Marie se gândește că trebuie să fie una dintre acele „trăiri extracorporale” la care se face uneori referire în careurile de cuvinte încrucișate. Preț de câteva clipe, uită de magazin, pizzerie, bărboși cu șepci, căni de cafea și ziare. Inima îi bate nebunește, ca scăpată dintr-o închisoare. Iar asta o enervează la culme pe Britt-Marie. Auzi, s-o apuce palpitațiile când lumea stă și își bea cafeaua!

Băiatul pune triumfător recipientele cu Faxin pe tejghea, ca o mâță care a prins o veveriță. Degetele

lui Britt-Marie le ating instinctiv, înainte ca demnitatea să-i poruncească să se controleze. Se simte de parcă a ajuns acasă.

— Eu… am înțeles că nu mai era în gama de produse, șoptește ea.

Băiatul răspunde:

— Calmează-te! Omar rezolvă tot!

Apoi arată cu însuflețire spre propria-i persoană:

— Eu sunt Omar!

Pe urmă arată cu încă și mai multă însuflețire spre sticlele cu Faxin și continuă:

— Toate tirurile străine opresc la benzinăria din oraș! Îi cunosc pe toți! Te rezolv cu orice!

Cineva dă din cap și îi explică pedagogic lui Britt-Marie:

— Benzinărie în Borg închisă. Neprofitabilă, știi…

— Da' te rezolv eu și cu benzina, dacă-ți trebuie! La canistră, livrare gratis acasă! Și te rezolv și cu mai mult Faxin și cu ce vrei tu! strigă băiatul.

Vega își dă ochii peste cap.

— *Eu* ți-am zis că vrea Faxin! se rățoiește ea și pune pe tejghea o cutie cu bicarbonat de sodiu.

— Da' eu am rezolvat! se încăpățânează băiatul, fără să-și ia privirea de pe Britt-Marie.

— Frate-miu mai mic, Omar! îl prezintă Vega.

— Suntem născuți în același an! protestează Omar.

— În ianuarie și decembrie! pufnește Vega.

— Sunt cel mai meseriaș din Borg! Rege, frate! Orice-ți trebuie, te rezolv! îi zice Omar lui Britt-Marie și clipește sigur de sine, fără să se sinchisească de soră-sa care îi trage una în fluierul piciorului.

— Tontule! oftează Vega.

— *Bitch!* răspunde Omar.

Britt-Marie nu prea știe dacă să fie indignată sau mândră că știe că acela e un cuvânt urât. În orice caz, n-apucă să se gândească prea mult, căci odată îl vede pe Omar trântit la pământ, ținându-se de buză.

Vega iese pe ușă, cu mingea de fotbal într-o mână și cealaltă încă strânsă pumn.

Cineva îi spune lui Omar rânjind:

— Ai… cum se zice? Creier de bezea! Nu înveți minte, știi?

— Lașa dracu'! M-a luat pe nepregătite! spune Omar printre dinți și se ridică.

Fața îi e plină de sânge.

Cineva mai aduce o sticlă de votcă. Omar îi repetă lui Britt-Marie:

— M-a luat pe nepregătite! Numai lașii lovesc așa!

Britt-Marie nu știe ce să-i răspundă. Omar își șterge buza, apoi pare să uite totul pe loc, ca un copil mic care uită să plângă că i-a căzut înghețata din mână, fiindcă vede o minge cu sclipici.

— Dacă-ți trebuie capace de roți la mașină, te rezolv! Sau orice dacă-ți trebuie! Șampon, genți, orice! Te rezolv!

— Poate plasture? sugerează ironic Cineva, arătând spre buza băiatului.

Britt-Marie își apucă mai bine baierele genții și își aranjează coafura, ca și cum băiatul le-ar fi jignit pe amândouă.

— N-am nevoie nici de șampon, nici de poșetă, să știi!

Omar face semn spre recipientele cu Faxin și spune:

— Costă treizeci de coroane una, da poți să le iei pe credit.

— Credit? izbucnește Britt-Marie indignată de parcă îi ceruse să plătească în natură.

— Toată lumea ia pe credit în Borg, nu-i nicio rușine, spune băiatul.

— Eu una nu cumpăr pe credit! N-oți fi pricepând voi ăștia din Borg cum vine asta, dar unii dintre noi chiar își permit să plătească! pufnește Britt-Marie.

Ultimele cuvinte i-au scăpat fără să vrea. Chiar n-a vrut.

Cineva nu mai rânjește. Băiatul și Britt-Marie sunt roșii la față, fiecare rușinat din alte motive.

Britt-Marie pune repede banii pe tejghea, băiatul îi ia și iese în fugă pe ușă. În scurt timp, de afară se aud din nou bufniturile mingii de fotbal. Rămasă pe loc, Britt-Marie încearcă să evite privirea lui Cineva.

— Nu mi-a dat chitanță, constată Britt-Marie încet, deloc acuzatoare.

Cineva dă din cap și plescăie cu limba.

— Arată băiat ca IKEA? Nu e… cum se zice? SRL, știi. Doar băiat cu bicicletă.

— Ha! zice Britt-Marie.

— Altceva? întreabă Cineva, ceva mai puțin prietenoasă, în timp ce pune sticlele cu Faxin și bicarbonatul într-o pungă.

Britt-Marie zâmbește cât de binevoitor poate și spune:

— Dacă-mi permiți, trebuie să primesc chitanță. Altfel cum să dovedesc că nu sunt o infractoare? îi explică ea.

Cineva își dă iar ochii peste cap. Lui Britt-Marie i se pare o exagerare. Cineva tastează ceva pe casa de marcat. Sertarul cu bani se deschide – nu conține mare lucru. Aparatul scuipă o bucată de hârtie gălbejită.

— Face șase sute șaptezeci și trei de coroane și cincizeci de öre, spune Cineva.

Britt-Marie simte un nod în gât.

— Pentru bicarbonat?

— Pentru bușitură la mașină. Am făcut… cum se zice? Inspecție! Nu vreau să… cum se zice? Jignesc! Pentru Britt-Marie nu pe credit! Șase sute șaptezeci și trei și cincizeci și chitanță, atâta face.

Britt-Marie e gata să scape geanta din mâini. Așa de gravă e situația.

— N-am… cine… pentru numele lui Dumnezeu, ce persoană civilizată are atâția bani la ea?

Ridică vocea la ultimele cuvinte, să audă toată lumea din pizzerie, în caz că e vreun infractor printre ei. În pizzerie nu sunt decât bărboșii cu șepci care beau cafea. Bărbații nici nu ridică privirea, dar orișicât, asta nu înseamnă că nu pot fi infractori. Că

și infractorii pot să aibă barbă. Iar Britt-Marie chiar n-are prejudecăți.

— Card primiți? întreabă Britt-Marie, cu obrajii tot mai încinși.

Cineva dă din cap că nu.

— Aici nu mall, Britt-Marie. Aici numerar.

— Ha! Atunci o să te rog să mă îndrumi spre cel mai apropiat bancomat, spune Britt-Marie.

— La oraș, răspunde Cineva cu răceală, încrucișându-și brațele.

— Ha! exclamă Britt-Marie.

— Bancomat în Borg închis, neprofitabil, știi, spune Cineva ridicând din sprâncene și făcându-i semn spre bonul fiscal.

Privirea lui Britt-Marie caută disperată ceva care să-i distragă atenția de la obrajii roșii ca sângele. Pe perete vede un tricou galben, identic cu cel atârnat în baza de agrement, pe care scrie „Bancă" deasupra numărului „10".

Cineva bagă de seamă încotro se uită Britt-Marie. Închide sertarul casei de marcat, apoi înnoadă baierele pungii cu bicarbonat și Faxin și o împinge spre ea pe tejghea.

— Nu rușine cu credit aici, Britt-Marie, știi… Poate rușine acolo de unde vii tu. În Borg nu rușine, spune ea.

Britt-Marie ia punga, neștiind încotro să se mai uite. Cineva ia o dușcă de votcă și face semn spre tricoul de pe perete.

— Cel mai bun jucător în Borg. Îi ziceam „Bancă" știi? Când juca Bancă era ca… cum se zice? Bani în cont! Demult, înainte de criză. Pe urmă, știi, Bancă a făcut boală. Altă criză. Bancă s-a mutat altundeva. Dus!

Cineva face semn spre ușa de dincolo de care se aud bufniturile mingii de fotbal.

— Tata lui Bancă antrenor la plozi. Suflat viață în ei cu fotbal, știi. Ținut în viață tot Borg, știi? Prieten cu toți. Da' Dumnezeu, știi, nu știe să numere. Dă infarct și la om profitabil, și la om neprofitabil. Tata lui Bancă mort de-o lună.

Pereții de lemn pârâie și tremură în jurul lor. Așa cum fac casele vechi și oamenii bătrâni. Unul dintre bărboșii care citesc ziarul se duce și își mai toarnă cafea din cafetiera de pe tejghea. Fără să plătească. „Ha! A doua cană e gratis!” bagă de seamă Britt-Marie.

— Găsit pe… cum se zice? Podea, în bucătărie! adaugă Cineva.

— Pardon? zice Britt-Marie.

Cineva arată spre tricoul galben de pe perete.

— Tata lui Bancă. Pe podea, în bucătărie. Dimineață. Mort uite-așa! zice Cineva, pocnind din degete.

Britt-Marie tresare. Gândul de a fi găsită moartă pe podeaua unei bucătării i se insinuează în minte. Se gândește și la atacul de cord al lui Kent. Iar el a fost mereu foarte… *profitabil.* Britt-Marie strânge mai bine punga cu Faxin și bicarbonat. Tace îndelung și Cineva aproape că se neliniștește.

— Hei, altceva? Am din ăla… cum se zice? Baileys! Tărie cu ciocolată! Contrafăcut, da’ dacă pui cacao și votcă e OK de băut! Dacă bei, știi… repede!

Britt-Marie dă repede din cap că nu. Se îndreaptă spre ușă, dar ceva din istoria cu podeaua unei bucătării nu-i dă pace. Se întoarce șovăind, apoi se răzgândește și se îndreaptă din nou spre ușă.

Britt-Marie nu e o persoană spontană, în niciun caz. Britt-Marie e convinsă că „spontan” e sinonim cu „irațional”, iar ea nu e o persoană irațională, de bună seamă. Așa că nu-i vine tocmai ușor acum. Se întoarce din nou spre tejghea, apoi se răzgândește din nou și se întoarce spre ușă. Zice încet, cât de spontan poate:

— Din întâmplare, comercializați cumva și Snickers?

În ianuarie se întunecă devreme în Borg. Britt-Marie se întoarce la baza de agrement. Se așază pe un taburet, cu ușa de la intrare deschisă. Frigul nu o deranjează. Nici așteptarea. E obișnuită. Te

obișnuiești. Are timp berechet să se gândească dacă trece cumva printr-un soi de criză existențială. A citit despre asta. Oamenilor li se întâmplă pe nepusă masă.

Șobolanul intră pe ușă la șase și douăzeci. Se oprește în prag și studiază cu mare atenție ciocolata Snickers de pe farfuria pusă pe podea, pe un prosopel. Britt-Marie se uită severă la șobolan și își împreunează hotărâtă mâinile.

— De-acum înainte luăm cina la ora șase fix. Ca oamenii civilizați.

Cugetă preț de câteva clipe, apoi adaugă:

— Sau ca șobolanii civilizați.

Șobolanul se uită la ciocolată. Britt-Marie a scos-o din ambalaj și a așezat-o cu grijă pe farfurie. Lângă farfurie a pus un șervet frumos împăturit. Se uită la șobolan. Își drege glasul și spune:

— Ha! Eu nu mă pricep la genul ăsta de conversații. Sunt incompetentă din punct de vedere social, așa zice soțul meu. El e foarte sociabil, așa spune toată lumea. E antreprenor, pricepi dumneata?

Cum șobolanul nu răspunde, Britt-Marie continuă:

— De mare succes. De mare, mare succes.

Se gândește, în treacăt, să-i povestească șobolanului despre criza ei existențială. Să-i spună că e greu să-ți dai seama cine ești când ți-ai trăit toată viața de dragul altcuiva. Dar nu vrea să-l deranjeze. Așa că, netezindu-și o cută a fustei, Britt-Marie spune, pe un ton cât se poate de formal:

— Vreau să-ți propun un aranjament. Pentru dumneata ar însemna că ți se va servi masa de seară aici, în fiecare zi la ora șase.

Britt-Marie îi arată bucata de ciocolată.

— Aranjamentul, dacă ți se pare reciproc avantajos, presupune, de asemenea, că n-o să te las să te bagi în perete, să mori și să începi să miroși acolo. Și o să te rog să faci același lucru pentru mine. Să știe cineva că sunt aici, în caz că mor.

Șobolanul face precaut un pas spre ciocolată. Își întinde gâtul și adulmecă. Britt-Marie mătură cu

palma firimituri invizibile de pe genunchi.

— Când mori, dispare bicarbonatul, pricepi dumneata. De-aia miroase mortul. Am citit asta după ce a murit Ingrid.

Mustățile șobolanului vibrează sceptice. Britt-Marie își drege din nou glasul și continuă:

— Ingrid a fost sora mea, pricepi dumneata? A murit. Mă temeam că o să înceapă să miroasă. Așa am aflat despre treaba asta cu bicarbonatul. Corpul produce bicarbonat ca să neutralizeze acizii din stomac. Când mori, corpul încetează să mai producă bicarbonat, iar acizii corodează carnea. Asta miroase, pricepi dumneata?

Britt-Marie se gândește să adauge că ea una crede că sufletul omului e în bicarbonat. Când părăsește trupul, nu mai rămâne nimic. Doar vecini care se plâng de miros. Dar nu zice nimic. Că nu vrea să deranjeze.

Șobolanul își mănâncă tacticos cina, dar nu zice că e bună.

Britt-Marie nu-l întreabă.

10

Totul începe, de fapt, în seara asta.

Iarna e blândă, zăpada se preschimbă în ploaie între cer și pământ. Copiii joacă fotbal pe întuneric, dar nici asta, nici vremea nu par să-i deranjeze. Parcarea e luminată ici și colo, pe unde se întâmplă să ajungă ceva lumină de la lămpile cu neon ale pizzeriei sau de la fereastra bucătăriei unde Britt-Marie, ascunsă în spatele perdelei, se uită la copii. Cinstit vorbind, cei mai mulți dintre ei se pricep atât de prost la fotbal, încât lumina zilei nu le-ar putea îmbunătăți cu mult abilitatea de a nimeri mingea.

Șobolanul a plecat acasă. Britt-Marie a încuiat ușa, a făcut curat încă o dată și acum stă la fereastră și privește lumea. Din când în când, mingea se rostogolește prin bălți până în stradă și-atunci copiii se joacă *piatră-foarfecă-hârtie* ca să tragă la sorți cine s-o aducă. Lui Britt-Marie nu i se pare deloc igienic. Nu că ar avea ceva împotriva copiilor, că Britt-Marie nu e genul, dar consideră că se poate să-ți pese de igienă chiar și atunci când te joci. Kent obișnuia să le spună lui David și Pernillei când erau mici că Britt-Marie nu se putea juca fiindcă „nu știe cum se face”. Dar nu e adevărat. Britt-Marie știe foarte bine cum se joacă *piatră-foarfecă-hârtie.* Dar pur și simplu nu i se pare igienic să pui pietre în pungi de hârtie. Să nu mai vorbim de foarfeci! Cine știe pe unde au fost înainte!

Kent spune mereu că Britt-Marie e „al naibii de negativistă”. Și că asta face parte din incompetența ei socială. „Dă-o încolo de treabă! Fii și tu naibii mai veselă!” îi spune el râzând când vine în bucătărie să-și mai ia un trabuc, în timp ce ea spală vasele. Kent are grijă de musafiri și Britt-Marie are grijă de casă, așa și-au împărțit viața. Kent e al naibii de vesel, iar Britt-Marie e al naibii de pesimistă. Poate că așa a fost să fie, pur și simplu. Poate că e mai ușor să fii optimist dacă nu trebuie să faci niciodată curat după.

Cei doi frați, Vega și Omar, joacă în echipe diferite. Vega e calmă și calculată, atinge mingea cu latul labei piciorului cu tandrețea cu care atingi cu degetele de la picioare persoana iubită în somn. Frate-său, în schimb, e nervos și frustrat, fugărește mingea de parcă îi datorează bani. Britt-Marie nu știe nimic despre fotbal, firește, dar nici n-are nevoie să știe ca să priceapă că Vega e cel mai bun jucător dintre toți copiii din parcare. Sau cel mai puțin prost. Omar e tot timpul în umbra soră-sii. Toți sunt în umbra ei. Vega îi amintește lui Britt-Marie de Ingrid.

Ingrid nu era niciodată pesimistă. Așa cum se întâmplă întotdeauna cu astfel de oameni, e greu de zis dacă toată lumea o iubea pe Ingrid pentru că era optimistă sau dacă Ingrid era optimistă pentru că toată lumea o plăcea. Sora lui Britt-Marie era cu un an mai mare și cu cinci centimetri mai înaltă. Nu e nevoie de mult pentru a umbri pe cineva, cinci centimetri sunt de ajuns. Pe Britt-Marie n-a supărat-o niciodată faptul că ea era cea din umbră. Nu și-a dorit niciodată mare lucru. De fapt, uneori chiar asta își dorea – să tânjească și ea după ceva din tot sufletul. Părea atât de plin de vitalitate să-ți dorești ceva cu adevărat. Dar, de obicei, îi trecea repede.

Ingrid însă își dorea nespus de multe lucruri, cu toată ființa – cariera de cântăreață și celebritatea care îi erau predestinate, băieții din lumea largă, care erau cu mult mai interesanți decât băieții obișnuiți, de pe scara lor. Băieții obișnuiți, pe care Britt-Marie îi găsea mult prea neobișnuiți pentru a se uita la ea, nu erau suficient de neobișnuiți pentru a o merita pe sora ei.

Erau frați, băieții de pe scara lor. Alf și Kent. Se încăierau din orice. Britt-Marie nu putea pricepe de ce. Ea una își urma sora peste tot. Pe Ingrid n-o deranja asta. Dimpotrivă. „Tu și eu, Britt!” obișnuia ea să-i șoptească în nopțile în care îi povestea cum aveau să trăiască ele la Paris într-un palat plin de servitori. Îi spunea „Britt” fiindcă suna american. Desigur, era un pic neclar de ce ar trebui să ai nume

american la Paris, dar Britt-Marie n-a fost niciodată genul de persoană care pune întrebări inutile.

Vega e posacă, dar râde când echipa ei înscrie între două doze de suc acidulat, așezate pe post de stâlpi ai porții, pe ploaie și pe întuneric, iar râsul ei răsună în parcare ca râsul lui Ingrid. Și lui Ingrid îi plăcea să se joace. Cum se întâmplă întotdeauna cu astfel de oameni, greu de zis dacă era cea mai bună la jocuri pentru că le iubea sau le iubea pentru că era cea mai bună.

Un băiat cu păr roșu încasează mingea în față. Cade grămadă într-o băltoacă noroioasă. Britt-Marie se cutremură. E aceeași minge care a lovit-o pe Britt-Marie în cap și, când vede noroiul de pe ea îi vine să-și facă singură o injecție anti-tetanos. Dar nu se poate abține să se uite la jocul copiilor. Căci Ingrid iubea fotbalul.

Desigur, dacă ar fi fost Kent aici, ar fi zis că jucau „ca niște babe”. Kent poate critica aproape orice punând „babă” înainte sau după. Britt-Marie nu se dă în vânt după ironie, dar observă că e o oarecare ironie în faptul că singurul jucător care nu joacă precum o babă e o fată.

Într-un târziu, își revine din reverie și pleacă de la fereastră, înainte ca vreunuia dintre copii să-i dea prin cap cine știe ce idee. E trecut de ora opt, așa că baza de agrement e cufundată în beznă din nou, sub becurile sparte. Britt-Marie își udă ghivecele pe întuneric. Presară bicarbonat pe pământul pentru flori. Cel mai mult îi lipsește balconul. Nu ești niciodată cu adevărat singur dacă stai pe un balcon, ai compania mașinilor, a caselor și a oamenilor de pe stradă. Ești printre ei și, totuși, nu – ăsta e cel mai bun lucru când vine vorba despre balcoane. Pe locul doi ar fi faptul că poate sta pe balcon dimineața devreme, înainte să se trezească Kent. Să închidă ochii și să simtă vântul în păr. Să se simtă ca la Paris. N-a fost niciodată la Paris, firește, întrucât Kent n-are afaceri acolo, dar a dezlegat o grămadă de cuvinte încrucișate despre Paris. E orașul la care

se face cel mai des referire în careurile de cuvinte încrucișate. Ingrid spunea că acolo aveau să stea după ce creșteau mari. Când Ingrid avea să fie celebră. Celebritățile locuiesc la Paris și au servitori, zicea Ingrid, iar Britt-Marie n-avea nimic împotrivă, atâta vreme cât asta o făcea pe Ingrid fericită. Britt-Marie n-avea nimic împotrivă nici să o cheme „Britt" în americană, dar o îngrijora treaba cu servitorii. Nu voia ca lumea să creadă că sora lui Ingrid nu se pricepe la curățenie și că de-aia a trebuit să-i angajeze pe alții s-o facă. Britt-Marie o auzise pe mama lor vorbind cu dispreț despre alte mame care au ajutor în casă și Britt-Marie nu voia să vorbească nimeni așa despre Ingrid.

Așa că, în timp ce Ingrid a devenit pricepută la câte în lună și-n stele, Britt-Marie a devenit pricepută la toate cele ale casei. Cum să faci curățenie. Să faci frumos. Iar sora ei a văzut. Sora ei o vedea. Britt-Marie îi aranja părul în fiecare dimineață, iar Ingrid nu uita niciodată să spună „Mulțumesc, Britt, ce frumos mi l-ai aranjat!" în timp ce își rotea capul în fața oglinzii, în ritmul vreunuia dintre discurile ei. Britt-Marie n-a avut niciodată discuri, că n-ai nevoie dacă ai o soră mai mare care te vede.

Lui Britt-Marie îi e dor de ea. Îi lipsește mai mult decât balconul.

Cineva bate la ușă. Britt-Marie tresare de parcă ar fi despicat cineva ușa în două cu un topor. În pragul ușii e Vega. Fără topor. Dar picurând apă și noroi pe podea. Britt-Marie țipă în sinea ei.

— De ce n-aprinzi lumina? întreabă Vega în întuneric.

Britt-Marie își împreunează mâinile.

— Nu funcționează, drăguță.

— Ai încercat să schimbi becurile? întreabă Vega încruntându-se, ca și cum se abține din răsputeri să zică și ea „DRĂGUȚĂ!".

Omar apare lângă ea. Are noroi în nas. În nări! Britt-Marie nu înțelege cum Doamne iartă-mă e posibil așa ceva. Că doar există gravitație pe lume…

— Ai nevoie de becuri? Am cele mai tari becuri cu consum redus! La preț special! spune el cu însuflețire și scotocește în rucsac.

Vega îl lovește în fluierul piciorului. Se uită la Britt-Marie cu diplomația forțată a oricărui adolescent.

— Putem să vedem meciul aici? întreabă ea.

— Care… meci? întreabă Britt-Marie.

— Meciul! răspunde Vega, cam ca atunci când cineva te-ntreabă: „Care papă?” și tu răspunzi: „Papa!”.

Britt-Marie își descleștează și împreunează din nou mâinile pe burtă.

— Meci de?

— Fotbal! izbucnesc într-un glas Vega și Omar, holbându-se la Britt-Marie precum copiii lui Kent când erau mici și Kent a făcut din greșeală semnele citării în aer când a zis „Moșul”.

— Ha! mormăie Britt-Marie, uitându-se dezgustată la hainele lor pline de noroi.

Nu la copii, firește. La haine. Că pe Britt-Marie nu o dezgustă copiii, de bună seamă.

— Ne lăsa mereu să ne uităm aici, spune Vega, arătând spre fotografia de pe peretele de lângă ușă, care-l înfățișează pe bărbatul în vârstă care ține în mâini tricoul cu „Bancă”.

Într-o altă fotografie aflată alături, același bărbat pozează în fața unui tir, îmbrăcat cu o bluză de trening albă pe care scrie „FC Borg” pe un buzunar de la piept și „Antrenor” pe celălalt. „Ar trebui spălate! Oamenii ăștia parcă n-au auzit niciodată de bicarbonat!” își zice Britt-Marie, uitându-se la fotografie.

— N-am fost informată despre acest lucru. Atunci trebuie să-l contactați pe dumnealui, spune Britt-Marie.

Tăcerea consumă oxigenul dintre ele.

— A murit, spune Vega într-un târziu, cu privirea înfiptă în pantofi.

Britt-Marie se uită la bărbatul din fotografie. Apoi la propriile mâini.

— Îmi… Ha! Îmi pare rău să aud. Dar nu e vina mea! spune ea.

Vega îi aruncă o privire încărcată de ură. Apoi îl înghiontește pe Omar și spune:

— Hai să mergem, Omar! Dă-o naibii!

S-a întors deja pe călcâie să plece când Britt-Marie dă cu ochii de ceilalți copii, trei la număr, așteptând la vreo doi metri de Vega și Omar. La început de adolescență cu toții. Unul cu păr roșu, altul cu păr negru și unul cu colesterol ridicat. Nu că Britt-Marie ar avea prejudecăți. Se simte un pic acuzată de privirile lor și ăsta e un sentiment care lui Britt-Marie nu-i priește deloc. Judecând după lumina care răzbate prin ferestrele pizzeriei, e cel puțin un televizor înăuntru.

— Pot să vă-ntreb de ce nu vedeți meciul în pizzerie sau service sau ce e, dacă e atât de important? întreabă Britt-Marie, cât se poate de politicos și deloc ofensiv.

Omar șutează mingea de fotbal dincolo de parcare și spune încet:

— Acolo beau. Dacă pierd.

— Ha! Și când câștigă? întreabă Britt-Marie.

— Atunci beau și mai mult. De-aia ne-a lăsat mereu să ne uităm aici, răspunde Omar, arătând spre bărbatul din fotografie.

Britt-Marie își strânge mâinile împreunate și mai tare.

— Ha! Ha!

Apoi se adună și adaugă repede:

— Și bănuiesc că n-aveți propriile case, cu propriile televizoare?

Vega îi răspunde, de la zece metri distanță, cu sârmă ghimpată în jurul fiecărei silabe:

— N-are loc la nimeni acasă toată echipa și noi urmărim meciurile împreună! Ca o echipă!

Britt-Marie mătură cu palma ceva praf invizibil de pe fustă.

— Aveam impresia că nu mai aveți echipă.

— AVEM ECHIPĂ! urlă Vega, mărșăluind înapoi spre Britt-Marie.

Se oprește la câțiva pași de ea, ridicând amenințător un deget, și zice:

— Suntem aici, nu? Suntem aici! Suntem o echipă! Chiar dacă ne-au luat nenorocitul ăla de teren și nenorocitul nostru de club și antrenorul nostru a făcut un nenorocit de infarct și a crăpat, noi tot suntem o echipă, la dracu'!

Britt-Marie tremură ușor intimidată, iar privirea furioasă a copilului e înfiptă într-a ei. Se gândește că nu se cade să folosești un asemenea limbaj. În niciun caz, nu. Dar pe obrajii copilului curg lacrimi acum și Britt-Marie e foarte nesigură dacă fata vrea să o îmbrățișeze sau să o pocnească. Britt-Marie dă foarte clar impresia că ambele alternative i se par la fel de amenințătoare.

— O să vă rog să așteptați aici! spune ea panicată și închide ușa.

Asta se întâmplă, ca să zicem așa, chiar înainte să înceapă totul.

Britt-Marie stă în spatele ușii, în întuneric. Inhalează mirosul reavăn de pământ de flori și bicarbonat umed. Își amintește mirosul de alcool și zgomotele meciurilor de fotbal ale lui Kent. Kent nu ieșea niciodată pe balcon. Îi e frică de înălțime. Așa că balconul era doar al lui Britt-Marie. Singurul lucru care era doar al ei. Îl mințea mereu că ea cumpăra plantele, pentru că știa că va spune ceva urât dacă îi mărturisea că le-a găsit la ghenă și, uneori, pe stradă. Abandonate de vreun vecin care se mutase. Plantele îi aminteau de Ingrid, căci Ingrid iubea toate lucrurile vii. Așa că Britt-Marie salva întruna viețile plantelor fără adăpost, pentru a avea putere să-și amintească de o soră căreia nu i-a putut salva viața. Nu-i putea explica asta lui Kent.

Kent nu crede în moarte, crede în evoluție. „Evoluție!” a încuviințat el odată când s-au uitat la un documentar în care un leu a mâncat o zebră rănită: „Îl elimină pe cel slab, vezi? E vorba de supraviețuirea speciei, asta trebuie să pricepi. Dacă

nu ești cel mai bun din start, trebuie să-ți asumi consecințele și să faci loc pentru ăla mai puternic să iasă în față, nu?”

N-ai cum să discuți despre plante de balcon cu un astfel de om.

Sau despre dor.

Degetele lui Britt-Marie tremură ușor în timp ce își ridică telefonul. Fata de la Agenția pentru Ocuparea Forței de Muncă răspunde la al treilea apel.

— Alo? zice ea gâfâind.

Britt-Marie trage adânc aer în piept și întreabă, cât se poate de binevoitoare:

— Așa se răspunde? Fără suflare?

— Britt-Marie? Sunt la sală! gâfâie mai departe fata.

— Trebuie să fie plăcut pentru dumneata, zice Britt-Marie.

— S-a întâmplat ceva? oftează fata.

— Sunt niște copii aici. Zic că vor să vadă nu știu ce meci.

— A, meciul, da! O să mă uit și eu! spune fata entuziasmată.

— N-am fost informată că îndatoririle mele presupun și copii, spune Britt-Marie, deloc entuziasmată.

La celălalt capăt al firului, fata mormăie ceva, într-un mod care lui Britt-Marie i se pare de-a dreptul exagerat și inutil.

— Britt-Marie, îmi pare rău, dar nu pot vorbi la telefon când sunt la sală.

Apoi fără să se gândească prea mult, zice:

— Da… n-are nimic, nu? Dacă sunt copiii acolo să vadă meciul și se întâmplă să mori, o să știe ei!

Fata râde scurt. Apoi se lasă o tăcere foarte, foarte lungă. Fata trage hotărâtă aer în piept și se aude sunetul unei benzi de alergat care se oprește.

— OK, iartă-mă, Britt-Marie, am glumit. Nu trebuia să zic așa ceva. N-am vrut… Alo?

Britt-Marie a închis deja. Deschide ușa jumătate de minut mai târziu, ținând în brațe tricourile de fotbal găsite în sacul din baza de agrement. Proaspăt spălate și împăturite.

— Cu hainele alea înnoroiate nici gând să intrați! Tocmai am frecat podelele! le spune copiilor.

Se oprește brusc. Între copii e un ofițer de poliție scund și rotofei, cu o frizură ca o pajiște a doua zi după grătare la iarbă verde.

— Ce-ați făcut? pufnește Britt-Marie spre Vega, doar un pic acuzator.

— Cum adică ce-am făcut? pufnește Vega, la rându-i.

Și, întorcându-se spre polițist, fata arată spre Britt-Marie și zice:

— Nu ne lasă să vedem meciul aici!

Britt-Marie arată și ea spre Vega și se apără:

— Copiii aceștia m-au lovit cu mingea în cap ieri!

— NU DINADINS! țipă Vega.

Polițistul pare încurcat, dar în cele din urmă decide, pare-se, că în calitate de reprezentant al legii, cel mai bun lucru pe care îl poate face este să-i întindă lui Britt-Marie un borcan mare.

— Eu sunt Sven. Am vrut doar să-ți urez bun venit în Borg! Poftim, e gem.

Britt-Marie se uită la borcanul cu gem. Vega se uită la Sven. Sven se scarpină stângaci pe diverse părți ale uniformei de polițist.

— Gem de afine. Eu l-am făcut! Am învățat la un curs. În oraș.

Britt-Marie îl studiază cu atenție de sus până jos. Privirea i se oprește scurt pe cămașa care stă să-i plesnească peste burtă.

— N-am tricou pe mărimea dumitale, îl informează ea.

Sven se înroșește.

— Nu, nu, nu, nici nu voiam să… Eu doar… Bun venit în Borg! Atât voiam să zic!

Pune borcanul cu gem în mâinile Vegăi și, împiedicându-se, traversează parcarea spre pizzerie.

Vega se uită la borcanul cu gem. Omar se uită la inelarul fără verighetă al lui Britt-Marie și întreabă, cu gura până la urechi:

— Ești măritată?

Britt-Marie se șochează singură auzind cât de repede răspunde:

— M-am despărțit.

E prima dată când o spune cu voce tare. Omar rânjește și mai abitir și spune, arătând cu capul spre Sven:

— Sven e liber, să știi!

Britt-Marie îi aude pe ceilalți copii chicotind. Îi pune tricourile în brațe lui Omar și smulge borcanul cu gem din mâinile Vegăi.

— Atunci de ce poartă uniforma?

Copiii tac nedumeriți.

— Ce? întreabă nedumerit Omar.

— De ce umblă îmbrăcat în uniformă dacă e liber? Uniforma se poartă doar în timpul programului de lucru, cum altfel? explică Britt-Marie indignată.

Dispare în întunericul bucătăriei. La ușă, aproape o jumătate de duzină de copii își dau iritați ochii peste cap.

Așa începe totul.

11

Fotbalul este un joc ciudat, fiindcă nu te roagă să-l iubești. Ți-o cere!

Britt-Marie se plimbă încolo și-ncoace în bucătăria bazei de agrement ca un spirit nefericit căruia cineva i-a deschis mormântul și s-a hotărât să facă discotecă înăuntru. Copiii, îmbrăcați în tricourile albe de fotbal, stau înșirați pe canapea și beau răcoritoare. Bineînțeles, Britt-Marie a acoperit mai întâi canapeaua cu prosoape, fiindcă n-are suficient bicarbonat să curețe toți copiii și a avut grijă să pună suporturi pentru pahare sub dozele lor cu suc. În fine, n-avea suporturi adevărate, așa că a improvizat din pătrățele de hârtie igienică duble. Sigur, nevoia nu ține cont de reguli, dar până și nevoia trebuie să priceapă că nu se poate pune doza cu suc direct pe masă, cel puțin asta e convingerea lui Britt-Marie.

Le pune copiilor și pahare în față. Unul dintre ei, cel pe care Britt-Marie nu l-ar numi „supraponderal”, firește, dar care, în orice caz, arată de parcă a băut sucurile multor altor copii, îi spune bucuros că el preferă să bea „direct din doză”.

— Dar nu se poate, vezi bine, aici bem din pahare! i-o retează Britt-Marie pe un ton din care se înțelege că nu e loc de compromisuri.

— De ce? întreabă băiatul.

— Fiindcă nu suntem animale! îl informează Britt-Marie.

Băiatul se uită la doza cu suc, se gândește îndelung și apoi întreabă:

— Ce animal, în afară de om, poate să bea dintr-o doză?

Britt-Marie nu răspunde. În schimb, ia telecomenzile de pe podea și le așază pe masă, apoi se dă speriată câțiva pași înapoi când copiii de pe canapea, până acum destul de timizi, urlă la unison:

„NUUU!”, de parcă Britt-Marie le-ar fi dat cu telecomenzile în cap.

— Nu pe masă! izbucnește îngrozit băiatul cu sucul „direct din doză”.

— Cel mai nașpa ghinion! Pierdem dacă le pui pe masă! țipă Omar și se grăbește să le arunce înapoi pe podea.

— Cine pierde? întreabă Britt-Marie de parcă băiatul și-a pierdut mințile.

Omar arată spre jucătorii de la televizor care, în mod evident, habar n-au că Omar există.

— Noi! zice băiatul cât se poate de sigur pe el, de parcă asta ar lămuri totul.

Britt-Marie observă că și-a pus tricoul de fotbal invers. Își îndreaptă coafura și simte că o apucă stresul.

— Nu apreciez țipetele în casă! Și nici hainele puse de-a-ndărătelea , ca gangsterii, subliniază ea, ridicând telecomenzile de pe podea.

— Pierdem dacă mi-l pun cum trebuie! îi explică Omar, arătând spre meciul de fotbal de la televizor.

De parcă așa merg lucrurile în viață!

Britt-Marie nu știe ce să răspundă la așa gogomănii, așa că duce telecomenzile și hainele pline de noroi în spălătorie. Pornește mașina de spălat și, când se întoarce, dă cu ochii de băiatul cu păr roșu. Pare jenat. Britt-Marie își împreunează mâinile pe burtă și nu pare deloc dispusă să mai continue discuția.

— Sunt superstițioși, totul trebuie să fie ca ultima dată când am câștigat, îi explică băiatul defensiv.

— Cine a câștigat? repetă Britt-Marie încruntându-se spre televizor, unde bărbați maturi cu tricouri cu mesaje publicitare în limbi străine aleargă încolo și-ncoace pe teren.

Băiatul nu pare să înțeleagă întrebarea.

— Noi, spune el.

— Ha! spune Britt-Marie.

Băiatul dă încet din cap.

— Eu ți-am dat cu mingea în cap ieri. N-am vrut. Sunt varză la șutat! Sper că nu ți-am stricat părul, spune el.

Britt-Marie își perie fusta cu palma și își pipăie părul fără să vrea.

— Ar fi trebuit să vă dea de gândit faptul că n-ați fost luați în echipa din oraș, spune ea.

— Îți stă foarte frumos părul! spune roșcovanul, cu un zâmbet fugar, fără s-o privească pe Britt-Marie.

Apoi se întoarce pe canapea.

Greu de spus dacă n-a înțeles unde bate Britt-Marie sau dacă a ales să nu priceapă. Britt-Marie se uită lung după el. Nu poate spune că-i displace băiatul. Roșcovanul se așază la capătul de lângă perete al canapelei, în spatele băiatului cu părul negru și al celui care bea suc direct din doză, așa că nu se mai vede deloc.

— Ăla-i Piratul, spune Vega.

A apărut de niciunde lângă Britt-Marie. Se pare că ăsta e talentul ei, să apară din senin. Tricoul de fotbal îi e puțin prea mare. Sau poate trupul ei e puțin prea mic.

— „Piratul”, repetă Britt-Marie, la modul acela în care repetă Britt-Marie chestii când trebuie să se abțină cu toată bunăvoința din lume să explice lucruri de la sine înțelese, cum ar fi, de pildă, faptul că „Piratul” nu poate fi un nume pentru nimic altceva decât pentru un pirat adevărat.

Vega arată către ceilalți doi copii de pe canapea.

— Ăla-i Țestosul. Și ăla Dino.

Acolo se termină bunăvoința lui Britt-Marie.

— Astea nu sunt nume, ce Doamne iartă-mă! se ofuschează ea.

Vega nu pare să înțeleagă ce vrea să spună.

— E din cauză că-i somalez, spune ea, arătând spre unul dintre băieți, de parcă asta explică tot.

Cum Britt-Marie nu dă semne că ar pricepe, Vega oftează plictisită și continuă:

— Când a venit Dino în Borg și Omar a auzit că-i „somalez” a înțeles că e „somelier”, știi, unu’ din äia

care beau vin la televizor. Și o vreme i-am zis „Vino”. Care rimează cu „Dino”. Așa că acum îi zicem „Dino”.

Britt-Marie se holbează la Vega de parcă Vega a adormit beată pe patul lui Britt-Marie.

— Că numele voastre nu erau de-ajuns! Nu erau de-ajuns, nu! exclamă ea.

Vega nu pare să înțeleagă diferența.

— Păi nu se poate să aibă același nume ca noi! Că n-am ști cui pasăm când jucăm, spune ea nedumerită.

Britt-Marie pufnește scurt pe nas, căci pe nas răbufnește iritarea lui Britt-Marie când nu mai încape în cap.

— Dar băiatul are și el un nume adevărat, pentru numele lui Dumnezeu! izbucnește ea.

Vega ridică din umeri.

— Nu prea zicea mare lucru când s-a mutat aici, așa că nu știm cum îl cheamă, da a râs când i-am zis Dino și așa i-a rămas numele.

Că parcă așa funcționează lumea! Parcă poți să-ți alegi numele, pur și simplu. Britt-Marie perie atât de mult praf invizibil de pe fustă, încât o doare încheietura mâinii. Vega arată apoi spre băiatul cu sucul „direct din doză” și zice:

— Lui Țestosul îi zicem așa fiindcă-i tare de cap, da’ îl cheamă Patrik. Râgâie megamarfă! Lu’ Piratul îi zicem așa că… nu știu. Așa-i zicem și gata, zice apoi Vega, arătând spre roșcovanul care nu se vede în spatele celorlalți.

Britt-Marie zâmbește îngăduitor și spune:

— Dar echipă de fete nu e aici, pentru tine, nu?

Vega dă din cap că nu.

— Toate fetele joacă la echipa din oraș.

Britt-Marie dă din cap foarte, foarte binevoitoare.

— Și echipa aceea n-a fost de tine, nu? N-a fost, nu, firește.

Vega răspunde enervată:

— *Asta* e echipa mea!

De parcă așa se răspunde!

Un jucător de la televizor se rostogolește pe gazon și jocul se întrerupe. Omar profită de pauză ca să se urce pe un taburet și să schimbe, „pe credit”, becurile sparte. Britt-Marie se agită în jurul scaunului, bombănind:

— Nu-ți pasă, firește, că poți să cazi și să mori! Și să rupi scaunul! Nu-ți pasă, nu, trebuie să fie plăcut să nu-ți pese!

Lui Omar nu pare să-i pese, într-adevăr. Vega se uită brusc în jur, ca și cum lipsește cineva.

— Unde-i mingea? întreabă ea.

— Rahat! Afară! strigă Omar, uitându-se la ploaia de dincolo de fereastră.

— Sper că n-aveți de gând s-aduceți mingea în casă! geme Britt-Marie îngrozită.

— Nu putem s-o lăsăm în PLOAIE! spune Vega la fel de îngrozită, ca și cum e vorba despre o persoană.

Înainte ca Britt-Marie să priceapă ce urmează să se întâmple, copiii se pun iar să tragă la sorți cu un șir de *piatră-foarfecă-hârtie,* până când Piratul roșcovan face ce face, pierde, se ridică de pe canapea și se îndreaptă spre ușă, totul într-o singură mișcare fluidă.

— Pe toți sfinții! Nu cu tricoul proaspăt spălat! Nici gând! izbucnește Britt-Marie, atât de supărată, încât îi tremură mâinile.

Îl apucă de guler, dar Piratul și-a pus deja pantofii și dă să iasă. Britt-Marie se încalță panicată și fuge după el.

— NU cu tricoul proaspăt spălat! țipă ea, înainte ca ploaia să se abată asupra coafurii.

Băiatul e la vreo doi metri distanță, cu mingea plină de noroi în brațe.

— Îmi pare rău, murmură el cu privirea în minge.

Britt-Marie nu știe dacă îi cere scuze ei sau mingii. Își ține mâinile deasupra capului, să nu-i strice ploaia coafura. Băiatul trage cu ochiul spre ea, zâmbește sincer, apoi lasă rușinat privirea în pământ.

— Pot să te-ntreb ceva? întreabă el.

— Pardon? zice Britt-Marie, cu chipul ud de ploaie.

— M-ajuți să-mi aranjez părul? murmură el, evitându-i privirea.

— Pardon? întreabă Britt-Marie mai apăsat, uitându-se la urma de noroi pe care mingea a lăsat-o pe tricoul proaspăt spălat al băiatului.

— Am o lipeală mâine. Mă gândeam dacă poți să m-ajuți să-mi aranjez părul, spune el.

Britt-Marie dă din cap ca și cum se aștepta.

— Că n-aveți frizerii în Borg, firește! N-aveți, nu! Intră și asta în sarcinile mele de lucru acum? Intră? Asta vrei să zici?

Băiatul dă din cap că nu, cu privirea înfiptă în minge.

— Îți stă așa de frumos părul! De-aia am crezut că te pricepi. N-avem frizerie în Borg, au închis-o.

Ploaia se întețește. Britt-Marie își ține în continuare palmele deasupra capului, ca pe un mic acoperiș strâmb, lăsând ploaia să se scurgă în mânecile sacoului.

— Așa se numește acum? „Lipeală”? spune ea gânditoare.

— Cum se numea înainte? întreabă băiatul, ridicând privirea de pe minge.

— Pe vremea mea se spunea „întâlnire”, spune Britt-Marie hotărâtă.

Nu că ar fi ea vreo expertă în domeniu, trebuie să recunoască. N-a ieșit la întâlnire decât cu doi băieți. Cu unul dintre ei s-a căsătorit. Ploaia se oprește complet în timp ce stau acolo, afară, ea, roșcovanul și mingea plină de noroi.

— Noi zicem „lipeală”. Sau nu știu, așa zic eu, mormăie băiatul.

Britt-Marie trage adânc aer în piept, evitând privirea băiatului care îi evită privirea.

— Nu-ți pot răspunde la întrebare, pricepi tu, că lista e în poșetă, spune ea.

Băiatul dă imediat din cap cu un entuziasm îngrijorător și zice:

— Nu contează! Pot oricând mâine!

— Ha! Că la școală nu se merge, aici în Borg, firește, spune Britt-Marie.

— Suntem în vacanța de Crăciun, spune băiatul.

Tăcerea e ruptă de urletul euforic al copiilor dinăuntru, atât de brusc încât Britt-Marie îl apucă speriată pe băiat de tricou, iar băiatul, luat prin surprindere, îi aruncă mingea în brațe. Sacoul lui Britt-Marie e mânjit de noroi. O jumătate de secundă mai târziu, în pizzerie bărbații urlă de se cutremură firma cu neon de deasupra ușii.

— Ce-i? întreabă Britt-Marie panicată și dă drumul mingii.

— Am înscris! urlă fericit băiatul-pirat.

— Cine a înscris? întreabă Britt-Marie.

Băiatul-pirat ridică mingea și o privește de parcă ar fi o întrebare filozofică.

— Ai noștri! spune el nedumerit.

— Credeam că nu mai aveți echipă! pufnește Britt-Marie.

— Echipa noastră, aia cu care ținem! La televizor! încearcă băiatul să-i explice.

— Ce vrei să spui cu asta? întreabă Britt-Marie.

Băiatul rămâne cu gura căscată.

— Deci… echipa… cu care ținem…

Britt-Marie își împreunează iritată mâinile pe burtă.

— Bine, drăguță, dar nu e echipa voastră dacă nu jucați în ea, îi explică Britt-Marie.

Băiatul se gândește o clipă. Apoi strânge mingea mai tare la piept.

— Ținem cu echipa asta de mai mult timp decât sunt în echipă cei mai mulți jucători. Deci e mai mult echipa noastră decât a lor.

— Ridicol! pufnește Britt-Marie.

În următoarea secundă, sunetul ușii trântite a bazei de agrement răsună în seara de ianuarie. Britt-Marie se întoarce îngrozită și fuge spre intrare. Băiatul fuge după ea. Ușa e încuiată pe dinăuntru.

— Au încuiat ca să nu intrăm! Fiindcă eram aici când au băgat gol! gâfâie fericit Piratul.

— Ce Doamne iartă-mă vrei să spui? întreabă Britt-Marie, trăgând disperată de mânerul ușii.

— Deci… e important să rămânem aici, fiindcă aici eram când au marcat! Aducem noroc dacă stăm aici! strigă băiatul.

De parcă asta ar fi o explicație rezonabilă! Britt-Marie îl țintuiește bănuitoare cu privirea. Rămân în parcare, deși începe să plouă din nou, iar Britt-Marie nu mai spune nimic.

Căci e prima dată, după foarte multă vreme, când cineva îi spune lui Britt-Marie că este important ca ea să fie undeva.

Fotbalul e un joc ciudat, da, fiindcă nu te roagă să-l iubești.

12

La pauză, copiii deschid ușa și le dau drumul înăuntru lui Britt-Marie și Piratului. Britt-Marie petrece toată repriza a doua în fața oglinzii din baie. În primul rând, pentru că nu vrea să riște să fie nevoită să mai stea de vorbă cu vreunul dintre copii și în al doilea rând pentru că echipa cu care țin copiii înscrie din nou chiar când Britt-Marie intră în baie și atunci îi interzic imediat să iasă până nu se termină meciul. Așa că Britt-Marie rămâne în baie, își usucă părul, aduce noroc echipei și are o criză existențială. Toate astea în același timp.

Imaginea din oglindă îi e străină, îi aparține cuiva cu chipul brăzdat de ierni. Iernile au fost întotdeauna cel mai rău lucru, atât pentru plantele de pe balcon, cât și pentru Britt-Marie. Iarna e tăcerea cu care Britt-Marie se luptă să trăiască – în tăcere nu-ți dai seama dacă știe cineva că ești acolo. Iarna este anotimpul tăcerii, pentru că frigul izolează oamenii. Reduce lumea la tăcere.

Tăcerea a paralizat-o pe Britt-Marie când a murit Ingrid. Tata venea acasă tot mai târziu de la slujbă. Nu după mult timp, ajungea după ce Britt-Marie adormise deja. Într-o dimineață s-a trezit când tata de-abia se întorsese acasă. În cele din urmă, într-o dimineață, nu s-a mai întors deloc.

Mama a vorbit tot mai puțin despre asta. A început să zacă în pat tot mai mult. Britt-Marie rătăcea prin apartament, cum fac copiii în lumi tăcute. Odată, a răsturnat o vază doar ca să țipe mama la ea din dormitor. Mama n-a țipat. Britt-Marie a curățat cioburile. N-a mai răsturnat niciodată o vază. A doua zi mama a rămas în pat până când Britt-Marie a gătit cina. În ziua următoare, s-a ridicat și mai târziu. În cele din urmă nu s-a mai ridicat din pat.

Britt-Marie a fost aproape singură la înmormântarea mamei sale. Desigur, câțiva dintre prietenii mamei au trimis flori foarte frumoase și

condoleanțe, dar erau prea ocupați să trăiască, la ce bun să-și piardă vremea cu cineva care deja murise. Britt-Marie a tăiat codițele florilor și le-a pus în vaze proaspăt spălate. A făcut curățenie în apartament și a șters toate geamurile. A doua zi a ieșit să arunce gunoiul și l-a întâlnit pe Kent pe scară. S-au uitat unul la altul așa cum se privesc doi copii care au devenit adulți. Kent fusese căsătorit și avea doi copii, dar tocmai divorțase. Venise în vizită la mama lui. A zâmbit când a văzut-o pe Britt-Marie. Pentru că pe vremea aceea o vedea.

Britt-Marie își freacă gânditoare degetul inelar în fața oglinzii. Dunga albă e tot acolo, ca un tatuaj. Batjocoritoare. Se aude un ciocănit la ușă. E Piratul.

— Ha! Ați câștigat? întreabă Britt-Marie, cu aerul că a îndurat o teribilă corvoadă, deși, de fapt, e ușurată că a stat departe de ei.

Băile pot fi asemenea balcoanelor. Îți permit să nu fii singur, fără să te oblige să socializezi.

— Doi la zero! spune Piratul, dând din cap fericit.

— Am stat aici tot timpul fiindcă m-ați pus voi, nu fiindcă aș avea probleme cu… intestinul, spune Britt-Marie pe un ton cât se poate de serios.

Piratul dă din cap derutat și mormăie „OOK…”, apoi arată spre ușa de la intrare. E deschisă.

— Iar a venit Sven.

Din pragul ușii, polițistul îi face stângaci cu mâna. Britt-Marie face un pas înapoi și, profund ofensată, închide ușa băii după ea. După ce își aranjează părul, trage adânc aer în piept și iese din nou.

— Ha? spune ea, uitându-se la polițist.

Polițistul zâmbește și îi întinde o bucată de hârtie. Când să i-o dea lui Britt-Marie, o scapă din mână.

— Aoleu, aoleu! Scuze, scuze, voiam doar să-ți dau asta! Da, m-am gândit, ăăă, adică ***noi*** ne-am gândit…

Arată spre pizzerie. Britt-Marie presupune că vrea să spună că a vorbit cu Cineva. Polițistul zâmbește din nou. Își împreunează mâinile pe burtă. Se

răzgândește și își încrucișează brațele mai sus, aproape sub bărbie.

— Ne-am gândit că ai nevoie să stai undeva, firește, firește, da… și am înțeles că nu vrei să stai la hotelul din oraș.

Apoi adaugă imediat:

— Nu că n-ai avea voie să stai unde vrei, firește, firește! Ne-am gândit doar că, da, că ar putea fi o alternativă… Poate?

Britt-Marie se uită la hârtie. Este un anunț scris de mână, cu greșeli gramaticale, pentru o cameră de închiriat. În partea de jos a foii de hârtie e un desen cu un omuleț cu pălărie, care pare că dansează. Nu se înțelege ce legătură are omulețul cu anunțul. Polițistul își flutură entuziasmat brațele.

— Eu am ajutat-o să facă anunțul. Am făcut un curs de calculatoare, în oraș. O femeie foarte de treabă, doamna care închiriază, tocmai s-a mutat înapoi în Borg. Bine, doar temporar, firește, firește, că vinde casa. Da' e aici în Borg, nu-i deloc departe. Te duc eu cu mașina!

Britt-Marie se încruntă. Vede mașina de poliție în parcare.

— Cu mașina *aia?* întreabă ea.

Polițistul dă repede din cap că da.

— Da, am auzit că mașina ta e la service. Dar pot să te duc eu, cum să nu, cum să nu, nicio problemă!

Britt-Marie dă încet din cap că nu.

— Nicio problemă pentru dumneata! Adică vrei să zici că ai de gând să mă plimbi peste tot cu mașina aia, să creadă lumea că sunt o infractoare? Asta vrei să spui?

Polițistul se rușinează.

— Nu, nu, nu! Firește că n-ai vrea așa ceva!

— Nu, nici gând! întărește Britt-Marie. Altceva?

Polițistul dă din cap stânjenit că nu și pleacă posomorât. Britt-Marie închide ușa în urma lui.

Copiii așteaptă până când Britt-Marie le usucă hainele. Pe cele pe care nu le poate băga în uscător, le atârnă frumos, să și le poată lua a doua zi. Cei mai

mulți pleacă acasă cu tricourile de fotbal pe ei. Într-un fel, așa ajunge Britt-Marie antrenoarea unei echipe de fotbal. Doar că încă nu i-a spus nimeni.

Niciunul dintre copii nu-i mulțumește pentru haine. Ușa se închide în urma lor și baza de agrement se cufundă în genul acela de tăcere pe care doar copiii și fotbalul o pot umple. Britt-Marie strânge farfuriile și dozele de răcoritoare de pe măsuța de lângă canapele. Omar și Vega și-au pus farfuriile pe marginea chiuvetei. Nu le-au pus în mașina de spălat vase. Nici măcar nu le-au clătit. Le-au lăsat pur și simplu pe blatul chiuvetei. Kent făcea uneori asta și arăta de parcă aștepta aplauze. Ca și cum voia ca Britt-Marie să nu uite, când farfuria avea să stea în dulap a doua zi, spălată și uscată, că el și-a făcut partea lui de muncă.

Se aude o bătaie la ușă. Cum nu e o oră civilizată să bați la ușa cuiva, Britt-Marie presupune că unul dintre copii a uitat ceva. Deschide cu un:

— Ha?

E tot polițistul. Zâmbește timid. Britt-Marie schimbă imediat tonul:

— Ha!

Ceea ce e cu totul altceva. Cel puțin așa cum le zice Britt-Marie. Polițistul înghite în sec, își adună curajul și îi întinde, un pic cam smucit, un soi de mic paravan, gata, gata s-o pocnească în cap cu el.

— Scuze, voiam să-ți dau doar, uite, e din bambus! zice el, cât pe ce să-l scape în noroi.

— Ha… spune Britt-Marie, ceva mai prudent.

Polițistul dă din cap cu entuziasm.

— Eu l-am făcut! La un curs în oraș, „Design interior specific Orientului îndepărtat”!

Dă din nou din cap. Ca și cum Britt-Marie ar trebui să spună ceva. Britt-Marie tace. Polițistul ridică paravanul cât să-și acopere fața.

— Poți să-l pui la geam, în mașină! Să nu te vadă nimeni!

Arată vesel spre mașina poliției. Apoi spre paravanul din bambus. Apoi spre ploaia care a început din nou. Cum face, de obicei, ploaia în

Borg. Trebuie să fie plăcut, firește, pentru ploaie, să n-aibă nimic mai bun de făcut toată ziua!

— Și poți să-l ții pe post de umbrelă până ajungem la mașină, ca să nu-ți strici părul! continuă polițistul.

Britt-Marie își pune nesigură o mână peste cealaltă.

— Ha!

Polițistul înghite din nou în sec și privirea caută nesigură în jur. Pipăie bambusul.

— Nu-i musai, firește, firește! Mă gândeam și eu doar că trebuie să locuiești undeva în Borg. M-am gândit, ăăă, mda, știi… Că nu se cuvine să locuiască o doamnă în baza de agrement, ca să zic așa.

Rămân tăcuți mult timp după aceea. Britt-Marie își mută ba mâna stânga peste cea dreaptă, ba invers, într-un târziu trage aer în piept cu incomensurabilă răbdare. Nu oftează, nu. Apoi spune:

— Trebuie să-mi iau lucrurile.

Polițistul încuviințează cu însuflețire. Britt-Marie închide ușa și îl lasă în ploaie.

Așa continuă. Ceea ce deja a început.

13

Britt-Marie deschide ușa. El îi întinde paravanul din bambus, ea îi dă ghivecele de balcon.

— Mi s-a spus că e și un pachet mare de la IKEA pe bancheta din spate a mașinii tale, vrei să-l pun și pe ăla în mașină? întreabă el binevoitor.

— În niciun caz! răspunde Britt-Marie, mai îngrozită decât dacă i-ar fi sugerat să dea foc pachetului cu mobilă.

Polițistul dă imediat din cap, parcă scuzându-se.

— Nu, nu, firește că nu!

Britt-Marie îi vede pe bărboșii cu șepci ieșind din pizzerie. Îl salută pe polițist, iar el le face cu mâna. Nu par s-o vadă pe Britt-Marie. Polițistul se grăbește spre mașină cu ghivecele la subraț, apoi se întoarce repede și o însoțește pe Britt-Marie. Nu o ia de braț, dar își ține galant mâna sub brațul ei, fără să o atingă. Ca și cum e gata să o prindă în caz că alunecă.

Britt-Marie ține micul paravan ca pe o umbrelă deasupra capului. Se dovedește că paravanele din bambus funcționează foarte bine pe post de umbrelă, în caz că îți trebuie una foarte, foarte proastă. Așa că Britt-Marie e nevoită să țină paravanul deasupra capului și în timp ce merg cu mașina, astfel încât polițistul să nu-i vadă coafura distrusă.

— Dacă-mi permiți, o să te rog să oprești la un bancomat, ca să pot plăti camera, zice ea pe un ton undeva la mijloc între cel rezonabil într-un taxi și cel potrivit într-o mașină de poliție. Dacă nu e prea mare deranjul! Nu vreau să deranjez, firește! adaugă ea.

— Niciun deranj! spune polițistul senin.

Vorbește tot drumul, la fel cum făcea și Kent întotdeauna când mergeau cu mașina. Totuși, e altfel, căci Kent povestea mereu chestii. Polițistul însă pune întrebări. Asta o irită pe Britt-Marie. Căci e iritant când cineva e interesat de tine, dacă nu ești obișnuit.

— Ce zici de meci? întreabă el.

— Am fost la toaletă, spune Britt-Marie.

Se enervează la culme când se aude spunând asta. Pentru că s-ar putea trage concluzia pripită că are probleme intestinale serioase. Sven nu zice nimic, așa că Britt-Marie trage concluzia că polițistul tocmai a tras respectiva concluzie și nu apreciază deloc faptul că polițistul trage concluzii pripite. Așa că adaugă brusc:

— N-am probleme cu intestinul, dar era important să fiu la toaletă, altfel pățea meciul nu știu ce!

Polițistul râde. Britt-Marie nu-și dă seama dacă râde de ea. Se oprește când vede că râsul lui nu pare să-i convină deloc lui Britt-Marie.

— Cum de te-ai mutat fix în Borg? întreabă el curios.

— Am primit o slujbă aici, răspunde Britt-Marie.

Are picioarele îngropate în cutii de pizza goale și pungi de hârtie de la restaurante de hamburgeri. Pe bancheta din spate vede un șevalet și o grămadă de perii și tablouri.

— Fac un curs de pictură în acuarelă, în oraș! Îți plac picturile? întreabă polițistul emoționat când vede că Britt-Marie se uită la ele.

— Nu, spune Britt-Marie.

Polițistul pipăie stânjenit volanul.

— Bine, nu mă refer la picturile mele, firește, firește. Eu sunt doar un vesel amator, vreau să spun pictura în general. Tablourile adevărate. Picturile frumoase.

Ceva în Britt-Marie ar vrea să spună: „Picturile tale sunt și ele frumoase”, dar altceva, mult mai rațional, o face să răspundă imediat:

— N-avem tablouri acasă. Soțului meu nu-i place arta.

Polițistul dă din cap tăcut. Ajung în „oraș”, aflat la vreo douăzeci de kilometri de Borg. „Orașul” este, de fapt, mai degrabă un sat decât un oraș. Ca și Borg, doar că un pic mai mare. Și pare că se îndreaptă spre același viitor ca și Borg, doar că nu la fel de repede. Britt-Marie scoate bani de la un

bancomat, care se află lângă un solariu. Solariile nu i se par deloc igienice lui Britt-Marie, pentru că a citit că pot cauza cancer și cancerul în niciun caz nu i se pare igienic.

Britt-Marie are nevoie de ceva timp să scoată banii, deoarece e întotdeauna atât de atentă să-și ascundă codul pin, încât nu vede ce butoane apasă, operațiune care nu e cu nimic mai ușoară din cauza paravanului din bambus pe care încă și-l ține deasupra capului. Nici nu vrea să-și imagineze ce ar zice lumea dacă ar vedea-o!

Dar polițistul nu-i spune să se grăbească. Iar Britt-Marie realizează, spre surprinderea ei, că asta îi place. Kent îi spunea mereu să se grăbească, indiferent cât de repede făcea lucrurile. Se urcă din nou în mașină și simte că poate ar trebui să spună ceva social. Așa că inspiră adânc și arată spre cutiile și pungile goale și spune:

— N-aveau și cursuri de gătit în oraș, firește…

Polițistul se luminează la față.

— Ba da! Ba da! Am mers la unul despre cum se face sushi! Ai gătit vreodată sushi?

— În niciun caz! Soțului meu nu-i place mâncarea străină, răspunde raționalul din Britt-Marie.

Polițistul dă din cap înțelegător.

— Firește, firește. Eh, nici nu e mare gătit cu sushi-ul. Mai mult… tăiat. Și sincer să fiu, n-am făcut nici eu de prea multe ori. După curs, adică. Nu e nicio plăcere să gătești doar pentru tine, dacă înțelegi ce vreau să zic?

El zâmbește timid. Ea nu zâmbește deloc.

— Nu, spune ea.

Ajung înapoi în Borg. În cele din urmă, polițistul își face curaj și schimbă subiectul:

— Frumos din partea ta să ai grijă de copiii ăștia. Borg nu-i tocmai un loc unde să crești în ziua de azi. Tinerii au nevoie, da, pricepi tu… de cineva care îi vede.

— Ba n-am grijă de nimeni, în niciun caz nu sunt responsabilitatea mea! protestează Britt-Marie.

Polițistul dă din cap defensiv de îi tremură obrajii.

— Nu asta vreau să spun, firește, vreau să spun doar că te plac. Copiii, adică. Nu i-am văzut să le mai fi plăcut de cineva de când a murit antrenorul lor dinainte.

— Ce vrei să spui cu „dinainte”? întreabă Britt-Marie țâfnoasă, cum întrebi când ai avut o seară dintr-acelea în care ai ajuns antrenoarea unei echipe de fotbal și nimeni nu te-a anunțat.

— Eu… Adică ei… sunt foarte bucuroși că te-ai mutat aici, spune polițistul, rostind „ei” pe tonul pe care ar zice „suntem bucuroși”. Ce slujbă aveai înainte să vii aici? întreabă el apoi.

Britt-Marie nu răspunde. Se uită pe fereastră la casele pe lângă care trec. Aproape în fața fiecăreia e un panou cu „De vânzare”. Britt-Marie spune sec:

— Nu pare să mai vrea prea multă lume din Borg să stea în Borg.

Colțurile gurii polițistului fac ce fac de obicei colțurile gurii când încearcă să înfrângă tristețea. Se ridică forțat, în ciuda umerilor care le spun să n-o facă.

— Criza financiară a lovit rău pe-aici, după ce firma de transport a concediat toți șoferii. Cei care încă țin pancartele cu „De vânzare” în fața casei sunt cei care încă speră să vândă. Ceilalți s-au lăsat păgubași. Tinerii fug la oraș. O să rămânem doar noi aici, babalâcii, până la urmă, fiindcă suntem singurii care încă au locuri de muncă.

— Criza financiară s-a terminat. Așa a zis soțul meu, e antreprenor, îl informează Britt-Marie.

Polițistul dă din cap înțelegător imediat, ca și cum își asumă critica.

— Da, da, eu nu știu nimic despre asta, firește, firește. Soțul tău are probabil dreptate.

Britt-Marie își ține atât părul, cât și dunga albă de pe inelar ascunse sub paravanul din bambus. Se uită mai departe pe geam la case în care nici măcar cei care locuiesc acolo nu vor să mai stea.

— Înțeleg că și dumitale îți place fotbalul, spune ea în cele din urmă.

Pupilele polițistului se măresc, vocea rostește cuvintele ca și cum ar recita o poezie:

— A zis cineva odată că: „Iubim fotbalul pentru că e instinctiv. Vezi o minge rostogolindu-se pe stradă și îi dai un șut. *Îl iubim din același motiv pentru care ne îndrăgostim – pentru că nu știm cum să ne împotrivim.”*

Polițistul zâmbește.

— Cine a spus asta? întreabă Britt-Marie.

— Fostul antrenor al copiilor a zis. Frumos, nu? spune polițistul.

— Ridicol! spune Britt-Marie, deși ar fi vrut să spună „poetic”.

Polițistul strânge mai bine volanul.

— Firește, firește, voiam doar să spun… ca să zic așa… tuturor le place fotbalul, nu? spune el în cele din urmă.

Că parcă așa funcționează lumea!

Se opresc în afara casei cenușii, mici și pătrate, cu etaj. Într-o grădină, pe partea cealaltă a drumului, sunt două femei atât de bătrâne, încât par să fi trăit pe-aici înainte ca Borg să existe. Se țin de cadrele de sprijin pentru mers și se uită bănuitoare după mașina de poliție. Sven le face cu mâna, dar femeile nu-i răspund. Nu mai plouă, dar Britt-Marie își ține în continuare paravanul din bambus deasupra capului. Sven sună la ușa casei cenușii. Tânăra oarbă, la fel de pătrată ca și casa, deschide. Nu că Britt-Marie ar zice vreodată că e „grasă”, firește, dar, în orice caz, ține o ciocolată în mână.

— Bună, Bancă! spune prietenos polițistul.

— Bună, Sven! Ai adus-o? răspunde Bancă indiferentă, arătând cu bastonul spre Britt-Marie.

— Da! Dânsa e Britt-Marie, spune polițistul arătând bucuros spre Britt-Marie, de parcă femeia putea să vadă ceva.

— Camera costă două sute cincizeci pe săptămână, cu banii jos. Poți s-o închiriezi până reușesc să vând cocioaba, spune Bancă și intră înapoi în casă, fără să-i poftească înăuntru.

Britt-Marie intră, pășind în vârful degetelor, căci podeaua e atât de murdară, încât nici cu pantofi nu-i vine să calce pe ea. Câinele alb stă întins în hol, înconjurat de cutii de carton, în care sunt îndesate alandala lucruri, într-o sfântă dezordine. Britt-Marie presupune că e din cauză că femeia aceasta, Bancă, e neglijentă, nu din cauză că e oarbă. Britt-Marie nu trage concluzii pripite, e sigură că și orbii pot fi neglijenți.

Peste tot pe pereți sunt fotografii vechi cu o fată în tricou galben de fotbal. În unele dintre ele, fata stă lângă bărbatul în vârstă care e în toate fotografiile din baza de agrement. Dar aici e mai tânăr. Trebuie să fi fost de vârsta lui Britt-Marie când l-au găsit pe podeaua din bucătărie, în casa asta, își dă seama Britt-Marie. Nu știe dacă raționamentul ăsta arată că ea e bătrână. N-a avut prea mulți oameni în jur cu care să-și compare vârsta în ultimii ani.

Sven stă la ușă, cu ghivecele și poșeta lui Britt-Marie în brațe. Și el e de vârsta ei. Și i se pare bătrân când se uită la el.

— Ne lipsește tare taică-tu, Bancă. Tot Borgul îi duce dorul, spune polițistul trist.

Bancă nu răspunde. Britt-Marie nu știe ce să facă, așa că îi ia ghivecele din brațe lui Sven. Sven își scoate chipiul de polițist, dar rămâne în prag, așa cum face genul acela de bărbați care nu cred că se cuvine să pășească în casa unei doamne dacă nu e invitat. Britt-Marie nu-l invită, deși o scoate din sărite faptul că stă acolo, în prag, îmbrăcat în uniformă. Vede că bătrânele de peste drum se holbează din grădină. Ce-o să zică vecinii?

— Altceva? spune ea, deși vrea să spună „Mulțumesc”.

— Nu, nu, firește că nu, firește că nu, spune Sven și își pune din nou chipiul.

— Mulțumesc, spune Britt-Marie și sună mai mult a „La revedere” decât a mulțumire.

Sven încuviințează stângaci și pleacă. Când ajunge la jumătatea drumului spre mașină, Britt-Marie trage adânc aer în piept și spune, ridicând vocea doar un pic:

— …că m-ai adus cu mașina. Mulțumesc că m-ai adus cu mașina!

Sven se întoarce și chipul i se luminează. Britt-Marie închide repede ușa, să nu-i mai vină vreo idee polițistului.

Bancă urcă scările. Pare să folosească bastonul mai mult ca sprijin decât ca să se orienteze pe unde merge. Ajunse la etaj, îi arată scurt în jur lui Britt-Marie, care vine împleticindu-se în urma ei cu ghivecele și poșeta în brațe.

— Toaletă. Chiuvetă. Trebuie să mănânci în altă parte, că nu vreau prăjeală în casă. În timpul zilei, fă-te pierdută, că atunci ține agenția vizionări, spune Bancă și se pregătește să coboare scările înapoi.

Britt-Marie se întoarce diplomatic spre ea:

— Ha! Aș dori să-mi cer scuze pentru comportamentul meu de mai devreme, la magazin. Nu mi-am dat seama că ești oarbă.

Bancă mormăie ceva și dă să coboare, dar Britt-Marie n-a terminat ce are de spus.

— Dar aș dori să subliniez că nu te poți aștepta ca toată lumea să înțeleagă că ești oarbă când te vede de la spate, spune ea binevoitoare.

Bancă mormăie din nou, pierzându-și răbdarea. Britt-Marie o urmează pe scări și ridică vocea:

— N-am prejudecăți! Dacă aș fi fost informată că dumneata ești oarbă, aș fi…

— Dumnezeule mare, nu sunt oarbă, femeie! strigă Bancă.

— Ce?! exclamă Britt-Marie surprinsă.

— Am deficiențe de vedere. De aproape văd bine.

— Cât de aproape? întreabă Britt-Marie.

— Până la câine. Câinele vede restul, spune Bancă, arătând spre câinele aflat la vreun metru.

— Atunci ești, practic, oarbă, constată Britt-Marie.

— Asta am zis și eu. Noapte bună! spune Bancă.

— Ha! Dar nu ești complet oarbă, nu? Ai spus că, de fapt, nu ești oarbă, deci… insistă Britt-Marie.

Bancă mârâie:

— Noapte bună.

— Nu sunt genul să se lege de cuvinte, dar chiar dumneata ai zis „oarbă”, te-am auzit. Și țin să menționez că am un auz excelent! Doctorul meu spune că… se încăpățânează Britt-Marie.

La care Bancă pare să cântărească ideea de a se apuca să facă găuri în perete cu fruntea.

— Dacă spun că sunt oarbă, oamenii se rușinează să pună întrebări și mă lasă în pace. Dacă spun că am deficiențe de vedere, mă pisălogesc cu diferența dintre *deficient* și *orb.* Noapte bună! o întrerupe Bancă și, punând capăt discuției, continuă să coboare treptele.

— Nu sunt pisăloagă! insistă Britt-Marie.

— Văd, oftează Bancă.

— Dacă-mi permiți, de ce ai baston, câine și ochelari de soare dacă nu ești oarbă? întreabă Britt-Marie.

Bancă arată de parcă ar vrea să se culce în poziție fetală și să-și acopere urechile cu palmele.

— Sunt sensibilă la lumină. Am câinele de dinainte să-mi slăbească vederea. E doar un câine obișnuit. Noapte bună!

Câinele pare să o ia cam în nume de rău când aude asta și se oprește acru la mijlocul treptelor.

— Și bastonul? întreabă Britt-Marie.

Bancă își masează tâmplele.

— Nu e baston pentru orbi, e un baston obișnuit. Am un genunchi cu probleme. Și e bun și când nu se dă lumea la o parte.

— Ha! spune Britt-Marie.

Bancă alungă câinele cu bastonul.

— Plata în avans. Cu banii jos. Și nu vreau să te văd pe-aici în timpul zilei. Noapte bună!

— Dacă-mi permiți, când crezi că termini cu vânzarea casei? întreabă Britt-Marie.

— Imediat ce voi găsi pe cineva suficient de bătut în cap să vrea să trăiască în Borg, răspunde Bancă.

Britt-Marie rămâne în capătul scărilor. Treptele i se par dezolante și înfiorător de nesfârșite, imediat ce Bancă și câinele dispar la parter.

— Din câte înțeleg, tatăl dumitale iubea foarte mult Borgul, trebuie să fie ceva plăcut și în locul ăsta! strigă ea în josul scării.

Bancă nu răspunde.

— Nu sunt pisăloagă! se simte Britt-Marie obligată să repete.

Bancă mormăie ceva care sună a înjurătură. Ușa de la intrare se trântește în urma ei și a câinelui. Casa se cufundă în tăcere.

Britt-Marie privește în jur. Înțelege că nici tatăl lui Bancă, nici Bancă n-au fost foarte buni prieteni cu igiena. Își zice că e probabil din cauză că sunt barbari. Nu că Britt-Marie ar avea prejudecăți. Nici împotriva morților, nici a orbilor. Sau a deficiențelor de vedere. Sau ce o fi având femeia asta. Prin fereastră, îi vede pe Bancă și pe câine dispărând în depărtare. Plouă din nou. Mașina de poliție a dispărut și ea. Un camion singuratic trece pe stradă. Apoi tăcere. Britt-Marie simte că îngheață pe dinăuntru.

Scoate lenjeria de pe pat, presară bicarbonat pe saltea, își scoate lista din geantă. Nu scrie nimic pe listă. Niciun punct de bifat. Întunericul se strecoară prin ferestre și o învăluie pe Britt-Marie. Nu aprinde becul. Caută în valiză un prosop și plânge în el. În picioare. Nu vrea să se așeze pe saltea înainte să fie bine împrospătată.

E deja trecut de miezul nopții când vede ușa, lângă una dintre ferestre. O ușă spre nicăieri. Lui Britt-Marie îi vine atât de greu să creadă, încât e nevoită să scoată Faxin-ul și să curețe toate geamurile ferestrelor și ale ușii cât de bine poate pe întuneric, înainte să îndrăznească să atingă mânerul. E blocat. Trage din răsputeri, forțează cadrul ușii cu toată greutatea trupului ei, care nu e cine știe ce. Preț de-o clipă fugară, vede lumea prin geam și se

gândește la Kent, la tot ce el i-a zis că nu e în stare să facă. Atunci, cu forțe miraculos înzecite, mai trage o dată de mâner. Reculul o aruncă înapoi când mânerul cedează și ușa se deschide larg, lăsând ploaia să picure direct pe podea.

Britt-Marie se reazemă de pat, răsuflând precipitat și se uită lung la ușă.

Dă într-un balcon.

14

Un balcon poate schimba totul.

E ora șase dimineața și Britt-Marie e plină de entuziasm – o trăire nouă pentru ea. Dispoziția lui Cineva poate fi descrisă, diplomatic vorbind, drept mahmură și ușor irascibilă. Britt-Marie o trezește din somn bătând la ușa pizzeriei la șase dimineața, ca să-i ceară o bormașină. Cineva îi deschide, mahmură și ușor irascibilă, după cum spuneam, și o informează că pizzeria, respectiv celelalte activități comerciale sunt închise la ora aceea. Atunci Britt-Marie întreabă ce caută Cineva acolo, la ora aceea, în cazul ăsta, întrucât lui Britt-Marie nu i se pare deloc igienic să locuiești într-o pizzerie. Cineva se străduiește atunci să-i explice, cu ochii închiși și bluza murdară de ceva care ori e mâncare ce n-a mai ajuns în gura lui Cineva, ori a ajuns, dar s-a revărsat înapoi pe bluză dintr-un motiv sau altul, că s-a culcat acolo fiindcă era „foarte mult beată" și nu a mai ajuns acasă după meciul de fotbal de aseară. Britt-Marie încuviințează binevoitoare și îi spune că a fost o decizie înțeleaptă, fiindcă nu e voie să te urci beat la volan. Și nu s-a uitat deloc la scaunul cu rotile când a zis asta. Că Britt-Marie n-are prejudecăți, firește.

Cineva mormăie ceva și dă să-i închidă ușa în nas. Dar, după cum ziceam, Britt-Marie e entuziasmată și se va dovedi că Britt-Marie e greu de oprit când e însuflețită. În parte, avalanșa bruscă de entuziasm are de-a face cu descoperirea balconului, dar mai mult cu faptul că Britt-Marie are acum un loc unde să-și pună ghivecele. Iar asta schimbă totul. Britt-Marie se simte gata să dea piept cu lumea. Sau, în orice caz, cu lumea din Borg.

Cineva nu pare să răspundă cu mare tragere de inimă la atacuri de entuziasm la ora șase dimineața, așa că Britt-Marie n-o mai lungește și o întreabă dacă are o bormașină. Are. I-o aduce. Britt-Marie o

ia cu amândouă mâinile și, din greșeală, apasă pe butonul de pornire, ceea ce are drept consecință faptul că o rănește un pic pe Cineva la o mână. Atunci Cineva ia bormașina înapoi și o somează să-i spună ce altceva mai are de gând să găurească. Britt-Marie îi răspunde entuziastă că vrea să atârne un tablou.

Așa că acum Cineva e la baza de agrement, mahmură și ușor irascibilă, cu bormașina în brațe. În mijlocul încăperii, Britt-Marie privește entuziastă tabloul. L-a găsit în depozitul bazei de agrement unde a venit dis-de-dimineață, fiindcă Bancă îi spusese să nu stea acasă în timpul zilei, iar Britt-Marie oricum nu putuse să doarmă după toată agitația cu descoperirea balconului. Tabloul era sprijinit de un perete, în spatele unei grămezi indescriptibile de vechituri acoperite de un strat de praf atât de gros, de-ai fi zis că e cenușă vulcanică. Britt-Marie l-a adus în camera de zi și l-a curățat cu o cârpă umedă și bicarbonat. Arată mult mai bine acum.

— N-am atârnat niciodată un tablou, pricepi dumneata, îi explică Britt-Marie binevoitoare, văzând-o pe Cineva atât de ursuză.

Cineva dă gaură în perete cu bormașina și atârnă tabloul. Nu e o pictură, ci un panou de informare foarte, foarte vechi, înfățișând o hartă alb-negru a localității. „Bine ați venit în Borg!” scrie deasupra hărții. Pe cât de mult urăște călătoriile, pe atât de mult iubește Britt-Marie hărțile. Întotdeauna i s-a părut că au ceva liniștitor, încă de când Ingrid îi povestea noaptea despre Paris, în copilărie. Te poți uita pe o hartă și poți găsi Parisul. Și-atunci începi să înțelegi lucruri. Dă din cap serioasă și spune:

— N-avem tablouri acasă, eu și Kent, pricepi dumneata. Lui Kent nu-i place arta.

Cineva ridică din sprâncene uitându-se la harta învechită când Britt-Marie spune „arta”. Britt-Marie dă din cap binevoitoare.

— Merge să-l punem mai sus?

— Mai sus? oftează Cineva.

— E prea jos, constată Britt-Marie.

Deloc critică, bineînțeles.

Cineva se uită la Britt-Marie. Apoi la scaunul cu rotile. Britt-Marie se uită la scaunul cu rotile. Fără prejudecăți, desigur. Pe urmă se uită la Cineva. Își împreunează mâinile pe burtă.

— Dar e frumos și așa, mai jos. Firește, firește!

Cineva mormăie ceva ce e mai bine că nu aude nimeni, își împinge scaunul spre ușă și traversează parcarea înapoi spre pizzerie. Britt-Marie o urmează, fiindcă are nevoie de Snickers și bicarbonat.

Înăuntru duhnește a fum de țigară și bere. Peste tot sunt împrăștiate farfurii și pahare murdare. Entuziasmul lui Britt-Marie se mai tempereaza un pic.

— Nu vreau să mă bag, dar arată ca o cocină! spune ea binevoitoare, apoi repetă repede: Dar nu vreau să mă bag, firește!

— Nu vrei să te bagi, nu te bagi! răspunde Cineva.

Scotocește după ceva în spatele tejghelei, mormăind:

— Pastile de cap, unde pune Vega rahaturi de pastile? Toată lumea ascunde rahaturi aici, nu mai găsesc un rahat!

Dispare în bucătărie.

Britt-Marie se întinde șovăind să ia două farfurii murdare, dar Cineva, parcă simțind, strigă:

— Lasă jos!

Britt-Marie rămâne pe loc, cu mâinile împreunate, încercând să se stăpânească. Reușește cam cincisprezece secunde. Apoi se apucă să care vase murdare în bucătărie. Cineva ia pastile de cap cu ceva dintr-o sticlă – Britt-Marie nu îndrăznește să întrebe ce este.

— Lasă, am zis! pufnește Cineva, cu o răsuflare mai corozivă decât diluantul de vopsele.

Britt-Marie pune vasele pe marginea chiuvetei. Le trântește ușor. Nu cu subînțeles, firește.

— Dar nu e igienic, pricepe odată și dumneata! Arată de parcă trăiesc animale aici!

— Și animale trebuie să trăiască undeva! mormăie Cineva.

Britt-Marie spală farfuriile. Cineva o roagă iar să le lase în pace. Britt-Marie deschide sertarul cu tacâmuri și se apucă să le aranjeze în ordinea corectă. Cineva închide sertarul. Britt-Marie trage adânc aer în piept.

— Încercam doar să fac frumos pe-aici.

— Nu schimba! Nu mai găsesc niciun rahat! izbucnește Cineva, văzând că Britt-Marie s-a apucat să aranjeze paharele în dulap, cu aerul că n-are de ales, nu că ar vrea.

— Mi se pare de neînțeles că reușești să găsești ceva, constată Britt-Marie.

— Pui greșit! sare Cineva.

— Ha! Orice aș face, tot greșit e, asta spui? întreabă Britt-Marie rănită.

Cineva mormăie ceva nedeslușit, își aruncă exasperată brațele în aer, de parcă tavanul e de vină, și iese.

Britt-Marie rămâne în bucătărie. Încearcă să nu deschidă sertarul cu tacâmuri. Reușește preț de cincisprezece secunde. Iese din bucătărie și o găsește pe Cineva mâncând fulgi de porumb mari cât pumnul, direct din cutie.

— Ai putea să iei o farfurie, spune Britt-Marie și îi aduce o farfurie.

Cineva mănâncă, ursuză, fulgi de porumb mari cât pumnul direct din farfurie.

— Fără lapte, firește, constată Britt-Marie binevoitoare.

— Sunt… cum se zice? Intolerantă la lactoză! oftează Cineva.

— Ha! zice Britt-Marie, cât se poate de tolerantă și îndreaptă câteva borcane pe un raft.

— Britt-Marie, te rog, lasă rahaturi în pace! șoptește Cineva, așa cum șoptește cineva cu o durere de cap zdravănă.

— Dar stau strâmb! îi explică Britt-Marie.

— Acum DA! protestează Cineva.

— Adică și ordine tot greșit fac, asta vrei să spui? întreabă Britt-Marie și, apropiindu-se de casa de marcat, începe să aranjeze cartușele de țigări după culoare.

— GATA! urlă Cineva, încercând să i le smulgă din mâini lui Britt-Marie.

— Încercam doar să fac un pic frumos pe-aici! o lămurește Britt-Marie.

— Nu împreună! geme Cineva, arătând spre un soi de țigări cu litere străine pe pachet și un alt soi, fără litere străine pe pachet. Pentru Fisc! spune Cineva serioasă, arătând spre pachetul fără litere străine.

Apoi arătând spre cel cu litere străine spune:

— Pietre din carosabil!

Britt-Marie pare că are nevoie să se țină de ceva să nu-și piardă echilibrul.

— Vrei să zici că sunt de contrabandă?

— Nee… știi… cad din tir, Britt-Marie, se scuză Cineva.

— E infracțiune! spune Britt-Marie.

Cineva trage adânc aer în piept și se îndreaptă cu scaunul spre bucătărie. Deschide sertarul cu tacâmuri și înjură în gura mare, apoi se lansează într-o lungă tiradă din care Britt-Marie înțelege doar frânturi: „vine aici, ia bormașina, pune tablou, vrei să dormi, nuuu, acum și infractoare că a venit Mary Poppins la bază de agrement și mută rahat ici, colo.” Britt-Marie presupune că ea e „Mary Poppins”, dar așa cum o zice Cineva nu prea pare să fie de bine. La granița dintre magazinul alimentar și pizzerie, Britt-Marie mută mai departe borcane și pachete de țigări. De fapt, nu vrea decât să cumpere bicarbonat și Snickers, de bună seamă, dar nu i se pare responsabil să cumpere bicarbonat de la Cineva care e mahmură, așa că hotărăște să aștepte până se trezește.

Cineva pare că a decis să se parcheze în bucătărie, așa că, între timp Britt-Marie face ce face de obicei în asemenea situații: curățenie. Și arată foarte

frumos când termină, chiar arată, da! Din păcate nu găsește flori, dar pe tejghea e o mică vază, pe care e lipită o bucățică de bandă adezivă din hârtie pe care scrie „Bacșiș”. E goală, așa că Britt-Marie o spală și o pune înapoi pe tejghea, lângă casa de marcat. Apoi scoate câteva monede din geantă și le pune în vază. Le răsfiră un pic, de parcă ar aranja un buchet de flori. Vaza arată mai plăcut așa decât goală.

— Poate n-ai mai avea atâtea intoleranțe dacă ai ține oleacă de curățenie pe-aici, îi spune ea binevoitoare lui Cineva, când femeia iese din bucătărie.

Cineva își masează tâmplele, întoarce scaunul cu rotile și pleacă din nou spre bucătărie. Britt-Marie aranjează mai departe monedele în vază. Clopoțelul de la intrare clincăne și doi dintre bărboșii cu șepci intră. Și ei par mahmuri.

— O să vă rog să vă ștergeți pantofii afară, îi somează Britt-Marie pe dată.

— Ce?! se miră bărbații.

— Tocmai am frecat podelele, pricepeți dumneavoastră? îi lămurește Britt-Marie.

Bărbații fac întocmai cum li s-a spus. Mai mult șocați decât ascultători.

— Ha! Cu ce vă putem servi? întreabă Britt-Marie când bărboșii intră din nou.

— Ca… fea? îngaimă ei, uitându-se în jur de parcă tocmai au intrat într-o dimensiune paralelă, în care se află o pizzerie identică cu cea în care își beau ei de obicei cafeaua, doar că asta e curată.

Britt-Marie dă din cap și intră în bucătărie. Cineva doarme cu o doză de bere în mână și capul în sertarul cu tacâmuri. Britt-Marie nu găsește niciun șervet de bucătărie, așa că ia două suluri de prosoape din hârtie, îi ridică grijulie capul și îi pune sulurile drept pernă. Face cafea într-o cafetieră obișnuită, fără să mai lase să ajungă la ea… „pietre sărite accidental din carosabil” și le-o servește bărboșilor cu șepci. Mai zăbovește lângă masa lor un pic, sperând ca vreunul dintre ei să spună că a fost bună cafeaua. Nu spune niciunul.

— Să-nțeleg că n-a fost pe gustul dumneavoastră, constată ea, deloc acră.

Bărbații se holbează la ea de parcă li s-ar fi adresat fără să folosească vocale. Britt-Marie mătură cu palma câteva firimituri invizibile și câteva ne-invizibile de pe masă și se uită la ziarele lor.

— Ha! Aveți de gând să dezlegați cuvintele încrucișate? întreabă ea.

Bărbații arată de parcă i-a întrebat dacă mai au de gând să-și folosească rinichii sau poate să-i ia ea.

— Să nu fie irosite, de aceea întrebam, explică ea.

— Da' tu cine ești, de fapt? întreabă unul dintre bărbați.

— Britt-Marie, răspunde Britt-Marie.

— De la orașu' mare vii? întreabă altul.

— Da, spune Britt-Marie.

Bărbații dau din cap ca și cum asta explică tot.

— Cumpără-ți singură ziare, la dracu'! zice primul.

Celălalt mormăie aprobator.

— Ha! zice Britt-Marie și hotărăște pe loc să nu le ofere a doua cană de cafea gratis.

Mai scoate o monedă din geantă și îi dă drumul în vaza cu bacșiș. De sus, ca să se audă. Nu cu subînțeles, firește, că Britt-Marie nu e o persoană care umblă cu subînțelesuri.

Cineva doarme în continuare în bucătărie. Poate că din cauza lui Britt-Marie, care i-a pus sulurile de hârtie drept pernă sub cap ca să stea mai comod, așa că Britt-Marie se simte obligată să se ocupe de clienții magazinului până vine Vega. Nu că ar fi prea mulți mușterii. De fapt, nu e niciunul. Singurul care apare e băiatul cu părul roșu zis Piratul, deși Piratul nu e un nume. O întreabă precaut pe Britt-Marie dacă are timp să-i aranjeze părul. Dar Britt-Marie e foarte ocupată. Băiatul dă din cap exaltat și se proțăpește într-un colț să aștepte. Pare să fie priceput la a aștepta.

— Ha! Dacă tot stai degeaba, ai putea să ajuți, spune Britt-Marie.

Băiatul dă din cap cu atâta însuflețire, încât e de mirare că nu-și mușcă singur limba. Britt-Marie îi spune să le mai ofere cafea bărboșilor cu șepci. Piratul varsă jumătate din cafea pe drum.

Apare și Vega. Se oprește în pragul ușii și se holbează ca și cum a greșit pizzeria.

— Ce… s-a întâmplat? geme ea, de parcă un grup armat de pedanți dăduse spargere peste noapte la pizzerie și făcuse curățenie în semn de declarație politică.

— Ce vrei să spui? întreabă Britt-Marie jignită.

— E foarte… curat, geme din nou Vega.

— Murdăria nu e o stare naturală, îi atrage atenția Britt-Marie.

Vega se îndreaptă spre bucătărie, dar Britt-Marie o oprește.

— Doarme.

Vega ridică din umeri.

— E mahmură. Așa e mereu după meci.

Karl, care, din câte își poate da seama Britt-Marie, vine la pizzerie doar ca să ridice pachete, intră pe ușă.

— Cu ce vă putem ajuta? întreabă Britt-Marie, cât se poate de amabilă cu clientul și deloc acuzatoare.

— Am de ridicat un pachet, spune Karl, deloc amabil.

Favoriții i se întind până la bărbie, observă Britt-Marie. Arată ca niște ghiocei întorși invers. Iar ghioceii sunt una dintre florile preferate ale lui Britt-Marie.

— N-a venit niciun pachet azi, spune Vega.

— Atunci aștept, spune Karl și se îndreaptă spre bărboșii cu șepci.

— Mda, să nu comandați nimic, firește. Să stați așa, fără consumație, constată Britt-Marie, foarte, foarte binevoitoare.

Karl se oprește. Bărbații de la masă se uită la el cu aerul că îi sugerează să nu negocieze cu teroriștii.

— Cafea! tună el în cele din urmă.

Piratul pornise deja spre el cu cafetiera.

Următoarea persoană care intră e Sven. Un zâmbet îi luminează fața rotunjoară când o vede pe Britt-Marie.

— Bună ziua, Britt-Marie! spune el.

— Șterge-ți pantofii! spune Britt-Marie.

Sven încuviințează docil. Iese, își șterge pantofii și intră din nou.

— Ce plăcere să te văd pe-aici! spune el.

— Ha! Lucrezi astăzi? întreabă Britt-Marie.

— Da, da, firește, firește, răspunde el.

— Nu-i ușor să-și dea omul seama, că porți uniforma mereu, fie că ești liber, fie că lucrezi, spune Britt-Marie, deloc critică.

Sven nu pare să înțeleagă ce vrea să spună Britt-Marie. Privirea i se oprește pe un cartuș de țigări străine, care a rămas din greșeală lângă casa de marcat, după ce Britt-Marie și Cineva se ciondăniseră pe contrabandă.

— Interesante… litere, spune el prudent.

Britt-Marie se uită la Vega și, văzându-i panica din privire, se panichează și ea.

— Sunt ale mele! izbucnește Britt-Marie și înhață repede cartușul.

— Aha! spune Sven uluit.

— Cu siguranță nu-i o infracțiune să fumezi! spune Britt-Marie, deși, în sinea ei, crede cu putere că ar trebui să fie.

Apoi e brusc foarte, foarte ocupată să aranjeze ceva pe un raft în magazin.

— Totul bine cu camera de la Bancă? întreabă Sven în spatele ei.

Spre ușurarea lui Britt-Marie, Vega îi întrerupe oftând:

— Pfff, iar ăla…

Britt-Marie se uită pe fereastră. În parcare a oprit un BMW. Britt-Marie știe că e un BMW pentru că și Kent are unul. Și știe și cât costă, pentru că Kent le spune asta și necunoscuților la coadă, când fac plinul de benzină. Ușa clincăne veselă – intră un bărbat de vârsta lui

Cineva și un băiat de vârsta Vegăi. Nu se știe pe care dintre ei nu vrea Vega să-l vadă. Bărbatul poartă o geacă foarte scumpă. Britt-Marie știe că e scumpă, pentru că și Kent are una. Băiatul poartă o geacă jerpelită, pe care scrie numele orașului aflat la douăzeci de kilometri depărtare, urmat de cuvântul „Hochei”. O privește curios pe Vega. Vega îl privește disprețuitoare. Bărbatul le zâmbește larg bărboșilor de la masa din colț, iar ei îl privesc de parcă speră că, dacă îl țintuiesc suficient de mult timp cu privirea, o să ia foc. Bărbatul se uită la Vega și o întreabă:

— Multă tevatură pe-aici, ca de obicei, ăăă?

— Adică? Ai venit să concediezi pe careva? răspunde Vega posacă.

Apoi fata se plesnește dramatic peste frunte și spune, cu aerul că tocmai a realizat ceva:

— A, stai, că n-ai cum, că nu lucrezi aici! Iar acolo unde lucrezi nu mai ai pe cine concedia, că i-ai pus deja pe liber pe toți!

Privirea bărbatului se întunecă de mânie. Băiatul arată spectaculos de stânjenit. Bărbatul trântește două doze cu suc pe tejghea.

— Douăzeci și patru de coroane, spune Vega impasibilă.

— Vrem și pizza, spune bărbatul, pe un ton autoritar, încercând să-și recapete aplombul.

— Pizzeria e închisă, spune Vega.

— Cum adică închisă? spune bărbatul.

— Pizzarul e temporar disfuncțional, îl informează Vega.

Bărbatul pufnește disprețuitor și aruncă pe tejghea o bancnotă de cinci sute de coroane.

— O pizzerie fără pizza, foarte profitabil! spune el batjocoritor.

— Îhm, cam ca o firmă de transport cu șef și niciun șofer, răspunde Vega acră.

Bărbatul își strânge mâna pumn pe tejghea, dar, cu coada ochiului îl vede pe Karl ridicându-se pe jumătate de pe scaun, în timp ce ceilalți doi încearcă să-l țină.

— Lipsesc șase coroane, spune bărbatul hotărât, numărând restul pe care i-l aruncă Vega pe tejghea.

— N-avem mărunt, răspunde Vega, printre dinți.

Sven apare lângă tejghea, ușor nesigur.

— Poate ar fi mai bine să pleci, Fredrik, spune el.

Privirea bărbatului se plimbă de la Vega la polițist. Se oprește pe vaza cu bacșiș. Chipul i se luminează într-un zâmbet înjositor. Bagă mâna în vază și ia șase coroane.

— Nicio problemă, iau de aici! exclamă el jovial.

Rânjește spre Sven, apoi spre băiatul cu geaca de hochei. Băiatul lasă privirea în podea, distrus. Bărbatul cu geaca scumpă o vede apoi pe Britt-Marie.

— Tu cine mai ești? întreabă el.

— O angajată a bazei de agrement, răspunde Britt-Marie, încruntându-se la urmele de degete lăsate pe vaza proaspăt spălată.

— Credeam c-au închis-o, zice bărbatul.

— Încă nu, spune Britt-Marie.

— Risipa dracului de bani publici, dacă mă-ntrebi pe mine! Mai bine ar da fondurile unor instituții de reeducare, că doar acolo ajung ăștia care-și fac veacul pe la baze de agrement! rânjește omul, uitându-se spre Vega.

Britt-Marie pare să cugete o clipă, apoi spune:

— Și soțul meu are o geacă din asta, spune ea.

— Soțul tău are gusturi rafinate, rânjește bărbatul.

— Doar că a lui are mărimea potrivită, spune Britt-Marie.

Se lasă o tăcere lungă, lungă, lungă de tot. Apoi Vega, pe urmă Sven izbucnesc în hohote de râs. Britt-Marie nu știe de ce râd. Băiatul iese afară cât de repede poate, bărbatul mărșăluiește după el, trântind ușa în urma lui atât de tare, încât lămpile cu neon pâlpâie. BMW-ul părăsește parcarea în trombă. Britt-Marie nu mai știe încotro să se uite. Sven și Vega râd în continuare de nu mai pot, ceea ce o face pe Britt-Marie să nu se simtă deloc în largul ei, fiindcă presupune că râd de ea. Așa că se îndreaptă și ea degrabă spre ieșire.

— Acum am timp pentru frizura ta, îi șoptește ea Piratului și traversează repejor parcarea.

Ușa se închide cu un clinchet vesel în urma ei. Că doar ce să priceapă o ușă!

15

Orice căsnicie are și părți urâte, pentru că orice om are și slăbiciuni. Orice om care își împarte traiul cu cineva învață să suporte slăbiciunile celuilalt cum poate. De pildă, poți să le consideri un soi de mobile grele și să faci curățenie pe lângă ele, pur și simplu. Să întreții iluzia. Știi, bineînțeles, că se adună praful sub ele, dar înveți să te prefaci că nu e acolo, atâta vreme cât musafirii nu văd nimic. Și, într-o bună zi, cineva mută mobila fără să-ți ceară voie și totul iese la iveală. Murdăria și zgârieturile. Urmele permanente lăsate pe parchet. Și atunci e prea târziu.

Britt-Marie e în baia bazei de agrement și își privește în oglindă cele mai urâte laturi. Îi e frică. E aproape sigură că frica e cea mai urâtă trăsătură a ei. Mai presus de orice, vrea acasă. Vrea să-i calce cămăși lui Kent și să stea pe balconul ei. Mai presus de orice, vrea ca totul să fie ca de obicei.

— Vrei să plec? întreabă neliniștit Piratul din pragul ușii.

— N-am de gând să-ți permit să râzi de mine! spune Britt-Marie cât se poate de severă.

— De ce să râd de tine? întreabă nedumerit Piratul.

Își mușcă obrajii fără să-i răspundă. Băiatul îi întinde șovăitor cartușul de țigări cu litere străine.

— Sven a zis că ai uitat astea.

Britt-Marie ia îngrozită cartușul. Țigări de contrabandă. Pe care se pare că le-a cumpărat pe datorie. Sau le-a furat, depinde cum se pune problema. Iar asta o irită la maximum, pentru că acum Britt-Marie nici măcar nu știe ce fel de infracțiune a comis. În orice caz, infractoare sigur e. Chiar dacă Kent sigur ar fi fost de acord cu Cineva că nu e o infracțiune să ascunzi țigări de Fisc și de poliție. „Haide, scumpo, dă-o dracu' de treabă! Hoțul neprins e negustor cinstit!" obișnuia el să-i spună când o punea să semneze declarația pentru Fisc, iar ea îl întreba ce sunt celelalte documente pe

care contabilul le atașase declarației. „Nu-ți face tu griji, cheltuieli deductibile, absolut legale! Hai, mai repede!” Kent iubea cheltuielile deductibile și ura impozitele datorate. Britt-Marie n-a avut niciodată curaj să-i spună că nu pricepea diferența dintre ele, fiindcă îi era teamă că o să râdă de ea și o durea când făcea asta.

Piratul o atinge încet pe umăr.

— Nu de tine râdeau. La pizzerie, adică. Râdeau de Fredrik. A fost șeful firmei de transport. A concediat toți șoferii, de-aia nu-l place nimeni. Nu de tine râdeau.

Britt-Marie dă din cap înțelegătoare, ca și cum nu și-ar fi făcut probleme că ar fi râs de ea. Încurajat de reacția ei, Piratul continuă:

— Fredrik antrenează echipa de hochei din oraș, sunt megabuni! Fii-su, ăla înalt care a venit cu el, e de-o seamă cu mine, da’ are deja barbă! Îți dai seama? Nebunie! Și e beton și la fotbal, dar Fredrik l-a pus să joace hochei, că zice că e mai bun hocheiul!

— Și de ce ar fi mai bun, mă rog? întreabă Britt-Marie.

Din puținul pe care îl știe despre hochei, n-a putut trage altă concluzie decât că e un sport încă și mai ridicol decât fotbalul.

— Cred că e din cauză că e mai scump. Lui Fredrik îi plac chestiile pe care nu și le poate permite oricine, spune Piratul.

— Și vouă de ce vă place fotbalul? întreabă Britt-Marie.

Piratul pare nedumerit de întrebare.

— Cum adică? Ne place fotbalul fiindcă… ne place și gata.

„Ridicol!” își zice Britt-Marie, dar se abține să mai comenteze. Arată spre punga din mâinile băiatului.

— Ce-i acolo?

— Foarfecă, pieptene, chestii de păr! spune fericit Piratul.

Britt-Marie nu-l întreabă ce fel de „chestii”, dar constată că sunt o grămadă de borcănele în orice caz. Aduce un taburet din bucătărie, întinde prosoape pe jos și îi face semn să se așeze. Apoi îi spală părul și îi tunde cu grijă șuvițele inegale. Obișnuia să facă asta cu Ingrid.

Și deodată cuvintele îi scapă fără să vrea. Nu pricepe nici ea ce a apucat-o să deschidă gura:

— Uneori nu-mi dau seama dacă oamenii râd de mine sau de altceva, pricepi tu? Bărbatul meu spune că e din cauză că n-am simțul umorului.

Raționalul din ea o face să tacă pe dată. Își strânge stânjenită buzele. Băiatul se uită perplex în oglindă:

— Ce urât să-i spui cuiva așa ceva!

Britt-Marie nu zice nimic. Dar e de acord cu el. E un lucru urât să-i spui cuiva asta.

— Îl iubești? Pe bărbatul tău? întreabă băiatul, atât de repede, încât, surprinsă, Britt-Marie e gata să-i taie o ureche.

Îi perie umărul cu dosul palmei. Își îngroapă privirea în creștetul băiatului.

— Da.

— De ce n-a venit cu tine? întreabă Piratul.

— Uneori nu-i de ajuns să iubești, răspunde Britt-Marie.

Apoi tac amândoi până când Britt-Marie termină de tuns claia de păr des ca o perie de vase și o îmblânzește într-o frizură pe cât de normală permit circumstanțele… genetice. Piratul se admiră în oglindă. Britt-Marie face curățenie și se uită spre parcare. Vede doi tineri, de nici douăzeci de ani, crede ea, fumând sprijiniți de o mașină neagră. Poartă același fel de blugi ca ai copiilor din echipa de fotbal – jerpeliți de-a lungul coapselor. Dar nu sunt copii. Par genul de tineri care o fac pe Britt-Marie să-și strângă mai tare geanta când trece pe lângă ei. Nu că Britt-Marie ar judeca pe cineva, chiar deloc, dar o limită trebuie să existe undeva. Unul dintre tineri are și tatuaje pe mâini și-atunci

Britt-Marie e nevoită să presupună că nu e întreg la minte.

— Ăia-s Sami și Psiho, spune Piratul în spatele ei.

Piratul pare speriat.

— Astea nu sunt nume, spune Britt-Marie.

— Sami e nume, cred. Dar lui Psiho i se zice așa fiindcă e psihopat, spune Piratul, cu aerul că n-are curaj să le spună numele prea tare.

— Și vreo slujbă la care să fie n-au, firește, zice Britt-Marie, uitându-se la ceas doar un pic cu subînțeles.

Piratul ridică din umeri.

— Nimeni n-are de lucru în Borg. Doar ăia mega bătrâni!

Britt-Marie își împreunează mâinile, stânga peste dreapta. Apoi își mută dreapta peste stânga. Încearcă să nu arate că se simte jignită.

— Cel din dreapta are tatuaje pe mâini, observă ea.

— Ăla-i Psiho. E dus rău. Sami e de gașcă, dar Psiho e… periculos, știi… Nu te pui cu el! Mama nu mă lasă acasă la Vega și la Omar când e Psiho acolo.

— Ce să caute acasă la Vega și Omar? întreabă Britt-Marie.

— Sami e fratele lor mai mare, spune Piratul.

Ușa pizzeriei se deschide. Vega iese cu două pizze și i le întinde lui Sami. Băiatul o sărută pe obraz. Psiho îi zâmbește larg fetei, dar Vega îl privește ca și cum tocmai a vomitat în geanta ei nouă. Trântește ușa în urma ei. Mașina neagră părăsește parcarea.

— Nu mănâncă în pizzerie când e Sven acolo, Vega le-a zis că n-au voie, îi explică Piratul.

— Ha! Fiindcă știe că le e frică de polițist, firește! constată Britt-Marie sigură pe ea.

— Nu, fiindcă știe că polițistului îi e frică de ei, o corectează Piratul.

Din punctul ăsta de vedere, societatea e precum oamenii. Dacă nu pui prea multe întrebări și nu muți mobilele grele, nu e nevoie să vezi laturile ei cele mai urâte.

Britt-Marie își perie fusta. Apoi perie bluza băiatului. Ar vrea să schimbe subiectul, iar Piratul o ajută fără să stea prea mult pe gânduri:

— Te-a întrebat Vega?

— Ce anume? întreabă Britt-Marie.

— Dacă vrei să ne fii antrenoare?

— În niciun caz!

Profund ofensată, își împreunează mâinile pe burtă și adaugă:

— Cum adică?

— Păi antrenoare… Să ne antrenezi… Avem nevoie de antrenor. Se ține o cupă în oraș, știi, și e voie să participi dacă ai echipă cu antrenor.

— O cupă? Adică o competiție? întreabă Britt-Marie.

— O cupă, da, răspunde Piratul.

Britt-Marie e tot mai nedumerită.

— Pe vremea asta? Afară? Ridicol!

— Nu, e cupă de sală. La centrul sportiv din oraș, spune Piratul. Da' ce-are vremea cu fotbalul? continuă el derutat.

Ca și cum n-are nimic de-a face!

Britt-Marie se gândește să spună ceva foarte, foarte categoric despre cât de inoportun este să bați mingea înăuntru, dar nu apucă fiindcă se aude o bătaie în ușă. E un băiat de vârsta Piratului. Cu părul lung.

— Ha? îl interoghează Britt-Marie.

— Ben e p-aci, gen? întreabă băiatul.

Britt-Marie nu înțelege ce caută „gen" în propoziția aceea. E ca și cum băiatul vrea, de fapt, să întrebe: „Ben e aproape aici?"

— Cine? întreabă Britt-Marie.

— Ben! Piratul, gen, sau cum îi zic în echipă?

— Ha! Ha! E aici, dar e ocupat, răspunde Britt-Marie și dă să închidă ușa.

— Gen, cu ce?

— Are o întâlnire. O *lipeală* sau cum se zice.

— Dăăă, stiiiu! Cu miiiine are! exclamă frustrat băiatul.

Britt-Marie, care nu e o persoană cu prejudecăți, își împreunează calmă mâinile și constată:

— Ha.

Băiatul mestecă gumă. Asta nu-i place lui Britt-Marie. Și nu-i nimic ciudat să nu-ți placă asta, guma de mestecat adică, chiar dacă n-ai prejudecăți.

— Sună megatont să zici „lipeală”, zice băiatul.

— Pira… Ben a zis așa. Pe vremea mea se spunea „întâlnire”, se apără Britt-Marie.

— Întâlnire e gigatont! pufnește băiatul.

— Și-atunci tu cum zici? întreabă Britt-Marie, doar oleacă critic.

— Nicicum. „În oraș”, gen, spune băiatul.

— O să te rog să aștepți aici, spune Britt-Marie și închide ușa cu toată forța.

Piratul e în baie și își aranjează noua frizură. Începe să țopăie când o vede pe Britt-Marie.

— El e? E fantastic, nu?

— Cu siguranță e nepoliticos, spune Britt-Marie, dar Piratul n-o aude, evident, căci țopăie asurzitor pe gresia băii.

Britt-Marie ia un pic de hârtie igienică, culege cu mare grijă un fir de păr de pe bluza băiatului, împăturește frumos peticul de hârtie, îl aruncă în toaletă și trage apa.

— Aveam impresia că mergi la întâlnire cu o fată.

— Merg și cu fete uneori, răspunde Piratul.

— Dar ăsta e un băiat, constată Britt-Marie

— Ăsta e un băiat, da, încuviințează nedumerit Piratul, de parcă Britt-Marie ar vorbi despre regulile unui joc de societate pe care lui nu i le-a explicat nimeni.

— Ha! zice Britt-Marie.

— Da’ ce, trebuie să fie ori una, ori alta? întreabă Piratul nedumerit.

— Nu știu, chiar nu știu, nu! Eu n-am prejudecăți! îl asigură Britt-Marie.

Piratul își mai aranjează o ultimă șuviță, zâmbește și întreabă:

— Crezi c-o să-i placă frizura mea?

Britt-Marie nu pare să fi auzit întrebarea, dar spune:

— Colegii de la fotbal nu știu că mergi la întâlniri cu băieți, firește, așa că n-o să spun nimic!

Piratul o privește mirat.

— De ce să nu știe? întreabă el.

— Le-ai spus? se miră Britt-Marie, la rându-i.

— Păi de ce să nu le spun? întreabă Piratul.

— Și ce-au zis? întreabă Britt-Marie.

— Au zis „OK”, spune Piratul.

Apoi adaugă șovăitor:

— Ar fi trebuit să zică altceva?

— Ha! Ha! Nu, firește că nu, firește că nu! spune Britt-Marie deloc defensiv, apoi adaugă: Eu n-am prejudecăți!

— Știu, zice Piratul.

Apoi zâmbește emoționat:

— Îmi stă bine părul?

Britt-Marie nu reușește să-i răspundă, așa că încuviințează tăcută. Mai culege un fir de păr de pe bluza băiatului și rămâne stânjenită cu el în mână. Piratul o îmbrățișează. Britt-Marie nu pricepe ce l-a apucat.

Piratul e aproape de ușă când Britt-Marie, cu firul de păr tot în mână, își drege vocea și șoptește:

— Dacă nu-ți zice că-ți stă frumos părul, nu te merită!

Piratul se întoarce în fugă și o mai îmbrățișează o dată. Britt-Marie îl dă la o parte blând, dar ferm. Că totul are o limită! O întreabă dacă poate să-i dea telefonul ei mobil. Britt-Marie îl privește chiorâș și i-l dă, somându-l să nu cumva să sune „undeva scump”. Băiatul ia telefonul, își sună propriul număr, apoi îl salvează pe-al lui Britt-Marie. Încearcă să o îmbrățișeze din nou, râde și iese în fugă pe ușă.

Cincisprezece minute mai târziu, Britt-Marie primește un mesaj cu textul: „A zis că-mi stă frumos!:)”

Baza de agrement se cufundă în tăcere în jurul ei. Aspiră părul de pe podea ca să facă zgomot. Spală și usucă prosoapele. Șterge tablourile de praf, mai ales panoul informativ cu harta pe care Cineva l-a agățat cu un metru mai jos decât toate celelalte tablouri. Apoi scoate un Snickers din ambalaj, îl pune pe o farfurie, farfuria pe un prosop și totul pe prag. Deschide ușa. Așteaptă îndelung, așezată pe un taburet, încercând să simtă vântul în păr. În cele din urmă scoate telefonul.

— Alo? spune fata de la Agenția pentru Ocuparea Forței de Muncă.

Britt-Marie trage adânc aer în piept.

— A fost nepoliticos din partea mea să-ți zic că ai frizură băiețească.

— Britt-Marie? întreabă fata.

Britt-Marie înghite în sec concentrată.

— Nu mă privește pe mine, firește, ce frizură ai dumneata. Sau dacă mergi la întâlniri cu fete sau băieți. Chiar deloc nu mă privește!

Fata respiră precaută la celălalt capăt al firului.

— Dar… nu mi-ai zis asta.

— Ha. Ha. Nu-i imposibil s-o fi gândit, nu-i imposibil, nu! Dar cu siguranță a fost nepoliticos, spune Britt-Marie iritată.

— Ce… adică… ce vrei să zici… Ce-i cu frizura mea? întreabă fata.

— Nimic, absolut nimic! Asta și ziceam! insistă Britt-Marie.

— Nu sunt… adică… mie nu-mi plac… se apără fata, ridicând un pic vocea.

— Nu mă privește pe mine! răspunde Britt-Marie cu emfază.

— Deci… adică nu c-ar fi ceva rău în asta! Sau în a nu fi… sare repede fata.

— Cu siguranță n-am afirmat așa ceva! spune Britt-Marie.

— Nici eu! protestează fata.

— Bun așa! spune Britt-Marie.

— Da! întărește fata.

Se lasă o tăcere atât de lungă, încât fata, crezând că Britt-Marie a închis, spune într-un târziu:

— Alo?

Atunci Britt-Marie închide.

Șobolanul întârzie la cină o oră și șase minute. Intră fuguța și ia o bucată de Snickers cât de mare poate, se oprește o clipă și o privește pe Britt-Marie, apoi dispare în fugă în întuneric. Britt-Marie învelește restul de ciocolată în folie de plastic și îl pune în frigider. Spală farfuria. Spală și usucă prosopul de bucătărie și îl atârnă la loc în cui. Pe fereastră îl vede pe Sven ieșind din pizzerie. Se oprește lângă mașina de poliție și se uită spre clădirea bazei de agrement. Britt-Marie se ascunde în spatele perdelei. Sven se urcă în mașină și pleacă. Preț de-o clipă, Britt-Marie se teme să nu cumva să vină să bată la ușă. În secunda următoare e dezamăgită că n-a venit să-i bată la ușă.

Închide luminile peste tot, mai puțin în baie. Strălucirea becului singuratic se strecoară pe sub pragul ușii și luminează acea parte din perete unde Cineva a agățat panoul cu harta un pic prea jos, dar nu mult prea jos. „Bun venit în Borg!” citește Britt-Marie, așezată pe taburet, în întuneric, uitându-se la punctul roșu de pe hartă. Punctul acela e, de fapt, motivul pentru care s-a îndrăgostit de hartă de la prima vedere. Motivul pentru care iubește hărțile. Punctul e pe jumătate șters și culoarea i-a pălit, dar e acolo, între colțul din stânga jos și centrul hărții, iar lângă el scrie: „Ești aici.”

Uneori e mai ușor să trăiești fără să știi cine ești dacă măcar știi *unde* ești.

16

Oamenii care locuiesc la oraș vorbesc întotdeauna despre „lăsarea” întunericului, dar, în locuri precum Borg, întunericul nu se lasă, ci izbucnește. Se abate asupra străzilor ca o epidemie. În orașe sunt atâția oameni care nu vor să stea acasă seara, încât există localuri speciale unde pot merge, o întreagă industrie a distracției de noapte. În Borg viața e încapsulată când izbucnește întunericul.

Britt-Marie încuie ușa bazei de agrement și mai zăbovește o vreme în parcare. În buzunar are câteva pătrățele de hârtie igienică împăturite frumos, pentru că n-a găsit niciun plic. Firma pizzeriei e stinsă, dar prin fereastră o vede pe Cineva manevrându-și scaunul încolo și-ncoace. Ceva din Britt-Marie o îndeamnă să intre, să cumpere ceva, poate, dar altceva, mult mai rațional, îi ordonă să nu facă asta. Afară e întuneric și nu e civilizat să mergi la magazin pe întuneric.

Radioul e pornit înăuntru. Un soi de muzică pop. Britt-Marie știe și ea câte ceva despre muzica pop, fiindcă în careurile de cuvinte încrucișate sunt multe întrebări despre asta, așa că are grijă să fie la zi cu noutățile. Dar cântecul care se aude acum îi e necunoscut – un tânăr cu voce spartă cântă ceva despre orașul lui în care „ori ești cineva, ori nimeni”. Britt-Marie încă are în brațe cartușul de țigări cu litere străine pe pachet. Nu știe cât costă țigările, dar scoate din geantă mult mai mult decât consideră ea că ar fi un preț rezonabil pentru un cartuș, înfășoară banii în bucățelele de hârtie igienică, făcând un fel de plic cu o excelentă capacitate de absorbție. Apoi îl strecoară cu grijă pe sub ușa pizzeriei.

La radio, bărbatul cântă în continuare. Cât îl ține gura. Despre nimic. „Iubirea nu cruță pe nimeni”, zice el. Întruna. Iubirea nu cruță pe nimeni… Gândul la Kent îi umple pieptul. Îi taie răsuflarea.

Merge singură pe șoseaua care pleacă din Borg în două direcții. Prin întunericul ca o epidemie. Spre un pat și un balcon care nu sunt ale ei.

Camionul vine din dreapta, în spatele ei. Prea aproape. Cu viteză prea mare. Britt-Marie se aruncă spre stânga. Creierul uman are o capacitate monstruoasă să retrăiască amintiri cu atâta claritate, încât corpul își pierde ancorarea în timp. Un camion venind din dreapta poate fi de ajuns ca urechile să creadă că o aud pe mama țipând, mâinile să creadă că se taie în cioburi și buzele să simtă gustul sângelui. Britt-Marie strigă mută numele lui Ingrid de o mie de ori.

Camionul gonește huruind pe lângă ea, atât de aproape încât inima nu știe dacă a călcat-o sau nu, în ploaia de bucăți de noroi aruncate de roțile mașinii. Britt-Marie se clatină câțiva pași, haina îi e udă și murdară și urechile îi țiuie. Trece o secundă, poate, sau o sută. Clipește confuză spre farurile camionului, iar rațiunea reușește, îngrozitor de încet, să-i spună că țiuitul nu e în urechile ei, ci e claxonul unei mașini. Aude pe cineva țipând. Ridică mâna să se ferească de lumina orbitoare a farurilor BMW-ului. În fața ei, Fredrik urlă furios.

— Ești senilă, hoașca dracu'?! Nu poți să mergi pe mijlocul drumului! Era gata să te omor!

O zice de parcă moartea ei l-ar fi afectat în primul rând pe el, nu pe ea. Britt-Marie nu știe ce să răspundă. Inima îi bate atât de tare, încât o doare. Fredrik își aruncă exasperat brațele în aer și strigă:

— N-auzi? Ce-ai, ești retardată?

Face doi pași spre ea. Britt-Marie nu înțelege de ce. Mai târziu se va gândi că voise să o lovească, dar nu va afla niciodată, căci o voce îl întrerupe. O voce diferită. Rece:

— Probleme?

Fredrik se întoarce, dar Britt-Marie apucă să vadă că privirea lui a înregistrat deja pericolul, înainte să vadă cine e în spatele lui. Fredrik înghite în sec.

— Nu… Ea… a…

La câțiva metri de ei e Sami, cu mâinile în buzunare. N-are mai mult de douăzeci de ani, dar, judecând după efectul sufocant pe care îl are apariția lui bruscă în întuneric, ai zice că are cu douăzeci de ani mai mult decât Fredrik și cu patruzeci mai mult decât Britt-Marie. „Predispus la violență” se cheamă, așa a citit Britt-Marie undeva. Sună ca o definiție din două cuvinte la cuvinte încrucișate. „Predispus la violență” – vertical, șapte litere. Oamenii se gândesc la tot felul de lucruri când cred că le-a sunat ceasul. Întâmplarea face că asta îi dă prin cap acum lui Britt-Marie.

Fredrik bălmăjește ceva nedeslușit. Sami nu spune nimic. În spatele lui se mișcă un alt tânăr, mai înalt. Nu e deloc greu de înțeles de ce i se spune „Psiho”. Gura îi e întredeschisă într-un rânjet, dar nu pentru că ar zâmbi, ci pentru că își arată dinții. Britt-Marie a auzit despre asta într-unul dintre documentarele la care se uita Kent când nu era fotbal la televizor. Omul e singurul animal care rânjește prietenos. Când alte animale își arată dinții, o fac ca să amenințe. Britt-Marie înțelege acum unde e animalul din om.

Rânjetul lui Psiho se lățește. Sami nu-și scoate mâinile din buzunare. Nu ridică vocea.

— De ea nu te-atingi! spune el arătând spre Britt-Marie, fără să-și ia privirea de pe Fredrik.

Fredrik se împleticește înapoi spre BMW. Încrederea de sine pare să-i crească pe măsură ce se apropie de mașină, de parcă BMW-ul îi dă superputeri. Când ajunge chiar lângă portieră, spune printre dinți:

— Retardați! Tot locul ăsta e plin de retardați!

Psiho face un pas înainte, dar BMW-ul demarează în trombă și gonește prin ploaie. Britt-Marie apucă să-l vadă pe băiatul de pe locul de lângă șofer, cel de vârsta Vegăi și a lui Omar, dar mai înalt. Mai matur. Cu geaca pe care scrie „Hochei”. Băiatul pare înfricoșat.

Psiho se uită la Britt-Marie. Își arată dinții. Britt-Marie se întoarce și pleacă, străduindu-se din

răsputeri să nu o ia la fugă, fiindcă în documentare se zice întotdeauna că nu e bine să fugi de animale sălbatice. Îl aude pe Sami strigând după ea, nici mânios, nici amenințător, ci aproape blând:

— Ne mai vedem noi, antrenoareo!

E la vreo sută cincizeci de metri de ei când îndrăznește să se oprească și să-și tragă sufletul. Se întoarce și vede că tinerii s-au alăturat unui grup aflat pe un petic de asfalt, între câteva case și copaci. Mașina neagră are motorul pornit și farurile aprinse. Bărbații aleargă unii în jurul celorlalți în lumina lor. Sami țipă ceva, aleargă și își aruncă piciorul drept în aer. În clipa următoare își strânge pumnii și strigă de bucurie. Lui Britt-Marie îi ia ceva să priceapă ce fac.

Joacă fotbal.

Se joacă.

Temperatura scade sub zero în noaptea aceea. Ploaia se transformă în zăpadă. Britt-Marie stă pe balcon și vede picăturile preschimbându-se în fulgi. Se gândește disproporționat de mult la cum se face sushi, trebuie să recunoască. Se întreabă dacă nu-i place sushi pentru că nu-i place sushi sau nu-i place pentru că nu-i place lui Kent. A mâncat o singură dată, la o cină de afaceri cu o cunoștință a lui Kent. Kent n-a reușit să bată palma cu omul și de-atunci urăște sushi-ul. Britt-Marie și-a asumat atunci vina, fără să poată spună de ce anume. Era mai ușor așa. Dacă ar fi fost și ea mai competentă din punct de vedere social, poate că l-ar fi putut ajuta mai mult pe Kent.

Împrospătează salteaua cu bicarbonat. Își agață haina la uscat. Când îi aude pe Bancă și pe câine intrând, dă înconjurul camerei de trei ori, călcând apăsat, ca să le dea de veste că e acasă. Ca ei să știe că e și ea acolo.

Apoi adoarme epuizată, fără vise, căci nu mai are ale cui visuri să le viseze.

Când se trezește, mai să cadă din pat văzând că deja s-a luminat de ziuă. Să se trezească după răsărit, în ianuarie, auzi! Ce-o să zică lumea? Buimacă, se pregătește să se îmbrace când își dă seama dintr-odată ce anume a trezit-o. Cineva bate la ușă. Foarte iritantă toată treaba – să se trezească la o oră la care, de fapt, nu e deloc necivilizat să bați la ușa cuiva.

Își aranjează părul cât de repede poate și coboară în fugă scările, împiedicându-se mai să-și rupă gâtul. Lucrurile astea se întâmplă tot timpul, pe nepusă masă, de fapt – oamenii se împiedică pe scări, cad și mor. Reușește să aterizeze la parter pe ambele picioare și cu inima în gât și încearcă să se adune. După oarecare șovăială, se repede în bucătărie, care e cât se poate de murdară, și caută prin sertare până găsește un șorț pe care și-l pune imediat.

— Ha? spune ea cu sprâncenele ridicate, deschizând ușa.

Își netezește șorțul, cum faci când ești ocupat cu vasele la o oră civilizată și te deranjează cineva care bate la ușă. Sunt Vega și Omar.

— Ce faci? întreabă Vega.

— Sunt ocupată! răspunde Britt-Marie.

— Dormeai? întreabă Omar.

— În niciun caz! protestează Britt-Marie, netezindu-și șorțul și aranjându-și părul.

— Te-am auzit coborând, spune Vega, arătând spre scara care duce la etaj.

— Nu e o infracțiune! se apără Britt-Marie.

— Da calmează-te odată, am întrebat doar dacă dormeai! spune Vega tăios.

— Ha! zice Britt-Marie.

— Da! zice Vega.

Britt-Marie își împreunează mâinile.

— Se prea poate să mă fi trezit târziu. Nu obișnuiesc.

— Târziu pentru ce? întreabă Omar.

Britt-Marie nu știe ce să răspundă. Așa că tace. Până când răbdarea Vegăi ia sfârșit și, într-un târziu, îi spune verde în față:

— Voiam să te invităm la cină diseară.

Omar dă din cap cu însuflețire și adaugă:

— Da, și voiam să știm dacă vrei să fii antrenoarea noastră!

Apoi Omar strigă: „Au!”, căci Vega i-a tras una drept în fluierul piciorului, iar Vega șuieră: „Idiotule!” și încearcă să-l lovească din nou, dar, de data asta, băiatul reușește să se ferească.

— Voiam să te invităm la cină să te-ntrebăm dacă vrei să fii antrenoarea noastră. Cum se face când vii cu o propunere de contract, știi? Ca la echipele de fotbal adevărate, spune Vega posacă.

— Nu-mi place fotbalul, spune Britt-Marie cât de politicos poate, ceea ce în cazul de față nu e deloc politicos.

— Nu trebuie să faci nimic, trebuie doar să scrii pe rahaturile alea de hârtii și să fii la antrenamentele noastre! spune Vega bosumflată, de parcă Britt-Marie a venit și a bătut cu pumnii în ușa ei și nu invers.

Omar încuviințează energic.

— Cea mai tare cupă! În oraș! Consiliul Local organizează! Orice echipă poate să se înscrie, da trebuie să ai antrenor.

— Cu siguranță găsiți voi pe altcineva în Borg în stare să se implice în așa ceva, spune Britt-Marie și dă să plece.

— Nimeni n-are timp, spune Vega.

— Și ne-am gândit că tu n-ai nimic de făcut, gen! spune Omar bucuros.

Britt-Marie se oprește cu un aer din ce în ce mai ofensat. Își netezește sortul.

— Țin să menționez că am foarte multe de făcut.

— Gen, ce? întreabă Vega.

— Am o listă! o lămurește Britt-Marie.

— Pfff, da’ asta nu-ți ia timp deloc, trebuie doar să vii la antrenamente în caz că dă pe-acolo careva de la cupă! Să vadă că avem naibii și noi antrenor!

— Ne antrenăm în fiecare seară, de la șase, în parcarea de lângă baza de agrement! spune Omar.

— Nu știu nimic despre fotbal, declară Britt-Marie.

— Nici Omar nu știe nimic, da' îl lăsăm în echipă, zice Vega.

— Ce faceee?! sare Omar ca ars.

Pierzându-și răbdarea, Vega dă din cap dezamăgită spre Britt-Marie și zice:

— Las-o moartă atunci! Am crezut că ești de gașcă. Ăsta-i Borg, nu e ca și când avem prea mulți adulți dintre care să alegem, ce dracu'! Tu ești singura!

Britt-Marie rămâne fără replică. Vega se pregătește să plece și îi face iritată semn lui Omar să o urmeze. Rămasă în prag, Britt-Marie își împreunează nehotărâtă mâinile, apoi își mută ba dreapta peste stânga, ba stânga peste dreapta, deschide și închide gura de câteva ori înainte să strige într-un târziu după ei:

— Nu pot la ora șase!

Vega se întoarce. Britt-Marie spune, cu privirea înfiptă în șorțul de bucătărie:

— Oamenii civilizați iau cina la ora șase. Nu se poate să bați mingea în timpul cinei.

Vega dă indiferentă din umeri. Ca și cum n-are nicio importanță la ce oră se ia cina.

— OK. Vino la noi la cină, la șase, dup-aia facem antrenamentul.

— O s-avem tacos! spune Omar bucuros.

— Ce este tacos? întreabă Britt-Marie.

Copiii se holbează la ea.

— Tacos! zice Omar, ca și cum problema era că Britt-Marie n-a auzit de prima dată.

— Nu mănânc mâncare străină, zice Britt-Marie, deși vrea să spună: „Kent nu mănâncă mâncare străină."

Vega ridică din nou din umeri.

— Dacă mănânci doar umplutura, e ca o salată.

— Ha! zice Britt-Marie.

În principiu n-are nimic împotriva salatei.

— Acolo stăm, etajul doi, zice Omar, arătându-i clădirea.

Bineînțeles, nu acolo și nu atunci devine Britt-Marie antrenoarea unei echipe de fotbal. Dar atunci și acolo cineva îi spune că a devenit antrenoare.

Închide ușa. Își scoate șorțul. Îl pune înapoi în sertar. Face curat în bucătărie, pentru că nu știe cum să se abțină să deretice. Apoi se duce la etaj și își ia telefonul mobil. Fata de la Agenția pentru Ocuparea Forței de Muncă răspunde de la primul apel.

— Știi ceva despre fotbal? întreabă Britt-Marie.

— Britt-Marie? întreabă fata, de parcă n-ar fi avut destule ocazii să se obișnuiască.

— Vreau să știu cum se antrenează o echipă de fotbal.

— O… K, zice fata.

— „OK” nu m-ajută cu mare lucru, îi atrage atenția Britt-Marie.

— Deci… adică… ce vrei să spui? întreabă fata.

— Poți să antrenezi o echipă orișicum? Nu trebuie să ai vreo autorizație pentru așa ceva?

— Nu st… adică, stai… ce? întreabă fata.

Britt-Marie expiră prelung. Nu oftează, nu.

— Drăguță, dacă, de pildă, îți dă prin cap să-ți închizi balconul, ai nevoie de autorizație de construcție. Presupun că sunt aceleași reguli și la fotbal, că doar n-o fi în afara legii doar pentru că jucătorii aleargă încolo și-ncoace și lovesc mingea?

— Nu… eu n-am… adică… bănuiesc că părinții lor pot să semneze o hârtie prin care să-și dea consimțământul să facă parte din echipă, spune fata nesigură.

Britt-Marie își notează pe o listă. Încuviințează cât se poate de serioasă și spune:

— Ha! Și pot să-ntreb, dacă-mi permiți, care e primul lucru pe care îl faci la un antrenament?

— Nu știu, răspunde fata.

— Credeam că-ți place fotbalul, spune Britt-Marie acuzator.

— Deci, da… dar nu știu… care-i primul lucru care se face la un antrenament… deci, cred că faci prezența? încearcă fata.

— Ce vrei să spui cu asta? întreabă Britt-Marie.

— Faci o listă de prezență. Și bifezi numele celor care sunt acolo, explică fata.

— O listă? repetă Britt-Marie.

— Da? zice fata șovăind.

— O listă cu numele celor prezenți… zice Britt-Marie, mai mult pentru sine.

— Da, repetă fata.

Britt-Marie a închis deja.

Poate că nu se pricepe deloc la fotbal, dar, pe toți sfinții, nimeni nu e mai bun la făcut liste decât Britt-Marie!

17

Dino deschide ușa. Începe să râdă când o vede. Britt-Marie presupune că a sunat la ușa greșită, dar se dovedește că Dino mănâncă întotdeauna cina la Vega și Omar și că nu râde de ea neapărat. Se pare că așa face lumea în Borg – mănâncă aiurea acasă unii la alții, mișună de colo colo și râd fără motiv! Omar vine și el repede și-i spune lui Britt-Marie:

— Scoate-ți pantofii! Altfel se supără rău Sami, că tocmai a frecat podelele!

— Ba nu mă supăr! se aude din bucătărie o voce supărată.

— E mereu mofluz în ziua de curățenie! îi explică Omar.

— Poate n-aș fi așa de mofluz dacă am avea o nenorocită de zi pentru curățenie, dar curățenie nu fac decât EU! în FIECARE zi! strigă Sami din bucătărie.

Omar dă din cap cu subînțeles spre Britt-Marie.

— Vezi? Mofluz!

Vega apare și ea în pragul bucătăriei. Se îndoaie de spate și, fluturând o sticlă de băutură invizibilă, o imită pe Cineva:

— Știi, Britt-Marie, Sami are… cum se zice? Citrice în anus, știi?

Dino și Omar râd până nu mai pot. Britt-Marie dă repede din cap politicoasă de câteva ori, căci cam asta înseamnă pentru Britt-Marie să râdă în gura mare. Își scoate pantofii, intră în bucătărie, mai dă un pic din cap politicoasă spre Sami. Tânărul îi face semn să ia loc.

— E gata masa! zice el și își scoate șorțul.

Apoi se întoarce spre hol și zbiară:

— E GATA MASA!

Britt-Marie se uită la ceas. E ora șase fix.

— Îi așteptăm și pe părinții voștri? întreabă ea binevoitoare.

— Nu sunt aici, răspunde Sami și se apucă să pună masa.

— Întârzie de la serviciu, firește, spune Britt-Marie prietenoasă.

— Mama e șoferiță pe tir. În străinătate. Nu prea dă pe-acasă, spune Sami scurt și continuă să așeze pahare și farfurii pe masă.

— Și tata? întreabă Britt-Marie.

— A întins-o, răspunde Sami.

— A întins-o? repetă Britt-Marie.

— A întins-o. Când eram eu mic. Omar și Vega de-abia se născuseră. N-a mai putut. Așa că nu se vorbește despre el prea mult la noi în casă. Mama a avut grijă de noi, spune Sami, pe un ton cât se poate de normal, apoi urlă spre copiii aflați undeva în apartament: E GATA MASA, FUTU-I, HAIDEȚI ODATĂ, CĂ DACĂ VIN EU SĂ V-ADUC, VĂ RUP!

Vega, Omar și Dino dau buzna în bucătărie și încep să înfulece de parcă, dacă era după ei, mâncarea putea la fel de bine să fie pasată la mixer și să le fie servită cu paiul.

— Și cine are grijă de voi acum, când mama nu-i acasă? întreabă Britt-Marie.

— Noi avem grijă de noi, spune Sami jignit.

— Ha! spune Britt-Marie.

Nu știe exact care e cutuma prin partea locului când ești invitat la cină, așa că scoate cartușul de țigări cu litere străine și i-l întinde lui Sami.

— Obișnuiesc să duc flori când sunt invitată la cină, firește, dar nu e nicio florărie în Borg. Am băgat de seamă că-ți plac țigările și presupun că țigările sunt precum florile pentru cineva căruia îi plac țigările, explică ea cu un aer defensiv.

Sami ia cartușul. Pare dintr-odată foarte încântat. Britt-Marie se așază pe scaunul liber de la masă și își drege binevoitoare vocea:

— Înțeleg că nu te temi de cancer. Trebuie să fie plăcut să nu te temi de cancer.

— Sunt și lucruri mai rele de care să-ți fie frică pe lume, zâmbește Sami.

— Ha, spune Britt-Marie, ridicând de pe farfurie ceva ce presupune că trebuie să fie un taco.

Omar și Vega încep să vorbească unul peste celălalt. Mai mult despre fotbal, din câte pricepe Britt-Marie. Dino nu spune aproape nimic, dar râde tot timpul. Britt-Marie nu știe de ce râde. Se pare că Dino și Omar nici n-au nevoie să vorbească unul cu altul ca să înceapă să râdă la unison. Doar se uită unul la celălalt și îi bufnește râsul. Copiii au ciudățeniile lor.

Sami arată spre Omar cu furculița.

— Omar, de câte ori să-ți zic? Jos nenorocitele alea de coate de pe nenorocita de masă!

Omar își dă iritat ochii peste cap. Își dă jos coatele de pe masă.

— Nu-nțeleg de ce nu-i voie să ții coatele pe masă! Ce contează?

Britt-Marie îi aruncă o căutătură severă.

— Contează, Omar! Că nu suntem animale! îi explică ea.

Sami se uită recunoscător la Britt-Marie. Omar se uită nedumerit la amândoi.

— Animalele n-au coate, spune el.

— Mănâncă-ți mâncarea și taci! îl repede Sami.

Mănâncă toți. După ce termină, Omar și Dino se ridică și fug râzând în altă cameră. Vega își pune farfuria pe marginea chiuvetei, cu aerul că așteaptă o diplomă pentru asemenea prestație. Apoi pleacă și ea repede din bucătărie.

— Mulțumesc pentru masă! strigă Sami posac după ei.

— MULȚUMESC PENTRU MASĂ! urlă copiii în cor.

Sami se ridică și își trântește demonstrativ farfuria în chiuvetă. Apoi se uită la Britt-Marie.

— Hm, deci nu ți-a plăcut mâncarea?

— Pardon? spune Britt-Marie surprinsă.

Sami dă din cap dojenitor, mai mormăie ceva cu mulți de „futu-i", ia cartușul de țigări și dispare pe balcon.

Britt-Marie rămâne singură în bucătărie. Mai ia un pic din ceea ce e aproape sigură că sunt tacos.

Gustul e mult mai puțin ciudat decât se aștepta. Apoi se ridică, spală toate vasele, pune resturile de mâncare în frigider, șterge toate vasele și deschide sertarul cu tacâmuri. Furculițe, cuțite, linguri. În ordinea corectă!

Sami fumează pe balcon.

— A fost o cină foarte gustoasă, Sami! Mulțumesc frumos! spune Britt-Marie, cu mâinile împreunate strâns.

Sami dă din cap aprobator.

— Uneori e plăcut să-ți spună cineva că i-a plăcut mâncarea fără să fie nevoie să-ntrebi, știi ce zic?

— Da, spune Britt-Marie, fiindcă Britt-Marie chiar știe.

Britt-Marie simte nevoia să spună ceva politicos, așa că adaugă:

— Sertarul vostru cu tacâmuri e foarte frumos aranjat.

Sami o privește lung și zâmbește larg.

— Hai că ești OK, antrenoareo!

Britt-Marie dă din cap recunoscătoare. Șovăie un pic, apoi spune:

— Ha. Ha. Și tu ești… OK… Sami.

Sami îi duce pe toți la antrenament cu mașina. Vega se ceartă cu el tot drumul. Deși „tot drumul" în Borg nu înseamnă mare lucru. Britt-Marie nu înțelege de ce se ceartă, dar pare să aibă ceva de-a face cu acel Psiho. Ceva despre bani. Când termină cearta, Britt-Marie simte nevoia să spună ceva ca să schimbe subiectul, fiindcă Psiho nu o face să se simtă deloc în largul ei. Cam cum se întâmplă cu păianjenii veninoși, dacă vorbești prea mult despre ei. Așa că zice:

— Aveți și voi echipă, Sami? Tu și ceilalți băieți cu care erai deunăzi?

— Nu, n-avem nicio… echipă, răspunde Sami, ca și cum e o întrebare ciudată.

— Și-atunci de ce jucați fotbal? întreabă Britt-Marie nedumerită.

— Cum adică de ce? întreabă Sami, la fel de nedumerit.

Niciunul, nici celălalt nu știu ce să răspundă.

Sami oprește. Vega, Omar și Dino sar din mașină. Britt-Marie își verifică mai întâi conținutul genții, să fie sigură că n-a uitat nimic.

— Ești gata, Britt-Marie? întreabă Vega, care deja s-a plictisit.

Britt-Marie dă din cap foarte concentrată și arată spre geantă:

— Da, da, firește că sunt gata. Țin să menționez că am făcut o listă!

Sami parchează mașina cu motorul pornit, astfel încât să lumineze parcarea cu farurile. Copiii așază patru doze de suc goale pe post de stâlpi ai porților, căci dozele de răcoritoare sunt magice – pot transforma o parcare într-un teren de fotbal prin simpla lor prezență. Britt-Marie scoate lista.

— Vega? întreabă ea tare și clar, în timp ce copiii aleargă și își pasează mingea, cu mai mult sau mai puțin succes.

— Ce? întreabă Vega, care e chiar în fața lui Britt-Marie.

— Asta înseamnă „da”? întreabă Britt-Marie.

— Ce vrei să spui? întreabă Vega.

Britt-Marie bate răbdătoare cu creionul pe listă.

— Drăguță, fac prezența. Asta înseamnă că eu vă strig pe nume și voi răspundeți „Da”. Așa e cutuma!

Vega se uită pieziș la Britt-Marie.

— Da' nu mă vezi că sunt aici?

Britt-Marie încuviințează binevoitoare.

— Drăguță, dacă să faci prezența ar însemna să bifezi oamenii aiurea, atunci ce rost mai are o listă de prezență?

— Exact! zice Vega.

— Exact! încuviințează Britt-Marie.

— Dă-o naibii de listă! Hai să jucăm! mârâie Vega și lovește mingea.

— Vega? zice Britt-Marie.

— DAAA! CE-I? țipă Vega.

Britt-Marie dă din cap mulțumită și bifează numele Vegăi pe listă. După ce face același lucru cu toți copiii, le împarte foi cu un text scurt și foarte formal, scris de mână, urmat de două linii trasate frumos în partea de jos a paginii, deasupra cărora scrie „Semnătura părinților”. Britt-Marie e foarte mândră de formulare. Le-a scris cu pixul. Oricine o cunoaște pe Britt-Marie înțelege ce reușită extraordinară este pentru ea să scrie ceva direct cu pixul, nu cu creionul. Oamenii chiar se schimbă când călătoresc.

— Trebuie să semneze ambii părinți? întreabă Piratul, care și-a aranjat așa de frumos părul lui roșu, încât pe Britt-Marie o doare când băiatul încasează o minge în cap în secunda următoare.

— Scuze! Voiam s-o nimeresc pe Vega! țipă Omar.

Vega și Omar se iau la bătaie. Ceilalți copii se bagă și ei în încăierare. Britt-Marie se învârte în cerc, încercând să le dea lui Vega și Omar formularele lor, prin ploaia de pumni. În cele din urmă se lasă păgubașă, traversează parcarea și se duce întins la Sami să-i dea hârtiile. Tânărul stă pe capota mașinii negre și bea suc dintr-o doză pusă pe post de stâlp de poartă. Britt-Marie se perie de praf din cap până-n picioare. Fotbalul nu este, cu siguranță, un sport igienic, asta e tot ce poate să spună.

— Ai nevoie de ajutor? întreabă Sami.

— Nu știu ce trebuie să facă un antrenor de fotbal când jucătorii se bat precum câinii sălbatici, recunoaște Britt-Marie.

— Îi lași să alerge, râde Sami.

— Ce vrei să spui? întreabă Britt-Marie.

— Păi, lasă-i, știi, idiotu'! spune Sami.

— Idioată nu sunt, în niciun caz! protestează Britt-Marie, deși adevărul e că se simte ca o idioată.

Sami râde – de ea sau cu ea, nu se știe.

— A, nu, rahat, e doar un exercițiu, așa-i zice, „Idiotul”. Hai să-ți arăt!

Se dă jos de pe capotă și dă roată mașinii. Britt-Marie îl urmează. Își împreunează mâinile pe burtă și întreabă, deloc acuzatoare:

— Pot să deranjez cu o întrebare? De ce nu-i antrenezi tu pe copiii ăștia, dacă tot știi atât de multe despre fotbal.

Sami scoate o jumătate de duzină de doze de suc din portbagaj. Îi dă una lui Britt-Marie.

— N-am timp, răspunde el.

— Poate ai avea mai mult timp dacă nu ți-ai pierde vremea cumpărând suc, observă Britt-Marie.

Sami râde din nou.

— Haide, măi, antrenoareo, pricepi și tu singură că nu mă lasă ăștia să antrenez o echipă de juniori cu cazierul meu, zice el.

O spune de parcă nu înseamnă mare lucru.

Britt-Marie își strânge mai tare baierele genții. Nu că ar judeca ea pe cineva, firește că nu, ci fiindcă în Borg bate vântul foarte tare.

„Idiotul”, așa cum se joacă în Borg, e un exercițiu care presupune să înșiri șase doze de suc la câțiva metri distanță unele de altele. Copiii se înșiră și ei lângă gardul dintre baza de agrement și pizzerie și aleargă cât îi țin picioarele până la prima doză. Pe urmă, înapoi până la gard. Apoi aleargă până la a doua doză, aflată ceva mai departe și înapoi până la gard. Și așa mai departe.

— Și cât timp durează exercițiul? întreabă Britt-Marie.

— Cât vrei tu, spune Sami.

— Bine, dar nu pot să-i oblig, în niciun caz! se opune Britt-Marie.

— Ești antrenoarea lor. Dacă nu fac ce zici, nu pot să joace în cupă, spune Sami.

„De-a dreptul nebunesc!” își zice Britt-Marie, dar Sami nu apucă să-i explice mai pe îndelete, fiindcă îi sună telefonul.

— Cum ziceai că se cheamă exercițiul? întreabă Britt-Marie.

— „Idiotul”, răspunde Sami, apoi spune „Da” în telefon, în modul acela în care răspund oamenii care nu folosesc nici semne de exclamare, nici de întrebare.

Britt-Marie cugetă mult și bine înainte să spună într-un târziu:

— Un nume bun. Și pentru exercițiu, și pentru cel care l-a inventat.

Sami se îndreaptă spre mașină cu telefonul lipit de ureche, așa că nu o aude. De fapt, nu o aude nimeni spunând asta. Dar lui Britt-Marie nu-i pasă prea mult. Copiii aleargă între dozele de suc și gard, iar alături, Britt-Marie, cu un soi de efervescență fericită care îi cuprinde tot trupul, repetă foarte, foarte, foarte încet: „Un nume bun și pentru exercițiu, și pentru cel care l-a inventat.” De mai multe ori.

E prima oară, din câte își amintește ea, când face o glumă.

18

Trebuie spus, în apărarea copiilor, că n-a fost cu intenție. Adică, mă rog, a fost cu intenție într-un fel, dar niciunul dintre ei nu se aștepta ca Țestosul să nimerească, de fapt. La urma urmei, nu reușeau niciodată să șuteze exact unde ținteau. Mai ales nu Țestosul, care e cel mai tânăr și cel mai prost jucător dintr-o echipă de fotbal deja destul de proastă. Din întâmplare, Bancă, mai prost dispusă decât de obicei, traversează parcarea, cu câinele alb alături, chiar în mijlocul antrenamentului de fotbal. Omar o vede intrând în pizzerie sau magazin alimentar sau service auto sau ce naiba e și ieșind, după un timp, cu o plasă care pare să fie plină cu ciocolată și o alta care pare să fie plină cu bere. Băiatul îi dă un cot Țestosului și-i spune:

— Crezi că are superputeri?

Țestosul răspunde mormăind ceva, cum mormăie copiii când au gura plină cu suc din stâlpul porții. Omar se întoarce spre Britt-Marie și îi explică ei atunci, ca și cum Britt-Marie ar fi o audiență mai bună pentru acest tip de raționament, ceea ce se poate spune că e excesiv de optimist.

— Știi și tu, ce naiba, în filme orbii au superputeri, gen! Ca Daredevil!

— Nu îmi este familiar personajul, explică Britt-Marie cât de binevoitoare poate în fața unei explicații atât de incredibil de tâmpite.

Bancă merge cu bastonul în mână, în urma câinelui alb. Omar îi arată exaltat lui Britt-Marie:

— Daredevil! Supererou! Orb! Da are alte super-simțuri. Crezi că și ea are? Gen, ar simți dacă șutăm spre capul ei, chiar dacă nu ne vede?

— Țin să vă informez că dumneaei nu este oarbă. Are deficiențe de vedere, spune Britt-Marie și se simte apoi obligată să adauge imediat: Nu c-aș zice eu asta, firește că nu!

În apărarea Țestosului, trebuie spus că ideea n-a fost a lui. Întâmplarea face că mingea era la el chiar

atunci. Iar Omar, care n-o mai ascultă de mult pe Britt-Marie, se întoarce spre el și spune:

— Bagă, Țestosule!

Țestosul nu pare să creadă că ar fi o idee prea grozavă. Dar Omar spune cuvintele de aur care au puterea magică de a distruge orice impuls de autocontrol al oricărui copil din lume:

— N-ai curaj!

În apărarea Țestosului mai trebuie spus că nici el nu crede că e în stare să nimerească. De fapt, toți copiii rămân cu gura căscată când reușește.

Desigur, cea mai surprinsă e Bancă.

— CE DRA… răcnește ea, ridicându-se în picioare, cu fața plină de noroi.

Copiii o privesc înlemniți, cu gurile căscate. Cum se face. Apoi Omar începe să chicotească. Și Vega. Bancă se repede spre ei ca o furtună, despicând aerul cu bastonul ridicat.

— VĂ DISTRAȚI, DA? Mucoșilor!

Britt-Marie își drege ușor glasul și întinde mâna spre Bancă.

— Te rog… Bancă, nu te supăra, n-a fost cu intenție, firește, n-a vrut. A fost un accident, firește!

— ACCIDENT! ACCIDENT, DA! strigă Bancă, dar nu e prea clar ce vrea să spună cu asta.

— Cum adică n-a fost intenționat? Spre ea a șutat! strigă încrezător Omar, dar în același timp se mută ceva mai puțin încrezător dincolo de raza de acțiune a bastonului care spintecă aerul, în spatele lui Britt-Marie.

— Ai dat intenționat? îl întreabă Britt-Marie uluită pe Țestosul.

— CINE A DAT!? strigă Bancă.

Toată fața îi pulsează, ca o singură venă groasă pornită direct din gât.

Paralizat, Țestosul reușește să dea din cap că da și face câțiva pași înapoi. Brusc entuziasmată, Britt-Marie își împreunează mâinile și nu știe ce să facă de bucurie.

— Dar… dar este de-a dreptul… splendid! spune fără să vrea, în cele din urmă.

— CE-AI ZIS, HOAȘCO? urlă Bancă.

Raționalul din Britt-Marie încearcă, desigur, din răsputeri, să-i tempereze entuziasmul, dar eșuează cu brio, din câte se pare, căci Britt-Marie se apleacă spre Bancă și îi șoptește fericită, cu un aer conspirativ:

— Știi, nu nimeresc niciodată ținta! E un splendid pas înainte pentru ei!

Bancă se holbează la Britt-Marie. Sau cel puțin așa pare. Greu de zis din cauza ochelarilor de soare.

Britt-Marie înghite în sec stânjenită.

— Bine, nu e tocmai splendid că te-a nimerit… pe tine. Nu asta am vrut să zic, firește. Dar e splendid că a nimerit… ceva.

Bancă părăsește parcarea debitând cele mai urâte cuvinte pe care Britt-Marie le-a auzit vreodată aruncate la adresa ei. De fapt, Britt-Marie nici nu știa că e posibil să combini cuvinte care denumesc organe sexuale și alte părți ale corpului în felul acela. Că în definițiile de la careurile de cuvintele încrucișate nu vezi asemenea inovații lingvistice…

Parcarea se cufundă în tăcere. Întreruptă apoi de Cineva:

— Ce ziceam? Lămâie. În. Cur.

Cineva rânjește în direcția lui Bancă din pragul pizzeriei. Britt-Marie perie niște praf invizibil de pe fustă.

— Nu vreau să zic că greșești, firește, dar cred cu tărie că problema lui Bancă de data asta nu este lămâia din fund, ci mingea încasată în cap.

Toată lumea râde. Britt-Marie nu se supără. Iar ăsta e un sentiment nou pentru ea.

Băiatul cu geaca pe care scrie „Hochei” iese din pizzerie cu o cutie de pizza în mâini. Nu reușește să-și ascundă interesul pentru antrenamentul de fotbal. Când își dă seama că s-a oprit și se zgâiește, încearcă să plece repede, dar Vega l-a văzut deja.

— Ce cauți aici? strigă ea.

— Cumpăr pizza, răspunde băiatul cu geaca de hochei, căindu-se.

Vega ridică vocea.

— N-aveți pizza acolo, la oraș, sau ce?

Băiatul își înfige privirea în cutie.

— Îmi place pizza de-aici.

Vega își strânge pumnii, dar nu mai zice nimic. Băiatul o ia la fugă spre șosea. BMW-ul îl așteaptă cu motorul pornit.

Cineva se întoarce spre Vega cu o grimasă și-i spune:

— Băiat nu e tata lui. Tac-su porc, copil bun. Tu știi bine.

Vega arată ca și cum cuvintele o lovesc ca niște dureri de dinți. Se întoarce și trage un șut mingii de fotbal care dispare peste gard, în întunericul de dincolo de lumina farurilor mașinii lui Sami.

Cineva se întoarce spre Britt-Marie și îi face semn să vină în pizzerie.

— Haide! Am ceva pentru tine!

La momentul acela, Țestosul băuse deja toți stâlpii porții, iar Vega se luase iar la ceartă, de data asta cu Sami – din câte pricepe Britt-Marie ceva despre „Psiho” și „datorie”, așa că presupune că antrenamentul s-a încheiat. Nu știe dacă se așteaptă ceva special din partea ei, să sufle într-un fluier sau așa ceva, dar se hotărăște să n-o facă. Mai ales că n-are fluier.

În pizzerie, Cineva scoate o hârtiuță și un pumn de monede din casă.

— Poftim! Rest și bon, da?

I le întinde și îi arată pragul ușii pe sub care Britt-Marie băgase banii pentru cartușul de țigări cu o seară înainte.

— Data viitoare, știi, poți să… cum se zice? Intri! zice Cineva, zâmbind cu gura până la urechi.

Britt-Marie nu știe ce să spună, dar Cineva adaugă:

— Prea mulți bani pentru țigări, Britt-Marie. Ești… cum se zice? Ori nu știi să numeri, ori foarte

generoasă, da? Eu zic: Britt-Marie generoasă, da. Nu ca Fredrik, știi, zgârcit, nu face risipă nici când se cacă, da?

Cineva dă din cap încântată. Britt-Marie mormăie „ha” de mai multe ori. Împăturește chitanța frumos și o pune cu grijă în geantă. Apoi pune restul în vaza cu bacșiș. Cineva își manevrează scaunul înainte și înapoi.

— Frumos aici, știi? Frumos când… faci curat, da? Mulțumesc! spune ea.

— N-am vrut să-ți ascund lucrurile ca să nu le mai găsești, spune Britt-Marie, cu privirea în geantă.

Cineva își scarpină bărbia.

— Tacâmuri, știi? Furculiță, cuțit, lingură. Ordine aia. Merge… Cum se zice? Mă obișnuiesc!

Britt-Marie își mușcă stingherită obrajii. Pornește spre ușă. Se oprește în prag, își ia avânt și spune:

— Țin să menționez că e posibil să nu fie neapărat urgentă reparația mașinii mele!

Cineva se uită prin ușa deschisă la copiii de pe terenul de fotbal. Încuviințează încet. Britt-Marie încuviințează și ea. E prima oară de când se știe Britt-Marie când își face o prietenă.

Copiii își dau jos tricourile de fotbal murdare și le lasă la baza de agrement, fără ca Britt-Marie să se fi oferit să le spele. Toată lumea pleacă acasă, iar ea se apucă să le spele, apoi le pune în uscător și la sfârșit le împăturește frumos pentru antrenamentul de a doua zi. Borg e pustiu. În stația de autobuz de la drum – o singură siluetă singuratică. De fapt, Britt-Marie nici nu știa că e o stație de autobuz acolo, înainte să vadă silueta așteptând lângă stâlpul de iluminat. Nu-și dă seama că e Piratul decât atunci când ajunge la câțiva metri de el. Părul roșu îi e ciufulit și plin de noroi. Stă nemișcat ca și cum ar încerca să ignore că Britt-Marie e acolo. Rațiunea o îndeamnă să își vadă de drum, dar se trezește spunând:

— Credeam că locuiești în Borg.

Băiatul ține strâns formularul pe care Britt-Marie i l-a dat la începutul antrenamentului.

— Scrie că trebuie semnătura ambilor părinți. Așa că trebuie să mă duc să-l rog pe tata să semneze.

Britt-Marie dă din cap.

— Ha. Bună seara, spune ea și pleacă în întuneric.

— Vrei să vii cu mine? strigă el după ea.

Britt-Marie se întoarce și îl privește de parcă băiatul și-a pierdut mințile. Hârtia din mâinile lui e pătată de sudoare.

— Eu… e… cred că mi-ar fi mai bine dacă ai merge cu mine, spune el.

Ceea ce e nebunie curată, de bună seamă! Britt-Marie are grijă să-i spună asta de mai multe ori pe parcursul călătoriei cu autobuzul.

Drumul durează aproape o oră. Se opresc în fața unei clădiri albe uriașe. Britt-Marie se ține atât de strâns de baierele genții, încât face cârcei la degete. Totuși, ea se consideră o persoană civilizată, cu o viață normală!

Iar persoanele civilizate, cu o viață normală, nu obișnuiesc să viziteze închisori.

19

„Gangsteri nenorociți”, așa îi numea Kent. Ei erau vinovați pentru tot – violența de stradă, impozitele mari, furturi, graffitti pe toalete publice, pachete de vacanță la hoteluri fără șezlonguri libere când cobora Kent la piscină. Gangsterii erau de vină pentru tot. Ce convenabil să ai întotdeauna pe cineva pe care să dai vina pentru toate, fără să fie nevoie să spui cine anume este, de fapt.

Britt-Marie n-a reușit să afle niciodată ce-și dorea Kent cu adevărat. Ce l-ar fi făcut fericit. Dacă mulți bani ar fi fost de-ajuns sau dacă era nevoie de toți banii din lume. Odată, când David și Pernilla erau adolescenți, i-au făcut cadou o cană de cafea cu textul „Cine are cele mai multe lucruri când moare câștigă”. Au spus că mesajul era „ironic”, dar Kent se pare că a luat-o ca pe o provocare. Avea întotdeauna un plan, întotdeauna era „un gheșeft al dracu' de mare” după colț. Poate ar putea face afaceri mai mari cu Germania, poate ar putea vinde apartamentul moștenit de la părinții lui Britt-Marie. Întotdeauna era ceva. Doar câteva luni. Doar câțiva ani. Se căsătoriseră doar pentru că așa i-a zis contabilul lui Kent, că era bine să fii căsătorit „din motive de planificare fiscală”. Britt-Marie n-a avut niciodată un plan, a sperat mereu că era suficient să iubească și să fie loială. Până când, într-o zi, n-a mai fost de-ajuns.

„Gangsteri nenorociți!” ar fi spus Kent dacă ar fi fost acolo, în seara asta, cu Britt-Marie, în mica sală de așteptare a închisorii. „Pune-i pe o insulă pustie, dă-le câte un pistol la fiecare și se rezolvă problema de la sine!” obișnuia el să spună despre infractori. Lui Britt-Marie nu-i plăcea când îl auzea vorbind așa, dar nu i-a zis niciodată nimic. Dacă se gândește mai bine, de fapt e greu să-și amintească ultima dată când a spus orice, înainte să-l părăsească într-o zi,

fără o vorbă. Și, din cauza asta, simte că totul a fost mai mult din vina ei.

Se întreabă ce face Kent. Dacă se simte bine și are cămăși curate. Dacă își ia medicamentul. Dacă se întâmplă să caute lucruri prin sertarele din bucătărie și să o strige, înainte să-și dea seama că ea nu mai e acolo. Se întreabă dacă e cu ea, *ea* care e atât de tânără și frumoasă și căreia îi place pizza. Britt-Marie se întreabă ce ar spune dacă ar ști că e în sala de așteptare a unei închisori pline de gangsteri. Dacă ar fi îngrijorat. Dacă ar face o glumă pe seama ei. Dacă ar atinge-o și i-ar șopti că totul va fi bine, așa cum obișnuia să-i spună în zilele de după înmormântarea mamei ei.

Erau altfel de oameni la vreme aceea. Britt-Marie nu știe dacă ea a fost prima care s-a schimbat sau dacă el. Nu știe care e partea ei de vină. Așa că e gata să răspundă că ea e vinovată pentru tot, doar să-și recapete viața obișnuită.

Lângă ea stă Piratul. O ține de mână, iar Britt-Marie i-o strânge și ea pe-a lui.

— Să nu-i spui maică-mii c-am fost aici, șoptește el.

— Unde e mama ta? întreabă Britt-Marie.

— La spital.

— A pățit vreun accident? întreabă Britt-Marie.

— Nu, nu, acolo lucrează, o lămurește Piratul.

Apoi adaugă, ca și cum ar explica o lege a naturii:

— Toate mamele din Borg lucrează la spital.

Britt-Marie nu știe ce să răspundă.

— De ce îți zic Piratul? întreabă ea.

— Pentru că tata a ascuns comoara, răspunde Ben.

De-atunci Britt-Marie nu-i mai zice Piratul.

O ușă metalică groasă se deschide și apare Sven cu nasul roșu, transpirat și chipiul de polițist în mâini.

— S-a supărat rău mama? oftează Ben imediat.

Sven dă încet din cap că da. Pune o mână pe umărul băiatului. Privirea i-o întâlnește pe-a lui

Britt-Marie.

— Mama lui Ben lucrează în tura de noapte. M-a sunat când au sunat-o de aici. Am venit cât de repede am putut.

Britt-Marie ar vrea să-l îmbrățișeze, dar e o ființă rațională. Gardienii nu-l lasă pe Ben să-și vadă tatăl, deoarece nu au program de vizite la ora aceea, dar, după multă muncă de convingere, Sven reușește să-i înduplece să-i ducă hârtia. Se întorc cu formularul semnat. Alături de semnătură, tatăl a scris: „TE IUBESC!” Ben ține hârtia atât de strâns tot drumul, încât e imposibil de citit când ajung înapoi în Borg. Nici el, nici Britt-Marie, nici Sven nu spun nimic. Nu sunt multe de spus unui adolescent care trebuie să ceară permisiunea unor străini în uniformă ca să-și vadă tatăl. Dar, când îl lasă pe Ben în fața casei sale, iar mama iese în fugă, Britt-Marie simte că s-ar cuveni să spună ceva încurajator, așa că încearcă:

— Era foarte curat, Ben, trebuie să spun. Întotdeauna mi-am imaginat închisorile ca pe niște locuri foarte murdare, dar acolo părea foarte igienic. Măcar atâta consolare să ai.

Ben împăturește hârtia cu semnătura tatălui și i-o întinde, fără să-i întâlnească privirea. Sven spune repede:

— Păstreaz-o tu, Ben!

Ben dă din cap, zâmbește și ține și mai strâns hârtia.

— Avem antrenament mâine? întreabă el, aproape neauzit.

Britt-Marie scotocește în geantă după listă, dar Sven îi promite blând:

— Bineînțeles că se ține antrenamentul, Ben. La ora obișnuită.

Ben trage cu ochiul spre Britt-Marie. Britt-Marie încearcă să încuviințeze și ea cu convingere. Ben zâmbește slab și le face cu mâna în semn de la revedere. Așteaptă până când îl văd în brațele mamei. Sven îi face mamei cu mâna, dar ea nu-l vede, și-a lipit fața și șoaptele de părul băiatului.

Sven conduce încet prin Borg. Își drege stingherit glasul, așa cum faci când ai conștiința încărcată.

— Nu le-a fost ușor, ei și lui Ben. Lucrează câte trei ture ca să aibă bani de chirie. Ben e un băiat bun și nici taică-su nu-i om rău. Da, da, da, știu, a încălcat legea, evaziunea fiscală e infracțiune. Dar era disperat. Crizele financiare pot face ca oamenii buni să dispere, iar disperarea îi împinge pe oameni să facă prostii…

Sven tace. Britt-Marie nu spune nimic despre faptul că a trecut criza financiară. Dintr-un motiv sau altul, înțelege că, de data asta, nu se cade să zică.

Bagă de seamă că Sven a făcut curat în mașina de poliție – cutiile de pizza de pe jos au dispărut. Trec pe lângă terenul asfaltat unde Sami și Psiho joacă din nou fotbal cu prietenii lor.

— Tatăl lui Ben nu e ca ei. Vreau doar să înțelegi că nu e un infractor, cum sunt băieții ăia… îi explică Sven.

— Sami nu este ca băieții aceia! protestează Britt-Marie, apoi continuă: Sami nu-i un gangster, sertarul lui cu tacâmuri e foarte frumos aranjat!

Râsul lui Sven răsună brusc, puternic și învâltorit, ca un foc de lemne la care să-ți încălzești mâinile.

— Nu, nu, Sami e-n regulă, firește! Firește! Doar că are un anturaj…

— Vega pare să creadă că fratele ei le datorează bani oamenilor, spune Britt-Marie.

— Nu Sami, Psiho! Psiho are datorii peste tot, spune Sven și brusc râsul i se stinge, se prelinge pe podea și dispare.

Mașina încetinește. Băieții care joacă fotbal o văd, dar abia dacă reacționează. O privesc cu oarecare condescendență, n-o consideră nici măcar o amenințare. Ochii lui Sven se îngustează.

— Nici Sami n-a avut o copilărie ușoară. Familia asta a fost lovită de mai multe nenorociri decât ar putea oricine zice că e drept pe lume, dacă mă-ntrebi pe mine. El le e și mamă, și tată, și frate mai mare

Vegăi și lui Omar. Nu-i o responsabilitate de pus pe umerii unui băiat de nici douăzeci de ani.

Britt-Marie ar vrea să întrebe ce înseamnă „și mamă, și tată”, dar rațiunea nu o lasă. Că ea nu se bagă în treburile altora. Sven continuă:

— Psiho e cel mai bun prieten al lui Sami. Sunt prieteni de când au fost suficient de mari ca să bată mingea. Sami ar fi putut ajunge un jucător foarte bun, toată lumea a văzut că are talent, dar viața i-a pus prea multe în cârcă, poate.

— Adică? întreabă Britt-Marie, un pic iritată, căci i se pare că Sven prea spune chestii de parcă ea ar trebui să le înțeleagă fără explicații.

Sven ridică defensiv o palmă.

— Scuze, am… am gândit cu voce tare. El, ei, cum să-ți zic? Mama lui Sami, a Vegăi și a lui Omar a făcut mereu ce a putut, dar tatăl lor… Nu era un om bun, Britt-Marie. Când venea acasă și avea ieșirile lui, se auzea în tot Borgul. Sami de-abia intrase la școală, dar își lua frățiorii și fugea de-acasă când se lăsa cu scandal. Psiho îi aștepta de fiecare dată în fața ușii. De fiecare dată. Psiho îl lua pe Omar în spate, iar Sami pe Vega și așa fugeau sus, în pădure. Până se îmbăta criță taică-su și adormea. Seară de seară, până când într-o zi i-a lăsat și a plecat. Pe urmă s-a întâmplat ce s-a întâmplat cu mama lor… E…

Sven tace, așa cum faci când îți dai seama că gândești cu voce tare. Nu încearcă să ascundă faptul că ascunde ceva. Dar Britt-Marie nu se bagă în treburile altora. Sven își șterge sprâncenele cu dosul palmei.

— Psiho a ajuns un descreierat periculos. Sami știe, dar Sami nu e unul care să lase la greu pe cineva care i-a cărat frățiorii în spate. Într-un loc ca Borg, poate că n-ai luxul de a-ți alege cel mai bun prieten.

Mașina înaintează încet pe drum. Băieții își continuă meciul de fotbal. Psiho înscrie, urlă de bucurie în noapte și dă roată terenului cu brațele întinse ca aripile unui avion. Sami râde până când e

nevoit să-și sprijine palmele pe genunchi. Par fericiți. Britt-Marie nu știe ce să spună sau să creadă. N-a mai cunoscut până acum un gangster cu tacâmurile aranjate corect în sertar.

Privirea lui Sven dispare undeva unde se termină farurile și începe întunericul.

— Facem și noi ce putem aici, în Borg. Dintotdeauna. Dar în băieții ăștia arde un foc care, mai devreme sau mai târziu, va mistui totul în jurul lor, apoi și pe ei.

— Poetic spus, zice Britt-Marie.

— Am făcut un curs! zice Sven.

Britt-Marie își coboară privirea în geantă. Apoi, spre propria-i groază, se trezește întrebând:

— Ai copii?

Sven clatină din cap. Se uită pe fereastră așa cum faci dacă n-ai copii, dar ai un sat plin de copii.

— Am fost căsătorit, dar… Aș, ei nu i-a plăcut niciodată în Borg. Zicea că-i un loc dintr-acelea unde te duci să mori, nu unde vii să trăiești.

Încearcă să zâmbească. Britt-Marie își dorește să fi avut la ea paravanul din bambus. Își mușcă buza. Când să oprească acasă la Bancă, Sven pare să șovăie, apoi își adună curajul și-i spune:

— Dacă nu… adică… dacă nu deranjez prea mult, aș vrea să-ți arăt ceva.

— Ha? spune Britt-Marie.

Dar nu protestează. Sven zâmbește vag, de-abia vizibil. Britt-Marie zâmbește și ea, întru totul invizibil.

Conduce mai departe prin Borg și iese pe un drum de țară. Durează o veșnicie, dar, când în sfârșit se opresc, lui Britt-Marie i se pare de-a dreptul neverosimil că în urmă cu puțin timp erau într-o așezare omenească. Mașina e înconjurată de copaci, iar tăcerea e aceea care se lasă doar acolo unde nu sunt oameni.

— Este… da… Eh, e o prostie, firește, da' ăsta e locul meu preferat de pe pământ… mormăie Sven.

Se înroșește tot. Pare să vrea să întoarcă mașina, să plece repede de-acolo și să nu mai vorbească

niciodată despre asta. Dar Britt-Marie deschide portiera și se dă jos din mașină.

Sunt undeva sus, pe o stâncă, deasupra unui lac, înconjurat de pădure. Britt-Marie se uită peste marginea stâncii până simte că i se strânge stomacul. Cerul e înstelat. Sven deschide și el portiera și se apropie de Britt-Marie. Își drege ușor glasul.

— Eu… Eh, e o prostie… Voiam doar să vezi că Borg poate fi și frumos, șoptește el.

Britt-Marie închide ochii. Simte vântul în păr.

— Mulțumesc, șoptește ea.

Tac la întoarcere. Ajunși în fața casei lui Bancă, Sven se dă jos din mașină și deschide portiera de pe partea lui Britt-Marie.

Apoi deschide portiera din spate, caută ceva. Se întoarce spre Britt-Marie cu un port-document vechi, din plastic.

— E… eh… E doar… ceva, spune el.

E un desen făcut cu creionul. Înfățișează baza de agrement și pizzeria, iar între ele copiii jucând fotbal. Britt-Marie e în mijlocul desenului. Britt-Marie strânge desenul un pic prea tare și Sven își scoate și chipiul de polițist un pic prea repede.

— Mda, e o prostie, firește, firește, da' mă gândeam… E un restaurant în oraș…

Văzând că Britt-Marie nu răspunde nimic, adaugă repede:

— Un restaurant adevărat, vreau să spun! Nu ca pizzeria din Borg, ci unul adevărat. Cu fețe de masă albe. Și tacâmuri.

Durează ceva până când Britt-Marie își dă seama că Sven încearcă să-și ascundă nesiguranța cu o glumă. Dar, văzând că Britt-Marie nu pare să priceapă pe loc, ridică defensiv o mână:

— Nu c-ar fi ceva în neregulă cu pizzeria, firește, dar…

Cu chipiul strâns în mâini, Sven arată precum un bărbat mult mai tânăr care vrea să o întrebe ceva anume pe o femeie mult mai tânără decât Britt-Marie. În adâncul sufletului, Britt-Marie ar vrea foarte mult să știe ce anume vrea să întrebe. Dar

raționalul din ea o face, bineînțeles, să intre în holul casei și să închidă ușa după ea.

Doar pentru că a ajuns într-un loc lipsit de orice urmă de onoare și decență, nu înseamnă că trebuie să se și poarte ca atare.

20

„Cealaltă”, așa se zice, dar lui Britt-Marie i-a venit întotdeauna greu să se gândească așa la cealaltă femeie a lui Kent. Poate pentru că știe ea însăși cum e să fii femeia aceea. Deși Kent divorțase deja când s-au întâlnit în bloc, în ziua aceea, după ce Britt-Marie își înmormântase mama, copiii lui n-au gândit deloc așa. Copiii nu văd lucrurile așa niciodată. Pentru David și Pernilla, Britt-Marie a fost întotdeauna *cealaltă* femeie, indiferent cât de multe povești le-a citit și cât le-a gătit și poate că, într-un fel sau altul, și Kent a gândit la fel. Poate că tocmai de aceea Britt-Marie n-a considerat-o niciodată pe cealaltă femeie drept „cealaltă”, indiferent câte cămăși mirosind a parfumul ei a spălat. Pentru că ea însăși nu s-a simțit niciodată ca prima femeie.

Stă pe balcon și privește cum dimineața cuprinde leneșă Borgul, așa cum se întâmplă în Borg în ianuarie, când diminețile aduc lumina zilei, fără ca soarele să pară că a răsărit. Încă ține desenul lui Sven în mâini. Nu e un desenator talentat, chiar nu e, nu, și, dacă ar fi fost mai critică, și-ar fi putut face griji că siluetele diforme și contururile neclare spun ceva despre cum o vede el. Dar o vede! Și-atunci lui Britt-Marie îi e greu să mai fie critică.

Își ia telefonul și o sună pe fata de la Agenția pentru Ocuparea Forței de Muncă. Vocea fetei răspunde vesel, așa că Britt-Marie își dă seama că trebuie să fie un robot telefonic. Mai întâi se gândește să închidă, pentru că nu crede că se cade să lași mesaje vocale decât dacă suni la spital sau vinzi droguri. Dar, dintr-un motiv sau altul, nu închide, ci, după semnalul sonor, spune:

— Sunt Britt-Marie. Unul dintre copiii din echipa de fotbal a nimerit azi când a șutat. M-am gândit că te-ar putea interesa să știi.

Se simte prost după ce închide. Fata n-are cum să fie interesată de așa ceva, firește. Kent ar fi râs de

ea, dacă era acolo.

Coboară la parter și o găsește pe Bancă mâncând supă în bucătărie. Câinele stă lângă masă și așteaptă. Britt-Marie se oprește în hol și se uită la farfuria cu supă. Se întreabă cum a fost gătită, pentru că nu vede nicio cratiță, iar bucătăria nu are cuptor cu microunde. Bancă soarbe zgomotos.

— Vrei să spui ceva sau n-ai mai văzut până acum un orb mâncând o ciorbă? întreabă ea, fără să ridice capul, parcă auzind răsuflarea lui Britt-Marie.

— Aveam impresia că e vorba despre deficiențe de vedere, spune Britt-Marie.

Drept răspuns, Bancă soarbe din nou zgomotos. Britt-Marie își netezește fusta cu palmele.

— Înțeleg că-ți place fotbalul, spune ea, arătând spre fotografiile de pe pereți, apoi rușinându-se la gândul că Bancă poate chiar e oarbă și nu e vorba doar despre deficiente de vedere.

— Nu, răspunde Bancă.

Britt-Marie își împreunează mâinile pe burtă și privește șirurile de fotografii de pe pereți, fiecare dintre ele înfățișând-o pe Bancă, pe tatăl ei și cel puțin o minge de fotbal.

— Am ajuns un soi de antrenoare pentru un fel de echipă, o informează Britt-Marie.

— Am auzit, spune Bancă.

Soarbe din nou. Nu ridică privirea. Britt-Marie mătură cu palma praf invizibil de pe te miri ce în hol.

— Ha. În orice caz, am văzut toate fotografiile astea și m-am gândit că, dată fiind experiența dumitale evidentă în fotbal, ai fi persoana potrivită pentru un sfat bun.

Bancă mai soarbe o ultimă oară. Lasă lingura în farfurie. Pune farfuria în mașina de spălat vase.

Britt-Marie se abține din răsputeri s-o întrebe dacă a mâncat supa rece.

— Un sfat bun în legătură cu ce? mormăie Bancă.

— Cu fotbalul, răspunde Britt-Marie.

Nu știe dacă Bancă își dă ochii peste cap iritată, dar, în orice caz, așa pare. Câinele intră în sufragerie, iar Bancă îl urmează, lăsând bastonul să alunece de-a lungul pereților.

— Unde sunt fotografiile alea despre care vorbeai? întreabă ea.

— Mai sus, o informează Britt-Marie amabilă.

Bancă bate cu bastonul în sticla uneia dintre rame – fotografia arată o versiune mai tânără a ei, într-un tricou atât de murdar, încât nici măcar bicarbonatul n-ar ajuta la nimic. Se sprijină de ramă până când aproape atinge sticla cu nasul. Apoi se oprește în dreptul fiecărei fotografii și ciocăne rama cu bastonul, ca și cum le-ar memora poziția.

Britt-Marie așteaptă în hol cât simte ea că se cade înainte ca totul să devină, în loc de stângaci, jenant. Apoi își ia haina și deschide ușa. Chiar înainte să închidă ușa în urma ei, Bancă mormăie:

— Vrei un sfat bun? Echipa aia nu știe să joace. Nimic din ce-o să faci n-o să conteze!

Britt-Marie șoptește un „Ha” sec și iese. Bătrânele din curtea de peste drum se holbează la ea, sprijinite de cadrele lor. Un camion cu plăcuțe de înmatriculare străine o stropește cu noroi. Încearcă să perie murdăria de pe fustă cu mâna, cu rezultatul că acum are noroi și pe fustă, și pe mână, iar asta îi pune capac lui Britt-Marie. Dacă ar fi fost genul de persoană care urlă și aruncă lucruri la mânie, poate că asta ar fi făcut acum, dar nu, nu e genul, că doar nu e animal! Așa că se mulțumește să iasă din câmpul vizual al băbuțelor. Când e sigură că n-o mai văd, bate în pământ cu piciorul cu o furie reținută. Cu rezultatul că își împroașcă și mai mult noroi pe fustă, alunecă pe bordură și își luxează piciorul.

Șchioapătă prin Borg, profund îngrijorată că oamenii vor vedea petele de noroi și șchiopătatul și vor crede că a căzut, ceea ce Britt-Marie găsește că ar fi extrem de enervant. Să creadă lumea că nici din pat nu te poți da jos fără să cazi grămadă.

Se încuie în spălătoria bazei de agrement. Se așază pe un taburet în timp ce mașina de spălat învârte fusta. După ce se îmbracă din nou cu hainele curate și își aranjează părul, stă îndelung în bucătărie și privește cafetiera lovită de… pietrele sărite accidental din carosabil. Apoi trage adânc aer în piept și traversează întins parcarea spre pizzerie.

— Da! geme Cineva, deschizând ușa.

În loc de ochi, are două liniuțe roșii.

— Vinzi cumva și șurubelnițe în vreuna dintre activitățile tale comerciale? întreabă Britt-Marie.

— Șurubelnițe? Poți împrumuți, da, oftează Cineva și își manevrează scaunul înapoi în pizzerie sau magazin alimentar sau ce e, făcându-i semn lui Britt-Marie s-o urmeze.

— Aș prefera să cumpăr una, spune Britt-Marie.

— Rahat! Britt-Marie, ești… cum se zice? Încăpățânată! Împrumută, cumpără, tot aia!

— Pentru mine nu e totuna. Cine are datorii nu e liber, spune Britt-Marie, pentru că așa obișnuia tatăl lui Britt-Marie să zică.

Tatăl ei murise bogat. Că parcă la ce o folosi să mori bogat…

— Rahat, Britt-Marie, criză financiară, știi? Toți oamenii, numai datorii. Nimeni nu mai știe unde. Și guvern are… cum se zice? Datorii de stat! O mie două sute de miliarde! Toate guverne numai datorii. Toți oameni numai datorii. Trebuie să găsim afurisit care ascunde bani și, știi, să scoatem lămâie din… strigă Cineva și asta pare s-o trezească din mahmureală.

Arată spre respectiva parte a corpului de unde consideră ea că trebuie extrasă lămâia. Britt-Marie încearcă să ignore gestul. Cineva se îndreaptă spre o cutie cu unelte.

— Cum merge fotbal? întreabă ea.

— Greu de zis, răspunde Britt-Marie.

— Rău, ă? Eh, nu vina ta, Britt-Marie. Plozi nu nimeresc poartă nici din poartă, știi? zice Cineva.

— Țin să menționez că ieri Țestosul a nimerit-o în cap pe Bancă. Dinadins. Am fost cu toții foarte

entuziasmați, firește, spune Britt-Marie, surprinzându-se singură cu câtă înverșunare le lua apărarea.

Cineva râde răgușit. Aduce o șurubelniță și i-o dă lui Britt-Marie.

— Ia! Împrumut!

— Nu vreau să fiu implicată cu nimic în activități infracționale, spune Britt-Marie, întrucât îi este imposibil să-și dea seama cât de multe știe Fiscul despre șurubelnița în cauză.

Cineva i-o întinde și mai insistent, apoi pare să-i vină mintea de pe urmă, căci i-a mai împrumutat lui Britt-Marie și o bormașină. Prin urmare, întreabă suspicioasă:

— Stai… șurubelniță. Pentru… ce?

— Din câte știu, e nevoie de-o șurubelniță ca să asamblezi mobilă IKEA, răspunde Britt-Marie, apoi, dregându-și încurcată vocea, adaugă: Aș avea nevoie să aduc în casă pachetul din mașină. Dacă nu e prea mare deranjul…

Colțul gurii lui Cineva zvâcnește ușor:

— Niciun deranj, Britt-Marie! Niciun deranj!

În ziua aceea, Britt-Marie asamblează mobilă IKEA în pizzerie. Aproape în întregime singură. Nu are nevoie de șurubelniță, dar îi ia ceva mai bine de zece ore, pentru că în pachet erau de fapt trei piese de mobilier, o masă și două scaune. Pentru balcon. Apoi Britt-Marie le împinge într-un colț, pune un prosop de bucătărie pe post de față de masă și mănâncă singură o pizza pe care i-a pregătit-o Cineva. E o zi foarte ciudată în viața lui Britt-Marie, chiar și luând în considerare faptul că nu avusese decât zile ciudate de când venise în Borg.

Sven ia cina la o altă masă, dar pe urmă beau cafeaua împreună. Nu vorbesc. Doar încearcă să se obișnuiască unul cu prezența celuilalt. Așa cum faci când a trecut prea mult timp de când puteai simți fizic prezența celuilalt fără atingeri.

Karl intră și ia un pachet. Se așază și bea cafea cu bărboșii cu șepci de la masa din colț. Cu toții par să

o ignore pe Britt-Marie dinadins, de parcă speră că asta o va face să dispară. Vega intră, cu mingea de fotbal sub braț, murdară pe cât se poate un copil murdări pe drumul între mașina fratelui ei mai mare și ușa unei pizzerii. Omar intră după ea și, când dă cu ochii de mobila de balcon nou-construită a lui Britt-Marie, încearcă imediat să-i vândă niște ulei de impregnat lemnul. Se pare că și ăsta cade din remorcile tirurilor mai des decât s-ar putea crede.

Sven se ridică de la masă, cu chipiul în mână când Britt-Marie se pregătește să iasă la antrenament, dar nu spune nimic. Britt-Marie pleacă repede, ca Sven să n-aibă timp să zică nimic.

În fața ușii e mama lui Ben. E îmbrăcată în uniforma de spital și ține ceva în mâini. Pare foarte hotărâtă.

— Bună, Britt-Marie. Nu ne-am cunoscut, sunt mama lui Ben…

— Știu cine sunteți, spune Britt-Marie precautã, de parcă se așteaptă să o împroaște iar cu noroi vreun camion.

— Am vrut doar să-ți mulțumesc că ai… Da, că îl *vezi* pe Ben. Nu mulți adulți fac asta, spune mama lui Ben și îi întinde ceva.

E o sticlă de Faxin. Britt-Marie amuțește. Mama lui Ben tușește ușor, încurcată.

— Sper că n-am făcut o prostie. Ben l-a întrebat pe Omar ce-ți place și Omar a zis că asta îți place. Omar ni l-a dat foarte ieftin, o sută de coroane, „preț pentru prieteni" și… da… Eu și Ben voiam să-ți mulțumim pentru tot!

Britt-Marie ține sticla de parcă îi e teamă să nu o scape. Mama lui Ben dă să plece, dar se oprește și izbucnește:

— Britt-Marie, vrem să știi că există și un altfel de Borg decât ăla în care unii stau în pizzerie și beau toată ziua. Suntem și noi pe-aici. Noi, ăștia care nu ne dăm bătuți.

Britt-Marie încuviințează încet. Mama lui Ben a terminat ce avea de zis. Se urcă într-o mașină mică

și pleacă. Ben o ia la fugă după mingea de fotbal. Așa că începe antrenamentul. Britt-Marie îi strigă pe fiecare și le bifează numele pe listă. Îi pune pe copii să facă exercițiul cu „Idiotul”, fiindcă asta e pe lista lui Britt-Marie imediat după punctul „Prezența”. Copiii abia dacă se plâng – de fapt, s-a întâmplat o singură dată, când Vega o întreabă pe Britt-Marie dacă n-au exersat destul și Britt-Marie recunoaște că pesemne că da, iar Vega se supără imediat și țipă că, dacă echipa asta e să devină mai bună, n-au ce face cu o antrenoare care-i cocoloșește și îi ia cu binișorul!

Copiii sunt imposibil de înțeles, asta îi e clar lui Britt-Marie. Așa că scrie pe listă că trebuie să-i pună să facă „Idiotul” de mai multe ori. Iar ei fac întocmai cum le zice. Apoi se adună în cerc în jurul lui Britt-Marie și arată de parcă se așteaptă să le spună ceva, așa că Britt-Marie se duce și îl întreabă pe Sami, care stă pe capota mașinii negre, ce ar putea fi.

— Păi s-au încălzit, au alergat, acum vor să joace. Zi-le ceva să prindă vână și aruncă-le mingea.

— Să prindă vână? repetă Britt-Marie.

— Ceva încurajator, o lămurește Sami.

Britt-Marie se gândește îndelung, apoi se întoarce spre copii și spune, cât de încurajator poate:

— Încercați să nu vă murdăriți prea tare!

Sami râde. Copiii o privesc perplecși. Apoi joacă ceva ce ei numesc „Două porți”. Ceea ce o face pe Britt-Marie să-l întrebe pe Sami câte porți sunt, în mod normal, la fotbal. El îi răspunde că două. Britt-Marie nu va primi niciodată un răspuns foarte bun la întrebarea de ce nu-i zice doar „Porți”.

Țestosul, care apără una dintre porți, încasează mai multe goluri decât oricare dintre ei. Șapte sau opt la rând. De fiecare dată se învinețește la față și urlă: „Haide! ÎNTOARCEM ROATA!” Sami râde de fiecare dată. Asta o neliniștește pe Britt-Marie, așa că întreabă:

— De ce face așa?

— A crescut cu un tată care ține cu Liverpool, răspunde Sami, ca și cum asta e o explicație.

Apoi aduce doi „stâlpi de poartă" din portbagajul mașinii. Îi dă una dintre dozele cu suc lui Britt-Marie și îi spune:

— Dacă ai un tată care ține cu Liverpool, ți se pare că poți să-ntorci roata oricând. Știi, chestia de după finala Ligii Campionilor.

Britt-Marie bea suc cu înghițituri mic. Direct din doză. Acum chiar că a ajuns dincolo de orice urmă de onoare și decență. Așa că își zice că nu mai contează dacă se apucă și să spună verde în față ce gândește:

— Nu vreau să fiu rea, Sami, fiindcă ai un sertar cu tacâmuri foarte frumos aranjat. Dar, în general, tot ce zici mi se pare de-a dreptul de neînțeles!

Sami izbucnește în râs. Mai bea un pic de stâlp de poartă și spune:

— Și mie la fel ce zici tu, Britt-Marie. Și mie la fel!

Apoi îi povestește despre un meci de fotbal, în urmă cu aproape un deceniu, când Vega și Omar de-abia învățaseră să facă la oliță, dar mergeau deja cu el și cu Psiho la pizzerie. Liverpool s-a întâlnit cu Milan în finala Ligii Campionilor. La care Britt-Marie îl întreabă dacă este o competiție și Sami îi răspunde că este o cupă și Britt-Marie întreabă ce este o cupă, iar Sami răspunde că este un fel de competiție, la care Britt-Marie îi atrage atenția că putea spune așa de la bun început, în loc să-și dea aere.

La care Sami trage foarte adânc aer în piept. Nu oftează, nu. Apoi îi povestește cum Milan conducea cu trei la zero la pauză și cum nicio echipă, din nicio finală, din nicio competiție, de când se uită Sami la fotbal, n-a fost mai nimicită și mai umilită decât Liverpool în acea repriză. Însă, în vestiar, unul dintre jucătorii din echipă, vânăt la față, urla ca un nebun încurajându-și echipa să nu se dea bătută, pentru că refuza să accepte să trăiască într-o lume în care să nu fie în stare să întoarcă roata la ananghie.

În a doua repriză, a reușit să reducă diferența la trei la unu și, cu brațele întinse ca aripile unui avion, a făcut turul terenului. Când scorul a ajuns trei la doi, jucătorul era în al nouălea cer. Căci atunci au văzut, și el, și toți coechipierii lui, că se pornise o avalanșă. Că aveau să întoarcă roata și nimic nu-i mai putea opri. Nici cu ziduri, șanțuri de apărare sau zece mii de cai sălbatici nu i-ai mai fi putut opri.

— Au egalat, trei la trei, s-a lăsat cu prelungiri și au câștigat la penalty-uri. Așa că, dacă ai un tată care ține cu Liverpool n-ai cum să nu crezi că poți să-ntorci roata oricând.

Se uită la Vega și la Omar și zâmbește.

— Sau poate crezi asta și dacă ai un frate mai mare care ține cu Liverpool.

Britt-Marie mai bea și ea un pic din stâlpul porții.

— Sună aproape poetic când spui așa.

Sami zâmbește larg.

— Fotbalul e poezie pentru mine, să știi. M-am născut în vara lui ’94. În timpul Mondialelor.

Britt-Marie n-are habar ce înseamnă asta, dar nu întreabă pentru că se gândește că totul are o limită și când vine vorba despre anecdote, fie ele și poetice.

— Tatăl lui Țestosul vine să-l vadă jucând? întreabă ea.

— Uite-l, răspunde Sami, arătând spre pizzerie.

În ușa pizzeriei e Karl. Bea cafea. Poartă o șapcă roșie. Pare aproape fericit.

O zi foarte ciudată pentru Britt-Marie. Un joc ciudat.

Sven o așteaptă în pizzerie după antrenament. Se oferă să o conducă acasă, dar Britt-Marie insistă că nu e nevoie. Atunci o întreabă dacă poate să-i ducă mobilierul de balcon acasă și, în cele din urmă, Britt-Marie acceptă. Sven pune mobilele în portbagaj și e gata să se urce pe scaunul șoferului, când Britt-Marie închide ochii, își adună tot curajul de care e în stare și reușește să spună:

— Iau cina la ora șase.

— Pardon? se miră Sven, ițindu-și capul deasupra caroseriei.

Britt-Marie își înfige stingherită călcâiele în țărână.

— N-am nevoie de față de masă albă. Dar vreau tacâmuri și vreau să luăm cina la șase.

— Mâine? izbucnește el efervescent.

Ursuză, Britt-Marie dă din cap că da. Își scoate lista din geantă.

Când mașina poliției dispare în capătul străzii, Vega, Omar și Sami o strigă din cealaltă parte a parcării. Sami rânjește. Vega șutează mingea peste pietriș și băltoace. Se oprește la un metru de ea. Britt-Marie își pune lista în geantă, ținând baierele atât de strâns, încât i se albesc încheieturile degetelor. Așa cum faci când ai așteptat o viață să începi să trăiești.

Face câțiva pași mărunți înainte și șutează mingea cu toată forța.

Pentru că nu mai știe cum să se împotrivească.

21

A doua zi e una dintre cele mai rele zile din viața lui Britt-Marie. S-a ales cu un cucui și două degete rupte. Sau cel puțin asta îi spune mama lui Ben, iar mama lui Ben e asistentă medicală, așa că Britt-Marie presupune că e în măsură să decidă asemenea lucruri. Stau amândouă pe un mic pat de spital, în spatele unei perdele verzi, la spitalul din oraș. Britt-Marie are un plasture pe frunte, mâna bandajată și face tot posibilul să nu plângă. Mama lui Ben îi ține încheietura, dar nu o întreabă ce s-a întâmplat. Britt-Marie îi e recunoscătoare pentru asta, pentru că preferă să nu știe nimeni ce s-a întâmplat.

Dar lucrurile s-au petrecut cam așa:

Britt-Marie a dormit neîntoarsă toată noaptea dinainte, pentru prima oară de când s-a mutat în Borg. A dormit somnul lipsit de vise al copiilor mici și s-a trezit plină de entuziasm. O nouă zi! Desigur, asta ar fi trebuit să-i dea pe loc de gândit, că n-are cum să fie de bun augur să te trezești entuziast așa, aiurea. Dar acum e prea târziu. Acum e la spital, cu un cucui pe frunte și degetele rupte, ca o infractoare care s-a rănit în toiul vreunui mișmaș. Asta o să creadă lumea, Britt-Marie e convinsă. Că știe ea cum bârfește lumea! Așa că nu mai contează ce s-a întâmplat de fapt.

Dar ceea ce s-a întâmplat a fost că s-a trezit plină de entuziasm și s-a apucat pe dată să deretice prin bucătăria lui Bancă. Nu pentru că era nevoie, ci pentru că Bancă nu era acasă și, din întâmplare, bucătăria era acolo când Britt-Marie a coborât de la etaj. Britt-Marie pur și simplu n-a întâlnit niciodată o bucătărie pe care să nu vrea să o curețe. După aceea, a luat-o pe jos spre baza de agrement. A făcut și acolo curățenie din podea până în tavan. A îndreptat frumos ramele tuturor fotografiilor, chiar și pe ale acelora cu mingi de fotbal. A zăbovit în fața

uneia dintre ele, oglindindu-se în geamul ramei și frecându-și gânditoare dunga albă de pe inelar. Oamenii care n-au purtat verighetă aproape o viață întreagă nu înțeleg cum arată urma aceea pe deget și nici oamenii care poartă verighetă, dar care au obiceiul să și-o scoată din când în când nu înțeleg. Britt-Marie știe că unii își scot verigheta – când spală vase, de pildă –, dar Britt-Marie nu și-a scos verigheta niciodată până în ziua în care și-a scos-o definitiv. Urma albă e permanentă, ca și cum pielea ei avea o altă culoare când s-a căsătorit. Ca și cum, dedesubt, asta e tot ce a rămas din ea dacă râcâi la o parte tot ce a devenit.

Cu gândul ăsta în minte, Britt-Marie s-a dus la pizzerie și a trezit-o pe Cineva. Au băut cafea și Britt-Marie a întrebat-o amabilă dacă vindea cumva și vederi. Vindea. Erau nemaipomenit de vechi și scria „Bine ați venit în Borg!” pe ele. Cineva i-a explicat că din cauza urării aceleia de pe ele știe că sunt foarte vechi, că „nimeni n-a zis de mult asta aici decât… cum se zice? Sarcastic!”

Britt-Marie i-a scris o vedere lui Kent. Mesajul a fost foarte scurt: „Bună, Britt-Marie îți scrie. Îmi pare rău pentru tot răul pe care ți l-am făcut. Sper că ești bine. Sper că ai cămăși curate. Aparatul tău de ras e în al treilea sertar din baie. Dacă trebuie să ieși pe balcon să ștergi geamurile, trebuie să răsucești puțin mânerul, să-l tragi spre tine și să împingi oleacă ușa. E Faxin în dulap.” Voia să-i scrie cât de mult îi lipsește. Nu i-a scris. N-a vrut să deranjeze.

— Pot să mai deranjez cu o întrebare? Care e drumul spre cea mai apropiată cutie poștală? a întrebat-o apoi pe Cineva.

— Aici, a răspuns Cineva, arătându-i palma.

Britt-Marie s-a arătat pe loc foarte sceptică în ceea ce privește eficiența acestui serviciu de livrare, dar Cineva a asigurat-o că poșta ei era „cel mai al dracu’ rapid din oraș”. Despre care oraș anume era vorba, Britt-Marie nu știe.

Apoi, cele două femei au discutat despre tricoul galben cu textul „Bancă” pe spate, atârnat pe

peretele pizzeriei, pentru că Britt-Marie nu se putea abține să se uite într-acolo. Parcă era cheia unui mister. Cineva i-a explicat pedagogic lui Britt-Marie că Bancă nu știa că au pus tricoul acolo și că, dacă ar afla, probabil că s-ar supăra atât de tare, încât „cur plin de toată… cum se zice? Plantație cu lămâi!”

— De ce? a întrebat Britt-Marie.

— Bancă urăște fotbal, știi? Cum se zice… nimeni nu place amintiri de vreme bună când vreme rea, știi? a zis Cineva.

— Trăiam cu impresia că tu și Bancă sunteți prietene bune, a spus Britt-Marie.

— Suntem! Eram! Cea mai bună prietenă înainte, știi… Înainte de problemă la ochi. Înainte să plece din Borg, a zis Cineva.

— Și nu vorbiți niciodată despre fotbal?

Cineva a râs atunci uscat.

— Înainte, Bancă iubea fotbal, știi? Mai mult decât viață. Apoi a pățit asta cu ochi, știi. Ochi luat fotbal de la ea, acum urăște fotbal. Înțelegi? Așa e viață, nu? Iubire, ură, una sau alta. Apoi a plecat. Departe, departe, da? Tata lui Bancă foarte diferit de Bancă, știi? Fără fotbal, nu mai era nimic să… cum se zice? De discutat! Apoi tata mort. Bancă a venit aici să-l îngroape și să vândă casă, știi? Ea și eu acum mai mult… cum se zice? Tovarăși de băutură! Acum… cum se zice? Vorbim mai puțin. Bem mai mult.

— Ha. Dacă-mi permiți să întreb, unde s-a dus după ce a plecat din Borg? a întrebat Britt-Marie.

— Eh, aici, acolo, dacă lămâie în cur, nu să stai pe loc, știi? a râs Cineva.

Britt-Marie nu a râs. Cineva și-a dres vocea și a continuat:

— Londra, Lisabona, Paris. Am primit vedere! Am undeva, da. Bancă și câine, în jurul lumii. Uneori cred că plecat de supărare. Alteori zic că plecat fiindcă ochi tot mai rău, știi? Poate vrea vede lumea înainte să oarbă de tot, știi?

Cineva a scos apoi cartea poștală de la Paris. Britt-Marie ar fi vrut să o țină în mâini, dar s-a abținut să i-o ceară. A încercat să-și abată gândurile și să-i distragă atenția și lui Cineva, arătând spre perete.

— De ce e galben tricoul? Credeam că tricourile de fotbal din Borg sunt albe, a întrebat-o ea pe Cineva.

— Echipă națională, a răspuns Cineva.

— Ha! E ceva special? întrebă Britt-Marie.

— E… echipă națională! i-a răspuns Cineva, ca și cum întrebarea ar fi de neînțeles.

— Greu de ajuns acolo? a întrebat Britt-Marie.

— Echipă națională, na! i-a răspuns Cineva, ca și cum întrebarea ar fi fost foarte proastă.

Britt-Marie s-a enervat, așa că n-a mai continuat. În schimb, spre propria-i groază, s-a trezit întrebând:

— Cum s-a întâmplat? Cum și-a pierdut Bancă văzul?

Nu că Britt-Marie ar fi una care să se bage unde nu-i fierbe oala, firește, totuși… Dar s-a trezit plină de entuziasm în dimineața aceea și se pare că atunci orice se poate întâmpla. Rațiunea a țipat la ea să tacă, dar era deja prea târziu.

— Boală. Porcărie mare! Venit… cum se zice? Pe furiș! Mulți ani. Ca și criză financiară, i-a explicat Cineva lui Britt-Marie, fluturând din mâini, dintr-un motiv sau altul.

— Ha, a zis Britt-Marie.

Sprâncenele lui Cineva s-au îndreptat apoi din nou spre tricou.

— Știi, Britt-Marie, oamenii zic: Bancă bună la fotbal, DEȘI problemă cu ochi, da? Eu zic: Bancă bună PENTRU CĂ problemă cu ochi. Înțelegi? Bancă luptat mai mult ca toți. Așa ajuns cea mai bună. Bancă… cum se zice? Motivată! Înțelegi?

Britt-Marie nu era tocmai sigură că a înțeles. A vrut să profite de ocazie să o întrebe pe Cineva cum a ajuns în scaun cu rotile, dar atunci rațiunea a pus piciorul în prag și i-a zis lui Britt-Marie că nu se

cade. Conversația lâncezea. Atunci Cineva și-a rulat scaunul înainte și înapoi și a zis:

— Căzut din barcă. Când mică, știi? Dacă vrei știi, i-a explicat ea binevoitoare.

— În niciun caz nu mă întrebam! a insistat Britt-Marie.

Cineva a zâmbit larg.

— Știu, Britt. Știu. Tu ești om fără prejudecăți. Tu știi că și eu sunt om, nu? Om în scaun cu rotile. Nu scaun cu rotile cu om în el, da?

A bătut-o prietenește pe Britt-Marie pe braț și a adăugat:

— De-asta place de tine, Britt. Și tu ești om!

Britt-Marie a vrut să spună că și ei îi place de Cineva, dar a fost rațională. Așa că au încheiat discuția. Britt-Marie a cumpărat un Snickers pentru șobolan și a vrut să știe „dacă la pizzerie se comercializează cumva și buchete de flori".

— Flori? Pentru cine? a întrebat-o Cineva.

— Pentru Bancă. Mi se pare nepoliticos că închiriez o cameră acolo de atâtea zile fără ca măcar să-i ofer o floare drept mulțumire. Așa e cutuma! o informează Britt-Marie.

— Nu, rahat, nu vând flori. Da' lui Bancă place bere! Ia bere, da? i-a sugerat Cineva.

Lui Britt-Marie nu i s-a părut deloc civilizat, dar a ajuns la concluzia că berea ar putea fi pentru un om întocmai precum florile, dacă îți place berea. Așa că a rugat-o pe Cineva să caute celofan, dar n-a reușit să găsească, însă, după câteva minute, Omar a apărut în prag și a strigat:

— Vă trebuie celofan? Am eu! Preț pentru prieteni!

Se pare că așa faci rost de orice în Borg.

Cu celofanul cumpărat la un preț pe care în niciun caz nu l-ar putea califica drept „pentru prieteni" Britt-Marie a împachetat frumos o bere ca într-un buchet, cu o mică fundă sus și tot dichisul. Apoi s-a dus la baza de agrement, a lăsat ușa întredeschisă și a așezat farfuria cu Snickers pe prag. Lângă farfurie a lăsat un bilet scris îngrijit, cu pixul: „Sunt la o

întâlnire. Sau lipeală. Sau cum i-o zice în ziua de azi. Nu e nevoie să strângi după ce ai servit cina, mă ocup eu, nu-i niciun deranj.” Voia să scrie că speră ca șobolanul să găsească pe altcineva cu care să ia cina, fiindcă se gândea că șobolanul nu merită să mănânce singur. Fiindcă singurătatea e o pierdere de vreme și pentru șobolani, și pentru oameni. Dar rațiunea i-a poruncit să nu se amestece în alegerile șobolanului legate de relații sociale, așa că n-a mai scris nimic despre asta.

A stins luminile și a așteptat amurgul, căci, la acea vreme din an, amurgul sosește cu mult înainte de cină în Borg. După ce s-a asigurat că nu o vede nimeni, s-a dus repede la stația de lângă șoseaua care pleacă din Borg în două direcții și s-a suit într-un autobuz. S-a simțit ca și cum pornise într-o aventură. Liberă. Desigur, nu suficient de liberă cât să nu o îngrozească starea scaunului, firește, așa că a întins frumos patru șervețele albe, înainte să se așeze. Că totul are o limită, chiar și în aventură!

În orice caz, era o experiență absolut nouă să meargă singură cu autobuzul.

Tot drumul și-a frecat gânditoare dunga albă de pe inelar. Solariul de lângă bancomatul din oraș era pustiu. Britt-Marie a urmat instrucțiunile de pe o mașinărie care i-a zis să introducă monedele. Scurta relație a lui Britt-Marie cu mașinăria era cât pe ce să o ia razna din start, deoarece mașinăria a susținut că n-a primit niciun ban, deși Britt-Marie în mod cert a băgat banii prin fanta specială. Dar, când Britt-Marie a ridicat amenințătoare geanta spre ea, mașinăria s-a răzgândit, afișajul a clipit un pic, apoi vreo jumătate de duzină de lămpi fluorescente mari s-au aprins într-un pat de plastic tare aflat pe podea.

Britt-Marie nu e, în niciun caz, vreo cunoscătoare când vine vorba despre solarii, trebuie să recunoască, așa că nu îi erau deloc familiare nici măcar funcțiile de bază. A crezut că va sta pe un scaun lângă patul fluorescent, va pune mâna sub lămpi și va închide cu grijă capacul deasupra. Nu

știa câtă vreme era necesar să-și bronzeze mâna ca să dispară dunga albă, dar s-a gândit că n-avea de ce să fie mai complicat decât să gătești un somon la cuptor. Așa că pur și simplu avea de gând să scoată din când în când mâna de sub lămpi, ca să vadă dacă e gata.

Poate că zumzetul mașinăriei a fost de vină. Sau căldura. Totul era, de fapt, de-a dreptul adormitor acolo înăuntru, mai ales dacă ai umblat entuziasmat de colo colo toată ziua. Oricine ar fi fost obosit. Da, Britt-Marie a adormit. Asta s-a întâmplat. Bărbia i-a căzut în piept, cum se întâmplă când adoarme omul pe-un scaun, și Britt-Marie s-a lovit nemilos cu fruntea de capacul solariului, care i-a strivit mâna dedesubt. Britt-Marie a căzut de pe scaun, pierzându-și cunoștința și acum e la spital. Cu un cucui și două degete rupte.

Lângă ea, mama lui Ben o mângâie blând pe braț. Personalul de la curățenie al solariului o găsise. Ceea ce o enervează la culme pe Britt-Marie, pentru că știe cum vorbește personalul de la curățenie la ședințele lor.

— Nu fi supărată, i se poate întâmpla oricui! o consolează în șoaptă mama lui Ben.

— Nu, nu oricui, răspunde Britt-Marie și vocea îi sună spart.

Se dă jos de pe pat.

Mama lui Ben întinde mâna, dar Britt-Marie se ferește. Mama lui Ben se ridică și, strângând din buze, spune cu hotărâre:

— Sunt destui în Borg care se dau bătuți, Britt-Marie. Nu fi unul dintre ei, te rog!

Poate că Britt-Marie ar vrea să răspundă, dar umilința și rațiunea o fac să se ridice și să iasă pe ușă. Copiii din echipa de fotbal sunt în sala de așteptare. Distrusă, Britt-Marie le evită privirea. Rușinea asta e un sentiment nou pentru ea – să speri ceva și să fii trântit la pământ. Britt-Marie nu e obișnuită să spere. Nu știe ce se face când speranțele

ți se năruiesc. Așa că trece pe lângă copii, dorindu-și sincer să nu fi fost acolo.

Sven o așteaptă cu chipiul în mâini. Are un mic coș de răchită la picioare, cu baghete în el.

— Mmm, ăă, m-am gândit… că nu vrei să mergi la restaurant acum… după toate astea și am pregătit un picnic. Dar poate vrei să mergi acasă, desigur.

Britt-Marie închide ochii și își ascunde mâna bandajată la spate. Sven se uită în coș.

— Baghetele le-am cumpărat, dar coșul l-am împletit eu. La un curs…

Britt-Marie își mușcă obrajii. Nu știe dacă Sven și copiii înțeleg de ce era la solariu. Ce anume încerca să bronzeze. Nu e gata să riște să o întrebe vreunul dintre ei. S-a făcut de râs destul. Șoptește:

— Te rog, Sven, vreau doar să mă întorc acasă.

Așa că Sven o duce acasă la Bancă, chiar dacă Britt-Marie ar fi preferat să meargă singură. Ar fi preferat să n-o vadă așa niciodată. Își ascunde mâna sub paravanul din bambus și își dorește să poată merge acasă. La casa ei adevărată. La viața ei adevărată. Și acolo să rămână. Britt-Marie nu se simte pregătită pentru entuziasm.

Sven încearcă să-i spună ceva când se opresc, dar Britt-Marie se dă jos înainte ca el să apuce. Rămâne lângă mașină, cu chipiul în mâini, în timp ce Britt-Marie închide portiera și rămâne nemișcată de partea cealaltă a mașinii. Își ține respirația până când Sven pleacă.

Face curățenie în casa lui Bancă, din podea până în tavan. Mănâncă supă la cină, singură. Apoi urcă încet scările, ia un prosop și se așază pe marginea patului.

22

Bancă vine acasă spectaculos de beată, cândva între miezul nopții și răsărit. Ține în mână o cutie de la pizzeria lui Cineva și cântă. Nu sunt cântece civilizate, cu siguranță nu sunt, nu. Ar roși și marinarii, Britt-Marie e sigură. Stă pe balcon. Câinele ridică privirea spre ea, de parcă ar vrea să dea resemnat din umeri, în timp ce Bancă înjură bălmăjit, încercând să nimerească yala. Britt-Marie îl înțelege perfect.

Prima bufnitură de la parter e rama unei fotografii dărâmate de bastonul lui Bancă. A doua e urmată imediat de zgomotul a zeci de cioburi, când sticla care acoperă fotografia cu fata în tricou galben de fotbal și tatăl ei se izbește de podea. Bufniturile continuă metodic preț de aproape o oră. Bancă zdrobește amintirile una câte una – nu furioasă, nu violentă, ci cu simplitatea tristeții – până când nu mai rămâne nimic, decât pereți reci și goi și cuie stinghere. Britt-Marie stă nemișcată pe balcon, dorindu-și să poată suna la poliție. Dar nu are numărul de telefon al lui Sven.

În cele din urmă, izbiturile încetează. Britt-Marie rămâne pe balcon până când își dă seama că Bancă trebuie să se fi lăsat păgubașă și să fi adormit. La scurt timp după aceea, aude pași moi pe scară. Ușa se deschide cu un scârțâit și ceva înțepăcios îi atinge vârfurile degetelor. Câinele se întinde lângă ea în pat, suficient de departe cât să nu fie intrusiv, dar și de aproape, cât să se simtă unul pe celălalt. Apoi totul se cufundă în tăcere până se face dimineață în Borg. În fine, în măsura în care se face vreodată dimineață în Borg…

Când Britt-Marie și câinele își fac curaj și coboară la parter, o găsesc pe Bancă pe podeaua din hol, sprijinită de un perete. Miroase a băutură. Britt-Marie nu-și dă seama dacă femeia doarme și simte că în niciun caz nu s-ar cuveni să-i scoată ochelarii

de soare și să o întrebe. Așa că ia mătura și se apucă să adune cioburile. Pune frumos fotografiile una peste alta. Așază ramele într-un colț. Îi servește câinelui micul dejun.

Bancă e tot nemișcată când Britt-Marie se îmbracă să plece și își pune lista în geantă. Britt-Marie își ia inima în dinți, pune berea lângă ea și spune:

— Un cadou pentru tine. Aș insista să nu o bei astăzi, cu siguranță ai băut ieri suficientă bere și dacă vrei să miroși din nou ca o persoană civilizată, îți recomand o baie cu bicarbonat și esență de vanilie. Nu că ar fi treaba mea… o informează ea pe Bancă.

Cum Bancă nici nu se mișcă, nici nu răspunde, Britt-Marie adaugă:

— Ha. În orice caz, eu am împachetat-o în celofan. Acum dacă mă gândesc mai bine, îmi dau seama că ar putea părea nepoliticos, date fiind circumstanțele, dar vreau să te asigur că a fost doar cu intenții bune. Nu voiam decât să arate frumos.

Bancă e complet imobilă, așa că Britt-Marie e nevoită să se aplece să vadă dacă mai respiră. Cum răsuflarea femeii aproape că-i dezlipește retina, trage concluzia că Bancă e cât se poate de în viață. Britt-Marie clipește des, se ridică și se aude spunând din senin:

— Bănuiesc că nu ești genul acela de persoană care ține cu Liverpool. Am fost informată că persoanele care au un tată care ține cu Liverpool nu se dau niciodată bătute.

Nu știe nici ea de ce spune asta. N-are niciun sens. Dar, ca să fie sigură că nu e rost de vreo neînțelegere, adaugă:

— Sau un frate mai mare. Am înțeles că în unele cazuri e suficient să ai un frate mai mare care ține cu Liverpool.

E gata să iasă și să închidă ușa după ea, când aude:

— Tata ținea cu Tottenham.

Britt-Marie hotărăște să nu se amestece în ce mai înseamnă și asta.

Cineva e în bucătăria pizzeriei și miroase întocmai ca Bancă, dar e într-o dispoziție ceva mai bună. Vede că Britt-Marie are o mână bandajată, dar nu spune nimic. În schimb, îi dă lui Britt-Marie o hârtie lăsată pentru ea de o persoană „de la oraș”.

— Ceva despre cupă. Scrie „pentru antrenor”.

— Ha! zice Britt-Marie.

Citește hârtia fără să înțeleagă nimic în afară de „înscriere” și „licență”. Britt-Marie nu are timp să stea să citească pe îndelete, așa că pune documentul în geantă și le servește cafea bărboșilor cu șepci. Bărbații citesc ziarele. Nu le cere suplimentul de cuvinte încrucișate și nici ei nu i-l oferă. Karl vine să ia un pachet și bea și el cafea. După ce termină, își duce ceașca pe tejghea, o salută scurt pe Britt-Marie fără să se uite spre ea și mormăie un „Mulțumesc, bun!”.

Rațiunea o împiedică pe Britt-Marie să întrebe ce e cu toate pachetele pe care le primește întruna cu poșta. Mai bine așa, cine știe ce o fi în coletele acelea – poate omul construiește o bombă. Karl pare un tip taciturn, dar aproape întotdeauna vecinii descriu fix genul ăsta de persoană când se dovedește că poliția a prins pe careva asamblând bombe în bloc. Autorilor de cuvinte încrucișate le plac bombele, așa că Britt-Marie știe.

Sami și Psiho apar după prânz. Psiho zăbovește la ușă, cu o privire care nu prevestește nimic bun, uitându-se de jur-împrejurul pizzeriei de parcă a pierdut ceva. Pe Britt-Marie o indispune teribil căutătura lui și probabil se vede, căci Sami o privește liniștitor și îi spune lui Psiho:

— Nu te duci tu să vezi dacă mi-am uitat telefonul în mașină?

— De ce? întreabă Psiho.

— Fiindcă te rog eu, futu-i! îl roagă Sami.

Psiho își strânge buzele, ca și cum ar scuipa, fără să scuipe. Ușa clincăne veselă în urma lui. Sami se

întoarce spre Britt-Marie și zice:

— Și? Ai câștigat?

Britt-Marie îl privește nedumerită. Sami zâmbește cu subînțeles și arată spre degetele ei bandajate:

— Zici că te-ai bătut. Cealaltă tanti cum arată?

— Țin să menționez că a fost un accident, protestează Britt-Marie, fără să arate că ar dori să intre în detalii.

— OK, antrenoareo, OK! râde Sami, prefăcându-se că boxează.

Britt-Marie mătură frenetic cu palma firimituri invizibile de pe fustă. Sami scoate trei tricouri de fotbal dintr-o pungă și le pune pe tejghea.

— Sunt ale lui Omar, Dino și Vega. Le-am spălat de mai multe ori, dar unele pete nu ies nici de-ale dracu, orice-aș face!

— Ai încercat cu bicarbonat? întreabă Britt-Marie imediat.

— Merge? întreabă Sami.

Britt-Marie se entuziasmează atât de tare, încât e nevoită să se țină de casa de marcat.

— Eu… e… Pot să scot eu petele. Nicio problemă!

Sami încuviințează recunoscător.

— Mulțumesc, antrenoareo! Chiar te rog, zi-mi cum se face, am nevoie. Petele de pe hainele mucoșilor ăstora sunt ceva… Zici că trăiesc în copaci, pe cuvânt!

Britt-Marie așteaptă până când Sami pleacă cu Psiho cu tot, abia apoi se duce la baza de agrement. Scoate petele de pe tricouri cu bicarbonat. Spală și prosoapele, și șorțul lui Cineva, deși Cineva a insistat că nu e nevoie. Nu pentru că n-ar fi vrut să o lase pe Britt-Marie să-i spele lucrurile, ci pentru că e convinsă că nu e nevoie să fie spălate. Au avut o scurtă dispută pe tema asta. Cineva a făcut-o pe Britt-Marie „Mary Poppins” din nou, iar Britt-Marie, supărată, a făcut-o „îngălată” pe Cineva. Cineva a izbucnit în râs cu atâta poftă, încât cearta s-a terminat de la sine.

Britt-Marie pregătește bucata de Snickers pentru șobolan. Nu așteaptă până sosește animalul la cină, fiindcă nu vrea să fie nevoită să-i spună cum a mers întâlnirea. Nu că ar ști dacă șobolanul are de gând să o întrebe sau nu, dar nu se simte pregătită să vorbească despre asta încă. Așa că se întoarce la pizzerie și ia cina cu Cineva, fiindcă ei nu pare să-i pese sau nu pare să-i pese suficient de mult de Britt-Marie ca să o întrebe.

Sven nu trece pe la pizzerie în seara aceea. Britt-Marie sare de pe scaun, cu inima bătându-i cu putere, de câte ori se aude ușa. Nu s-ar fi supărat dacă Sven ar fi venit chiar și în timpul cinei. Dar nu apare. Sunt doar copiii, care sosesc pe rând. Până când s-au adunat cu toții, cu tricouri proaspăt spălate, căci se pare că toți au acasă pe careva să se îngrijească să aibă haine curate. Iar asta îi dă oareșicare speranțe lui Britt-Marie în legătură cu Borg – faptul că încă mai e lume pe-acolo care înțelege valoarea unui tricou de fotbal proaspăt spălat.

Copiii sunt în drum spre antrenament când apare băiatul în pragul ușii. Are pe el geaca pe care scrie „Hochei”, dar e singur, taică-su nu e nicăieri.

— Ce dracu' cauți aici? întreabă Vega.

Băiatul își înfige adânc mâinile în buzunare și face semn cu capul spre mingea de fotbal din mâinile ei.

— Vreau să joc și eu!

— Du-te să joci la dracu'! spune Vega printre dinți.

Băiatul lasă bărbia în piept, dar nu dă înapoi.

— Echipa din oraș se antrenează la șase. Și eu am hochei atunci. Dar am văzut că voi vă antrenați mai târziu…

Britt-Marie simte nevoia să explice decizia:

— Doar nu facem antrenamentul în mijlocul cinei!

— Sau în mijlocul antrenamentului de hochei, zice băiatul.

— Sfârșitul lumii și alta nu! zice Britt-Marie.

Vega își pierde răbdarea și își croiește drum pe lângă băiat, înghiontindu-l cu cotul.

— N-ai ce căuta aici, bogătanu' dracu'! Și, oricum, nu suntem buni ca ăia din oraș, du-te și joacă la ei, dacă ai chef să joci fotbal!

Băiatul tot nu dă înapoi. Vega se oprește. Bărbia băiatului se ridică.

— De-aia nu mai pot eu că nu sunteți buni! Nu vreau decât să joc!

Și așa ajung o echipă.

Vega se înghesuie să iasă prima pe ușă, bineînțeles, mormăind ceva ce Britt-Marie nu consideră că e civilizat să spui, dar Omar îl bate ușurel pe spate pe băiat și spune:

— Dacă poți să-i iei mingea, te băgăm în echipă. Da' nu cred că ai curaj!

Băiatul se repede spre parcare, înainte ca Omar să termine propoziția. Vega îi trage un cot în nas. Băiatul se împleticește, iar sângele îi șiroiește din nări, dar reușește să întindă un picior ca pe un cârlig și să prindă mingea. Vega cade și se umple de zgârieturi. Se ridică și se întoarce spre băiat dintr-o singură mișcare, cu război în privire. Omar o înghiontește ușor pe Britt-Marie și îi arată însuflețit:

— Stai să vezi ce placaj tare îi trage Vega!

— Ce înseamnă asta? întreabă Britt-Marie.

Dar află singură, în secunda următoare, când Vega, aflată la vreo doi metri de băiat, se catapultează cu picioarele întinse, alunecă pe pietriș pe-o coapsă până la băiat și îi seceră picioarele, aruncându-l în întuneric, într-un salt înfricoșător.

Abia atunci înțelege Britt-Marie de ce toți copiii din Borg au blugii sfâșiați pe coapse. Vega se ridică și pune triumfătoare un picior pe minge. Ceva mai încolo, băiatul se scutură de praf și își scoate pietriș înfipt în piele, cu o alarmantă nevoie de bicarbonat. Vega se uită la Britt-Marie, ridică indiferentă din umeri și zice:

— E OK.

Britt-Marie își scoate lista din geantă.

— O să te rog să-mi spui cum te cheamă, spune ea.

— Max, răspunde băiatul.

Omar dă din cap foarte grav mai întâi spre Vega, apoi spre Max și le spune:

— Voi doi NU aveți voie să fiți în aceeași echipă când jucăm „Două porți”!

Apoi joacă „Idiotul”. Pe urmă „Două porți”. Sunt o echipă. Sami nu e acolo să lumineze terenul cu farurile, dar în același loc e parcat un camion atât de ruginit, încât e aproape incredibil că o mașină se poate degrada în halul acela fără să se prăbușească. E camionul lui Karl. Britt-Marie se duce în pizzerie și îi aduce cafea. Karl dă din cap recunoscător. Și Britt-Marie.

23

Când femeia și bărbatul din mașina roșie se opresc în parcare, nici Britt-Marie, nici copiii nu reacționează, fiindcă s-au obișnuit deja să tot apară ba jucători noi, ba spectatori la antrenamentele echipei, de parcă ar fi cel mai firesc lucru din lume. Abia când Max arată spre cei doi și spune: „Ăia-s de la oraș, nu? E tipa de la Federația de Fotbal, șefa pe regiune, o știe tata”, antrenamentul se întrerupe, iar jucătorii și antrenoarea se uită suspicioși la nou-veniți.

— Britt-Marie? întreabă femeia, apropiindu-se.

E îmbrăcată elegant. Bărbatul, mai în vârstă, la fel. Mașina roșie e foarte curată, observă Britt-Marie, cu încântarea de odinioară, din viața ei obișnuită. Dar imediat revine instinctiv la scepticismul învățat în Borg, față de chestii prea întregi și prea curate, fiindcă pe-aici arareori vezi așa ceva.

— Eu sunt, răspunde Britt-Marie.

— Am lăsat niște documente pentru tine deunăzi, ai apucat să le citești cumva? întreabă femeia, arătând spre pizzerie.

— Ha. Ha. Nu, nu, n-am apucat. Am fost ocupată!

Femeia se uită la copii. Apoi la Britt-Marie.

— Este vorba despre regulamentul de joc pentru Cupa Ianuarie la care s-a înscris… *echipa…* aceasta.

Pronunță „echipa” așa cum pronunță Britt-Marie „ceașcă” atunci când ține o ceașcă de cafea din plastic în mână.

— Ha! zice Britt-Marie și își scoate carnețelul și creionul, cu aerul uneia care se înarmează.

— Pe formularul de înscriere, la antrenor e trecut numele tău. Ai cumva carnet de antrenor?

— Pardon? zice Britt-Marie, în timp ce scrie cuvântul „carnet” în carnețelul ei.

— C-a-r-n-e-t! repetă femeia. Federația de Fotbal și autoritățile locale permit înscrierea și participarea la Cupă doar a echipelor cu antrenor licențiat,

adaugă ea, arătând spre bărbatul de alături ca și cum Britt-Marie ar trebui să-l recunoască.

Britt-Marie scrie „Obține licență antrenor” în carnețel.

— Ha. Pot să întreb, dacă nu deranjez, de unde se ia o astfel de licență? O să mă ocup de îndată să solicit persoanei mele de contact de la Agenția pentru Ocuparea Forței de Muncă să…

— Dar, Sfinte Sisoe, licența asta nu se IA! Trebuie să faci un CURS întreg! izbucnește bărbatul ușor isteric.

Flutură nervos din mâini spre copiii din parcare.

— Nici măcar n-aveți o echipă! Și nici teren de fotbal pe care să vă antrenați!

Atunci Vega își pierde cumpătul, căci răbdarea Vegăi e în mod cert dintre cele foarte scurte, și i-o retează:

— Alo, babalâcu’ dracu, ne vezi că jucăm fotbal sau ce?

— Poftim? zice bărbatul.

— Ești surd, ce-ai? Am zis: jucăm fotbal sau nu, ce dracu’? urlă Vega.

— Da? răspunde omul batjocoritor, ridicând enervat brațele.

— Dacă jucăm fotbal aici, atunci ăsta e un nenorocit de teren de fotbal! decide Vega.

Bărbatul se uită șocat la Britt-Marie, de parcă se așteaptă să spună ceva, dar Britt-Marie nu consideră că s-ar cuveni să zică ceva, deoarece, dincolo de limbajul Vegăi, chiar crede, de data asta, că fata are dreptate. Așa că Britt-Marie tace. Femeia își drege vocea și spune:

— Există o echipă de fotbal în toată regula în oraș, sunt sigură că…

— Avem echipă de fotbal în toată regula aici! spune Vega tăioasă.

Femeia trage spasmodic aer în piept și spune:

— Trebuie să avem un regulament de joc pentru cupă. Altfel oricine poate apărea și spune că vrea să participe. Ar fi haos, pricepeți și voi! Dacă n-aveți

un antrenor licențiat, nu vă pot lăsa să participați! N-aveți decât să reveniți la anul și atunci re…

Vocea care o întrerupe, de undeva din întunericul dintre mașina roșie și camionul lui Karl, pare a fi a unei persoane mahmure și deloc obișnuite să fie contrazisă:

— Am eu licență de antrenor. Scrie numele meu pe hârtia aia, dacă e așa de al naibii de important!

Femeia se uită spre Bancă. La fel și ceilalți. Unde se uită Bancă e foarte neclar. În orice caz, câinele se uită la Britt-Marie. Britt-Marie trage cu ochiul la câine, cum fac infractorii care pun ceva la cale.

— Sfinte Sisoe, EA e? S-a întors în Borg? Asta o să ne facă numai probleme, o zic de-acum, îi șuieră bărbatul femeii de la Federația de Fotbal când dă cu ochii de Bancă.

— Șșt! îl apostrofează femeia.

Bancă iese din umbră și agită bastonul în direcția lor, reușind să-l lovească zdravăn în coapsă pe bărbat. De două ori.

— Aoleu! se scuză Bancă, îndreptând apoi bastonul spre femeie. Scrie numele meu! Bănuiesc că nu l-ați uitat, continuă ea.

Îl lovește iar pe bărbat, de data asta peste braț, ca din greșeală, de trei, patru ori.

— Aoleu! zice Bancă din nou.

— Nu știam că te-ai întors în Borg, zâmbește femeia intimidată.

— Acum știi, constată Bancă și, agitând mai departe bastonul, reușește să-i mai tragă câteva bărbatului peste un umăr și peste obraji, apoi, tot ca din întâmplare, direct în gură, ceea ce îl face să sară un pas înapoi și să înceapă să scuipe ca un mic aspersor defect.

— Hopa! zice Bancă.

— N-am… adică regulamentul stipulează că… încearcă femeia.

Mahmură, Bancă geme zgomotos.

— Ține-ți gura, Annika! Ține-ți gura și gata! Copiii vor să joace fotbal, atât! Cândva tu și eu jucam fotbal și venea vreun babalâc să ne oprească.

Bancă arată spre bărbat cu bastonul când zice „babalâc”, dar bărbatul s-a învățat minte și sare într-o parte. Femeia pare să cântărească o vreme posibile replici. Cu fiecare secundă pare tot mai tânără. Deschide gura, o închide din nou. În cele din urmă, scrie resemnată numele lui Bancă pe documente. Bărbatul scuipă și bombăne nervos. Cei doi se suie în mașina roșie și dispar în direcția orașului.

Bancă nu-și pierde vremea cu lucruri neesențiale. Când e mahmură, răbdarea ei pare să fie cam ca la nivelul răbdării Vegăi. Ridică bastonul spre copii și mormăie:

— Dacă nu sunteți orbi, ați băgat de seamă că eu una *sunt,* mai mult sau mai puțin. Dar nu-i nevoie să vă văd jucând ca să știu că sunteți varză. Mai avem câteva zile până la cupa aia idioată a lor, așa că trebuie să încercăm să facem ce putem cu timpul care ne-a rămas, ca să ajungeți ceva mai puțin varză.

Se gândește o clipă, apoi adaugă:

— Dar să nu vă faceți prea multe iluzii.

Nu e cine știe ce discurs încurajator, nu e, nu. Britt-Marie simte că e posibil chiar să-i placă mai mult de Bancă atunci când nu vorbește așa de mult. Omar e, bineînțeles, primul care îndrăznește să protesteze, în parte pentru că are curaj să spună ce gândește toată echipa, în parte pentru că e suficient de netot să o spună.

— Uau, e groasă, o antrenoare oarbă?!

Britt-Marie își împreunează mâinile pe burtă.

— Omar, nu se vorbește așa! E foarte necivilizat să spui despre cineva că e „groasă”. Bancă are doar o… osatură puternică.

Omar mijește nedumerit ochii spre Britt-Marie.

— N-am zis că *ea* e groasă! Am zis *e* groasă, treaba adică!

— Ha! Cum zici tu… spune Britt-Marie, fără să aibă nici cea mai vagă idee ce vrea să spună Omar.

Omar arată spre Bancă.

— E oarbă! Ce să știe ea despre fotbal?

— Are deficiențe de vedere, de fapt, îl corectează Britt-Marie, apoi adaugă, ușor indignată: Și n-are nimic de-a face cu… corpolența.

Omar înjură. Bancă dă din cap liniștită. Arată cu bastonul exact spre mingea de fotbal, cu o precizie care îl ia prin surprindere până și pe Omar.

— Dă mingea încoace! spune ea.

Fluieră după câine, care se duce și se postează în spatele lui Omar. Începe să latre tare. Bancă se întoarce imediat spre Omar și câine. Vega pricepe imediat și brusc înveselită, se repede și șutează mingea spre Bancă. Apoi, rânjind, se îndepărtează de frate-său cât de repede poate. Omar își plimbă neliniștit privirea de la câine la Bancă.

— Deci… Ce??? N-am vrut să…

Bancă își ia avânt și se repede spre minge cu toată viteza. În același timp, în spatele lui Omar, câinele își depărtează picioarele și face o mică băltoacă de pipi. Când piciorul lui Bancă atinge mingea, Omar se ferește dându-se speriat în spate. Se împiedică de câine și cade drept în băltoacă.

Bancă se oprește brusc, cu piciorul pe minge, fără să șuteze. Arată cu bastonul spre Omar și spune:

— Măcar știu ce e aia o fentă. Și, chiar dacă sunt aproape oarbă, aș paria bani buni că ești căzut grămadă în pișat de câine acum. Așa că putem să cădem de acord că știu mai multe despre fotbal decât tine?

Vega se uită fascinată de pe marginea băltoacei de pipi.

— Cum ai învățat câinele să facă asta?

Bancă fluieră după câine. Îl scarpină pe nas. Deschide un buzunar și îl lasă să-și ia singur recompensa.

— Aveam câinele dinainte să orbesc. Jumătate de truc l-am învățat pe când încă vedeam, jumătate, după.

— Nu e civilizat deloc! spune Britt-Marie și se duce la baza de agrement să aducă bicarbonat.

Când se întoarce în parcare, copiii joacă fotbal gălăgioși. Trebuie să vezi cu ochii tăi ca să înțelegi

diferența dintre un joc de fotbal mut și unul zgomotos. Britt-Marie îi ascultă în întuneric. De fiecare dată când unul dintre copii are mingea, coechipierii strigă: „Aici! Sunt aici!”

— Dacă vă auziți, existați! mormăie Bancă, masându-și mahmură tâmplele.

Copiii joacă. Strigă. Spun unde sunt. Britt-Marie strânge în mâini cutia cu bicarbonat până când o turtește.

— Sunt aici, șoptește ea, dorindu-și ca Sven să fi fost acolo, ca să-i spună asta.

Un loc ciudat. Un joc ciudat.

După antrenament, se despart. Țestosul merge cu taică-su cu camionul, Sami îi ia pe Vega, Omar și Dino. Max pleacă pe jos spre oraș, pe lângă șosea. Pe Ben îl ia maică-sa. Femeia îi face cu mâna lui Britt-Marie, iar Britt-Marie o salută și ea. Bancă nu scoate o vorbă în drum spre casă, iar Britt-Marie simte că nu e cazul să-și încerce norocul. Și mai ales nu crede că se cade să se pună cu un baston care a fost în noroi și în gura a cel puțin o persoană în seara asta. Așa că acceptă tăcerea.

Acasă Bancă desface celofanul în care e împachetată berea și bea direct din sticlă. Britt-Marie aduce din bucătărie un pahar și un suport de pus sub pahar, să nu lase urme pe masă.

— Totul are o limită! îi spune Britt-Marie hotărâtă.

— Ești o afurisită de babă pisăloagă, ți s-a mai zis? spune Bancă.

— Cu mai multe ocazii! răspunde Britt-Marie și se poate zice că Britt-Marie își găsește în seara asta o a doua prietenă adevărată.

Se îndreaptă spre scara care duce la etaj, apoi se răzgândește, se întoarce și întreabă:

— Ai zis că tatăl tău ținea cu Tottenham. Dacă nu e prea mare deranjul, poți să-mi spui ce înseamnă asta?

Bancă își pune bere în pahar și bea. Se prăbușește pe un scaun. Câinele își pune capul în poala ei.

— Dacă ții cu Tottenham, întotdeauna o să dai mai multă dragoste decât o să primești, spune ea.

Britt-Marie își pune mâna sănătoasă peste cea bandajată. I se pare o complicație cu totul inutilă să-i placă fotbalul.

— Dacă-mi permiți, bănuiesc că asta înseamnă că e o echipă proastă.

Colțurile gurii lui Bancă zvâcnesc.

— Tottenham e cea mai proastă echipă fiindcă sunt aproape buni. Promit mereu că o să ajungă fantastici, te fac să speri, continui să-i iubești, iar ei găsesc metode tot mai istețe să te dezamăgească.

Britt-Marie încuviințează, ca și cum are sens. Bancă se ridică și spune:

— Iar fiică-sa a fost mereu precum echipa lui favorită.

Pune sticla de bere goală pe blatul chiuvetei, trece pe lângă Britt-Marie fără să se ajute de baston și se duce în sufragerie.

— A fost bună berea. Mulțumesc.

Britt-Marie stă pe marginea patului ore întregi în seara aceea. Apoi se ridică și se duce pe balcon. Așteaptă o anumită mașină de poliție. Pe urmă se întoarce pe marginea patului. Nu plânge. Nu e tristă. Dimpotrivă. Aproape că n-are stare. Nu știe încotro s-o apuce. Ferestrele sunt curate, podeaua la fel și nu e fir de praf pe mobile. A presărat bicarbonat pe pământul de flori și pe saltea. Își pipăie bandajul de pe mână cu degetele de la cea sănătoasă. Dunga albă, ascunsă înainte de verighetă, e ascunsă acum de pansament și astfel a obținut ce căuta la solariu, chiar dacă nu tocmai cum s-a gândit ea. Nimic nu s-a întâmplat întocmai cum a vrut ea de când s-a mutat în Borg.

E prima dată de când e în Borg când Britt-Marie acceptă că asta nu înseamnă neapărat ceva rău.

Când aude bătaia la ușă, își dorește foarte tare să i se fi părut. Dar ciocănitul se aude din nou și atunci Britt-Marie sare din pat și coboară în goană scările,

ca o lunatică. Iar asta e cât se poate de necivilizat și nu e deloc ceva ce ar face Britt-Marie în mod obișnuit. N-a mai coborât scările cu graba asta de când era adolescentă. Așa faci când inima fuge spre ușă mai repede decât picioarele. Se oprește o clipă și își adună ultimele rămășițe de rațiune, ca să-și aranjeze părul și să-și netezească toate cutele invizibile de pe fustă.

— Sven! Am… spune ea, cu mâna pe clanța ușii. Încremenește. I se taie răsuflarea. Simte că i se înmoaie picioarele.

— Bună, scumpo! spune Kent.

24

„Băieții buni n-au voie să sărute fete frumoase!” obișnuia mama lui Britt-Marie să spună. De fapt, voia să spună că fetele frumoase n-ar trebui să sărute băieții buni, fiindcă băieții de treabă nu sunt de încredere când vine vorba să-și întrețină familiile. „Să ne rugăm la Dumnezeu să găsească și Britt-Marie un bărbat în stare s-o întrețină, altfel ajunge în stradă, că n-are niciun talent pe lume!” o auzea mereu Britt-Marie spunându-i la telefon vreunei cunoștințe. „Pentru păcatele mele mi-a fost dată copila asta”, mai spunea mama – la telefon când era trează și verde în față lui Britt-Marie dacă băuse sherry.

E imposibil să mulțumești un părinte când ai pierdut o soră care era o versiune a ta mult mai bună în toate privințele. Britt-Marie a încercat totuși. Dar, cu un tată care venea acasă tot mai târziu și care până la urmă nu s-a mai întors deloc într-o zi, nu prea a avut de ales, așa că a învățat să nu aibă așteptări și să îndure scepticismul mamei despre abilitățile de a se descurca în viață ale fiicei rămase în viață.

Alf și Kent locuiau pe aceeași scară cu ea și se certau ca frații. Mai devreme sau mai târziu au vrut și aceeași fată – ca frații. Britt-Marie n-a aflat niciodată dacă o voiau pentru că le plăcea cu adevărat, sau fiecare o voia doar pentru că frate-său o voia și el. Dacă Ingrid ar fi fost acolo, ar fi curtat-o pe ea, Britt-Marie nu-și face iluzii că ar fi fost altfel, fiindcă n-ai visuri proprii când trăiești în umbra cuiva. Dar băieții erau insistenți, într-o continuă competiție, se luptau să-i câștige atenția în moduri complet diferite. Unul era zgomotos, celălalt timid. Unul se tot lăuda câți bani o să câștige, celălalt îi aducea flori. Unul era prea brutal cu ea, celălalt era prea bun, iar Britt-Marie nu voia să-și dezamăgească mama. Așa că l-a refuzat pe băiatul bun, pe Kent, și l-a ales pe Alf.

Kent era pe scara blocului cu flori în mână și ochii închiși, când Britt-Marie a ieșit în oraș cu fratele lui. Când s-a întors, băiatul plecase.

Relația cu Alf n-a durat prea mult. Britt-Marie își amintește că era mereu obosit. Deja plictisit. Ca învingătorii vlăguiți de adrenalină. Într-o dimineață a plecat în armată și dus a fost luni de zile. În dimineața în care trebuia să se întoarcă, Britt-Marie a petrecut ore întregi în fața oglinzii pentru întâia oară în viață, probând o rochie nouă. Maică-sa i-a aruncat o singură privire și i-a zis: „Ha! Dacă intenția era să arăți ca o femeie ușoară, ai reușit cu brio, pot să zic!” Britt-Marie a încercat să-i explice că asta era la modă, iar mama i-a zis să nu ridice vocea, că asta o face să sune ordinară. Britt-Marie i-a explicat blând că voia să-l surprindă pe Alf la gară, iar mama a pufnit: „Da, da, o să fie surprins, nicio grijă!” Și a avut dreptate.

Britt-Marie s-a dus la gară cu o rochie veche, mâinile transpirate și inima bătându-i precum copitele cailor pe piatră cubică. Auzise, firește, tot felul de povești despre soldații cu câte o iubită în fiecare port, dar nu s-a gândit niciodată că și Alf ar face la fel. Sau, cel puțin, nu și-a imaginat că ar avea două iubite în același port.

În noaptea aceea a plâns în bucătărie, cu fața îngropată într-un prosop, până când a auzit-o mama și a venit să o certe că face prea mult zgomot. Britt-Marie i-a povestit că l-a văzut pe Alf cu o altă fată la gară. Mama a dat scurt din cap: „Ha! La ce te-așteptai când ai ales un asemenea bărbat? Ți-am zis să-l iei pe celălalt, pe-ăla bun, cum îi zice? Kent?”

Apoi mama s-a dus înapoi la culcare. S-a trezit mai târziu decât de obicei în ziua aceea. Într-o zi nu s-a mai ridicat deloc din pat. Britt-Marie și-a luat o slujbă de chelneriță, în loc să-și continue studiile, ca să aibă din ce trăi. Seara îi ducea cina la pat mamei care încetase să mai vorbească, dar care, din când în când ieșea din muțenie doar ca să-i arunce lui Britt-Marie: „Ha! Chelneriță, da, trebuie să fie plăcut să

n-ai nicio datorie față de părinții tăi, după câte am făcut pentru tine! Că la școală nu ți-a plăcut să mergi, firește. Stai aici și-mi mănânci mie economiile!” Apoi tăcerea a fost tot mai lungă în casa lor. Până când n-a mai fost întreruptă de nimic. Britt-Marie ștergea geamurile zi de zi și aștepta să se întâmple ceva.

Și într-o zi s-a întâlnit cu Kent pe scară. În ziua de după înmormântarea mamei. I-a povestit despre divorț și despre copiii lui. Britt-Marie își dorise atâta amar de vreme să se întâmple ceva, încât a crezut că visează. Iar când el i-a zâmbit, a fost ca și cum soarele i-a mângâiat pielea. Așa că visurile lui au devenit ale ei. Viața lui a devenit a ei. Căci Britt-Marie era pricepută la asta și cu toții vrem să facem lucruri la care ne pricepem. Vrem să știe cineva că am fost aici. Vrem să conteze că am fost aici.

În pragul ușii e Kent. Cu flori în mână. Zâmbește și Britt-Marie simte soarele mângâindu-i pielea. E greu să nu vrei să te întorci, când realizezi cât de greu e să o iei de la capăt. E greu să nu-ți dorești să te întorci la viața ta obișnuită când vezi ce se așteaptă de la tine ca să începi o altă viață.

— Așteptai pe altcineva? întreabă Kent nesigur, la fel de timid ca băiatul de pe scară odinioară.

Britt-Marie clatină șocată din cap că nu. Kent zâmbește.

— Am primit vederea. Și am… mda… contabilul a verificat extrasul tău de cont, zice el aproape jenat, arătând spre șoseaua care duce în oraș.

Cum Britt-Marie nu știe ce să spună, Kent continuă:

— Am întrebat de tine la pizzerie. Femeia aia în scaun cu rotile n-a vrut să-mi zică unde stai, da’ erau acolo niște tipi care beau cafea și mi-au zis tot. Îi cunoști?

— Nu, șoptește Britt-Marie și nu știe dacă e o minciună sau nu.

Kent îi întinde florile.

— Am… Scumpo, fir-ar să fie! Iartă-mă! Eu și… femeia aia, n-a însemnat nimic. S-a terminat. Eu pe tine te iubesc, ce dracu', scumpo!

Britt-Mare se uită îngrijorată la bastonul de care se sprijină Kent.

— Ce Doamne iartă-mă s-a întâmplat?

Kent flutură nepăsător bastonul.

— Aș, nu te agita, medicii m-au pus să-l folosesc. După infarct, știi. A ruginit un pic caroseria dacă mașina a stat parcată în garaj toată iarna! rânjește el, arătând spre propriile picioare.

Britt-Marie ar vrea să-l ia de mână.

Nu i se pare firesc să-l invite înăuntru. Niciodată nu i s-a părut, nici măcar atunci când erau adolescenți. În casa părinților lui Britt-Marie nu era voie să aduci băieți, căci maică-sa zicea că nu se cade. Așa că primul băiat pe care Britt-Marie l-a poftit în camera ei a fost Kent. După ce a murit mama. Și băiatul a rămas. Casa ei a devenit și a lui, iar viața lui a devenit și a ei.

Li se pare firesc să se plimbe cu BMW-ul prin Borg, căci, din multe motive, amândoi se simt cel mai bine când merg cu mașina. El pe locul șoferului, iar ea pe cel de lângă. Astfel se pot preface că erau doar în trecere prin Borg, căci numai cine are de gând să plece trimite o vedere. Cine are de gând să rămână trimite scrisori.

Merg până în oraș și înapoi. Kent ține o mână pe schimbătorul de viteze, așa că Britt-Marie întinde mâna sănătoasă și își pune șovăitoare degetele peste ale lui. Ca să simtă că merg în aceeași direcție. Cămașa lui Kent e șifonată și are pete de cafea pe burtă. Britt-Marie se gândește la ce a zis Sami despre copii – „zici că trăiesc în copaci". Kent arată și el de parcă tocmai a căzut din vreun copac în somn și s-a lovit de fiecare creangă în picaj. Zâmbește și se scuză:

— N-am găsit afurisitul ăla de fier de călcat. Toate-s anapoda când nu ești acasă, scumpo! Știi și

tu…

Britt-Marie nu răspunde. Își face griji despre ce-o să zică lumea când îl vede așa – că are o nevastă care l-a părăsit când a căzut la pat și merge în baston și toate cele. Îi e frig la degete și e ușurată că bandajul acoperă inelarul și Kent nu-l vede. Știe că el a înșelat-o, dar nu se poate abține să simtă că și ea l-a trădat. Ce valoare are iubirea dacă îl părăsești pe cel iubit când are mai mare nevoie de tine?

Kent tușește și schimbă viteza, deși șoseaua e pustie. Britt-Marie nu l-a văzut niciodată făcând asta. Să încetinească fără să fie nevoie.

— Doctorii zic că… nu sunt prea bine. De mult timp… Că nu sunt eu însumi. Mi-au dat și niște afurisite dintr-alea de pastile, antidepresive sau cum le zice.

O zice așa cum vorbește despre toate planurile lui – ca pe ceva de la sine înțeles. Ca și cum ceea ce îl făcea să vină acasă târziu, mirosind a pizza, era doar un defect din fabrică, ușor de remediat, și acum, gata, totul era reparat.

Britt-Marie ar vrea să-l întrebe de ce n-a sunat-o, că doar are telefonul mobil cu ea. Dar își dă seama că el a luat-o ca de la sine înțeles că ea nu va ști să deschidă telefonul. Așa că nu zice nimic. Kent se uită pe fereastră când intră din nou în Borg.

— Al naibii de ciudat locul ăsta în care ai nimerit, ă? Cum zicea maică-ta despre ăștia de la țară? „Dincolo de orice excelență”?

— Dincolo de orice urmă de onoare și decență.

— Era haioasă rău maică-ta. Oleacă ironic că ai nimerit aici, ă? Tu care abia dac-ai pus piciorul afară din apartamentul ăla în patruzeci de ani!

O zice ca pe o glumă. Dar lui Britt-Marie îi vine greu să o ia așa. Când se opresc în fața casei lui Bancă, Kent respiră atât de greu, încât Britt-Marie înțelege că îl doare. Lacrimile din ochii lui sunt primele pe care Britt-Marie le-a văzut vreodată la el. N-a plâns nici măcar când și-a îngropat propria mamă, ținând-o pe Britt-Marie de mână.

— S-a terminat. Cu ea. Cu femeia aia. N-a însemnat niciodată nimic. Nu ce-ai însemnat tu, zice el.

O ține de mâna sănătoasă, îi dezmiardă încet degetele și spune:

— Am nevoie de tine acasă, scumpo! Am nevoie de tine acolo. Nu arunca o viață întreagă împreună doar fiindcă eu am făcut o prostie! Una singură!

Britt-Marie mătură firimituri invizibile de pe cămașa lui. Miroase buchetul de flori. Miros ca de obicei.

— Nu e voie să duc băieți în cameră. Nici atunci, nici acum, la nicio vârstă, spune ea.

Kent râde cu poftă. Obrajii lui Britt-Marie ard.

— Mâine? întreabă el, în timp ce ea se dă jos din mașină.

Britt-Marie încuviințează.

Căci viața e mai mult decât pantofii cu care mergi. Mai mult decât persoana cu care ești. E simbioza. Părțile din tine care se oglindesc în celălalt. Amintirile, pereții, dulapurile și sertarele cu tacâmuri în care știi cum e aranjat totul. Strădania de o viață spre organizarea perfectă a unei existențe modelate după două personalități. O viață împreună cu toate cele obișnuite – ciment și piatră, telecomenzi și cuvinte încrucișate, cămăși și bicarbonat, dulăpioare în baie și aparate de ras în al treilea sertar. Are nevoie de ea pentru asta. Când ea nu e acolo, totul e anapoda. Ea e valoroasă, neprețuită, de neînlocuit acolo, acasă.

Britt-Marie se duce în camera ei. Deschide sertare, împăturește prosoape. Telefonul sună – pe ecran apare numărul fetei de la Agenția pentru Ocuparea Forței de Muncă, dar Britt-Marie închide. Stă singură pe balcon în întuneric toată noaptea. Cu bagajele făcute lângă ea.

25

— Te uiți la mine de parcă m-ai judeca. Țin să menționez că nu apreciez deloc asta, spune Britt-Marie.

Cum nu primește niciun răspuns, încearcă un pic mai diplomatic:

— Poate că n-o faci intenționat, dar eu așa mă simt. Cum tot nu primește niciun răspuns, se așază pe un taburet, cu mâinile împreunate în poală și zice:

— Țin să menționez că șervetul e acolo ca să-ți ștergi lăbuțele! Nu e de decor!

Șobolanul mănâncă Snickers-ul. Nu zice nimic. Dar Britt-Marie încă simte că o judecă și pufnește defensiv:

— Poate că iubirea nu-i musai să fie, pentru toți oamenii, focuri de artificii și orchestre simfonice, dacă-mi permiți! Pentru unii dintre noi iubirea înseamnă alte lucruri! Lucruri raționale!

Șobolanul ronțăie ciocolata mai departe. Dă roată șervetului. Se întoarce la ciocolată.

— Kent e bărbatul meu. Eu sunt soția lui. Să știi că n-am de gând să stau aici și să las un șobolan să mă admonesteze! spune Britt-Marie.

Apoi, demnă, se îndreaptă de spate, își schimbă poziția mâinilor împreunate în poală și adaugă:

— Nu c-ar fi ceva rău în asta, firește, în a fi șobolan. Sunt convinsă că e excelent să fii șobolan!

Șobolanul nu face niciun efort să încerce să fie altceva. Britt-Marie continuă, oftând adânc:

— Doar că… sunt tristă de ceva vreme, pricepi tu?

Șobolanul continuă să mănânce Snickers. Copiii joacă fotbal în parcare. Prin ușa întredeschisă, Britt-Marie vede BMW-ul lui Kent. Se joacă și el cu copiii, iar lor le place. Toată lumea îl iubește pe Kent din prima. Durează ani de zile să-i vezi laturile proaste. Cu Britt-Marie e invers.

De fapt, nu știe dacă „tristă” e cuvântul corect. Caută în minte după unul potrivit, ca la rebus – Orizontal: 1) „Înclinat spre melancolie”. Sau: „A bătut întruna”, dacă definiția e făcută de vreun bufon dintr-ăia care răstălmăcesc tot. Britt-Marie e suspicioasă când vede definițiile astea cu tâlc, căci consideră că e mai bine să rămâi la definiții serioase.

— „Apăsată” e poate un cuvânt mai potrivit, îi spune ea șobolanului.

Da, e apăsată de ceva vreme.

— Poate că ți se pare ridicol, dar în Borg m-am simțit mai puțin apăsată decât acasă, îi explică ea șobolanului.

Rozătorul mai face o tură pe șervet. Pare să cugete dacă să termine Snickers-ul sau să ceară să i-l pună la pachet, ca să plece să mănânce în vreun loc unde oamenii nu vorbesc despre greutăți în timpul mesei.

— Nu că m-ar fi obligat cineva să-mi trăiesc viața cum mi-am trăit-o. Aș fi putut schimba ceva. Mi-aș fi putut lua o slujbă, spune Britt-Marie.

Își dă seama că pe Kent îl apără, nu pe ea însăși.

Totuși e adevărat. Și-ar fi putut găsi o slujbă. Însă Kent i-a zis că ar fi bine să mai aștepte un pic. Doar vreun an, doi. Că altfel cine să se îngrijească de casă, a zis el. Britt-Marie a înțeles din modul în care a zis-o că nici nu se putea pune problema să fie el cel care să stea acasă. Așa că, după ce a așteptat acasă cu mama ei câțiva ani, Britt-Marie a mai stat alți câțiva cu copiii lui Kent. Apoi s-a îmbolnăvit mama lui Kent, așa că a mai așteptat și cu ea o vreme. Kent a zis că era mai bine așa și că, la urma urmelor, era doar temporar, până când toate planurile lui de afaceri aveau să dea roade. Era mai bine pentru toată familia ca Britt-Marie să fie acasă după-amiaza, în caz că germanii voiau să vină la cină. „Toată familia” însemnând pentru Kent, bineînțeles, toată familia, mai puțin Britt-Marie. „Cinele de afaceri intră la cheltuieli deductibile!” îi explica mereu Kent, deși nu i-a spus niciodată cine beneficiază de scutirea de impozit, el sau musafirii.

Așa că „vreun an, doi” au devenit tot mai mulți ani și apoi tot timpul. Te trezești într-o dimineață cu mai mulți ani în urma decât înaintea ta și nu știi cum au trecut.

— Aș fi putut să-mi iau o slujbă, da. Eu am ales să stau acasă. Nu sunt vreo victimă, spune Britt-Marie.

Nu-i povestește șobolanului cât de aproape a fost să se angajeze. S-a dus la interviuri. Lui Kent nu i-a spus, firește, fiindcă ar fi întrebat-o ce salariu i-au oferit și, dacă i-ar fi zis, ar fi râs de ea: „Păi nu mai bine te plătesc eu să stai acasă?” Și i-ar fi zis asta ca pe o glumă, dar ea n-ar fi putut să o ia ca atare, așa că nu i-a zis niciodată nimic despre interviuri. Se ducea cu mult timp înainte la orice interviu. În sala de așteptare era întotdeauna cineva, aproape toate femei tinere. La ultimul interviu, una dintre ele a intrat în vorbă cu Britt-Marie, căci nici prin cap nu i-a dat că o femeie de vârsta lui Britt-Marie venise pentru aceeași slujbă la care aplicase și ea. Tânăra avea trei copii și soțul o părăsise. Unul dintre copii era bolnav. Când femeia a intrat la interviu, Britt-Marie a plecat acasă. Căci multe se pot spune despre Britt-Marie, dar în niciun caz că ar fi genul care să fure slujba cuiva care are mai mare nevoie de ea.

Nu-i povestește asta șobolanului, firește, fiindcă nu vrea să pară că se martirizează. Că n-are ea de unde ști ce-o fi trăit șobolanul la viața lui. Poate și-a pierdut familia într-un atentat terorist, de pildă, că a tot citit despre astea. Autorii de careuri de cuvinte încrucișate amatori de drame se dau în vânt după definiții care se referă la datele diverselor atentate. Nu că lui Britt-Marie i-ar plăcea prea mult autorii ăștia dramatici, dar îi preferă pe ei decât pe bufoni.

— Kent a fost foarte presat, pricepi tu? Continuă Britt-Marie către șobolan.

Și chiar a fost, da, chiar a fost presat să-și întrețină familia. Iar asta cere timp și timpul trebuie respectat.

— Ia mult să cunoști un om, spune Britt-Marie, tot mai încet cu fiecare cuvânt.

Când pășește, Kent pune mai întâi călcâiul jos. Nu toată lumea observă asta. Când doarme, se chircește de parcă i-ar fi frig, indiferent cu cate pături îl acoperă Britt-Marie grijulie. Kent are rău de înălțime.

— Și are o cultură generală nemaipomenită! Mai ales la geografie se pricepe! mai spune ea.

Cineva cu cunoștințe nemaipomenite de geografie e o persoană de neprețuit cu care să împărți canapeaua când dezlegi cuvinte încrucișate. Nu-i deloc ușor să înveți atâta geografie, nu e, nu. Dragostea nu-i musai să fie focuri de artificii pentru toată lumea. Dragostea poate fi și capitale din cinci litere și pantofi pe care știi exact când trebuie să-i duci la reparat.

— S-ar putea schimba, vrea Britt-Marie să spună sus și tare, dar nu e în stare decât să șoptească.

Da, Kent s-ar putea schimba, de bună seamă. Nici n-ar fi nevoie să fie un om cu totul diferit, ar fi de ajuns să fie cel de dinainte să o înșele. Ar putea lua vreo pastilă, ceva, așa cum ia și alte medicamente, nu? Că în ziua de azi se fac lucruri incredibile cu medicamentele.

— Acum câțiva ani au donat o oaie, îți dai seama? îi spune Britt-Marie șobolanului.

Atunci șobolanul pleacă.

Britt-Marie ia farfuria de pe podea. O spală. Face curățenie. Șterge geamurile și se uită prin ele la Kent, care joacă fotbal cu Omar și Dino. Și ea se poate schimba, e sigură. Nu-i musai să fie plicticoasă. Poate că frumoasă nu mai poate să fie, dar sigur poate fi mai puțin plicticoasă. Poate că viața nu se schimbă dacă pleacă acasă cu Kent, dar măcar ar putea fi ca de obicei.

— Nu eram pregătită pentru o viață neobișnuită, spune Britt-Marie cu voce tare, înainte să-și dea seama că șobolanul a plecat.

Ia timp să cunoști un om. Iar ea nu e pregătită să cunoască un altul. Hotărăște că trebuie să învețe să accepte că este omul care este.

Din prag se uită la Kent care înscrie. Își ia avânt ajutându-se de baston, sare în sus și face o piruetă. Nu poate fi recomandarea medicului să țopăie așa după un atac de cord, dar Britt-Marie se abține să-l critice, fiindcă pare fericit. Se gândește că probabil sunt și avantaje pentru sănătate să fii fericit după un atac de cord.

Omar îl tot bate la cap că vrea să meargă cu BMW-ul, argumentând că e „gigamarfa", iar Britt-Marie înțelege că asta înseamnă ceva pozitiv, așa că nu-l critică nici pe el. Kent îi plimbă pe Omar și pe Dino în jurul parcării, pare că le spune cât a costat mașina, iar ei sunt foarte impresionați. La a treia tură cu mașina, Kent îl lasă pe Omar să conducă, iar Omar arată de parcă tocmai i-ar fi zis cineva că are voie să călărească dragoni și să se lupte cu sabia în casă fără să se supere nimeni.

Sven iese din pizzerie. Nu e îmbrăcat în uniformă, așa că Britt-Marie nu-l vede decât când ajunge la câțiva metri de ea. Se uită la BMW, se uită la Britt-Marie, își drege glasul și zice:

— Bună seara, Britt-Marie.

— Bună seara, spune ea luată prin surprindere.

Se ține strâns de baierele genții. El își ține mâinile adânc îngropate în buzunarele gecii, ca un adolescent. Astăzi poartă cămașă și și-a pieptănat părul pe spate cu pieptenul ud. Nu-i spune că de dragul ei s-a dichisit, înainte să apuce să spună ceva nerezonabil, rațiunea o împinge pe Britt-Marie să declare:

— E soțul meu!

Arată spre BMW. Mâinile lui Sven se scufundă și mai adânc în buzunarele gecii. Kent oprește mașina când îi vede, coboară legănând nonșalant bastonul într-o mână, o întinde pe cealaltă și i-o strânge pe-a lui Sven ceva mai lung și mai apăsat decât ar fi necesar.

— Kent! croncăne Kent.

— Sven, mormăie Sven.

— Soțul meu, îi amintește Britt-Marie.

Mâna lui Sven revine în buzunarul gecii. Hainele par să-l jeneze. Britt-Marie strânge baierele genții până când o dor degetele. Poate că și alte părți din trup o dor. Kent rânjește nepăsător.

— Haioși puștii! Ăla cu părul creț vrea să fie antreprenor, ți-a zis?

Râde arătând spre Omar. Britt-Marie se uită în pământ. Sven îl țintuiește cu privirea pe Kent.

— Parcatul e interzis acolo, spune el, arătând cu cotul spre BMW, fără să scoată mâna din buzunar.

— Știu, știu, spune Kent, fluturând plictisit o mână.

— Parcatul e interzis acolo, am zis! De asemenea, la noi în localitate, adolescenții n-au voie să conducă mașina. E iresponsabil! insistă Sven, brusc mânios, cum Britt-Marie nu l-a mai văzut până atunci.

— Hei, da relaxează-te, omule! zâmbește Kent, cu un aer superior.

Sven vibrează de nervi.

— Sunt relaxat, sunt teribil de relaxat, dacă vrei să știi! Am făcut și un curs!

Ridică amenințător un deget spre Kent, prin căptușeala gecii, fără să scoată mâinile din buzunar:

— În fine, n-ai voie să parchezi acolo și e ilegal să lași copii la volan, asta trebuie să pricepi, de oriunde oi fi venind!

Ultimele cuvinte le spune aproape în șoaptă. Ca și cum deja le regretă. Kent se sprijină în baston, tușește ușor stânjenit și se uită la Britt-Marie, dar ea își ferește privirea, așa că mijește ochii spre Sven.

— Da' ce-ai? Ești polițist sau ce? întreabă el.

— Da! răspunde Sven.

— Îu, la dracu'! râde Kent.

Își compune imediat o prefăcută mină serioasă, ia poziția de drepți și îl salută batjocoritor cu mâna la un chipiu imaginar.

Sven se înroșește și își înfige privirea în fermoarul gecii. Cu răsuflarea întretăiată, Britt-Marie face un pas înainte, ca și cum e gata să intervină și să-i despartă, dar se oprește și spune:

— Te rog, Kent, n-ai putea să muți mașina? Ai parcat drept pe terenul de fotbal.

Kent oftează iritat, dar încuviințează repede, ridicând ambele mâini ca și cum l-ar amenința cineva cu pistolul.

— Sigur, sigur, sigur, dacă așa zice șeriful! Nicio problemă! Nu trage!

Face demonstrativ câțiva pași înainte și se apleacă spre ea. Britt-Marie nu-și mai amintește când a sărutat-o ultima dată pe obraz.

— Mi-am luat cameră la hotelul din oraș. O gaură de șobolan, nimic special, știi cum e în locurile astea, dar am văzut că e un restaurant peste drum. Arăta OK, date fiind circumstanțele, spune el tare, cât să-l audă Sven.

Kent arată spre pizzerie, baza de agrement și șosea cu un aer superior, când spune „circumstanțele”. Ambalează inutil de mult BMW-ul când mută mașina. După ce termină, îi dă lui Omar cartea lui de vizită, pentru că lui Kent îi place aproape la fel de mult să-și ofere cartea de vizită pe cât îi place să spună cât costă diverse lucruri care sunt proprietatea lui. Băiatul arată profund impresionat. Britt-Marie își dă seama că Sven nu mai e acolo și că n-a văzut când a plecat.

E singură în fața pizzeriei. Ceva se năruiește, se spulberă în ea atunci și acolo, dar încearcă să se convingă singură că e, cu siguranță, ceva ce n-ar fi trebuit să-și permită să simtă de la bun început. Pentru că e prea târziu să înceapă o cu totul altă viață acum.

Ia cina cu Kent la restaurantul din oraș. Are fețe de masă albe, un meniu fără poze și dă impresia că ia treaba cu tacâmurile în serios. Sau, cel puțin, că nu glumește. Kent îi spune că e singur fără ea. „Pierdut”, așa zice. Dă impresia că o ia în serios. Sau, cel puțin, că nu glumește. Britt-Marie bagă de seamă că poartă cureaua cea veche și ruptă și înțelege că e din cauză că n-a găsit-o pe cea pe care o poartă de obicei și pe care ea i-a reparat-o înainte

să plece. Ar vrea să-i spună că a pus-o bine, frumos rulată, în al doilea sertar al dulapului din dormitor. Dormitorul lor. Ar vrea ca el să-i strige numele.

Dar el se scarpină în barbă și încearcă să pară nepăsător când întreabă:

— Polițistul ăsta deci… ți-e… cum ați ajuns… prieteni?

Britt-Marie face tot posibilul să sune la fel de nepăsătoare când răspunde:

— E doar un polițist, Kent.

Kent încuviințează, clipind rar.

— Trebuie să mă crezi… știu că m-am făcut de râs, scumpo! Dar s-a terminat. N-o s-o mai caut niciodată. Nu mă poți pedepsi toată viața pentru un singur pas greșit, nu? zice el, luând-o blând de mâna bandajată peste masă.

Are verigheta pe deget. Britt-Marie simte dunga albă arzându-i acuzator pielea sub bandaj. Kent îi mângâie mâna, fără să se gândească.

— Haide, scumpo, am înțeles mesajul! Mai clar de atât nu se poate! Am priceput!

Britt-Marie încuviințează încet. Pentru că e adevărat. N-a vrut să-l facă să sufere, ci doar să-și dea seama că a greșit.

— Ți se pare că treaba asta cu echipa de fotbal e ridicolă, firește, șoptește ea.

— Glumești? E fantastic! exclamă Kent.

Îi lasă mâna când sosește mâncarea, iar lui Britt-Marie i se face dor de atingerea lui imediat. Se simte ca atunci când ieși de la coafor după ce te-au tuns ceva mai scurt decât aveai intenția.

Își așază frumos șervetul în poală, îl mângâie cu tandrețe de parcă doarme și șoptește:

— Și mie. Și mie mi se pare fantastic.

Kent se luminează la față. Se apleacă peste masă. O privește adânc în ochi.

— Ascultă, scumpo, hai să zicem așa: rămâi aici până când joacă puștii cupa aia despre care tot turuia băiatul cu părul creț azi. Și dup-aia plecăm acasă. La viața noastră. Bine?

Britt-Marie respiră atât de adânc, încât rămâne fără aer la jumătate.

— Mi-ar plăcea, da, șoptește ea.

— Orice de dragul tău, scumpo! încuviințează Kent dând din cap și o oprește pe chelneriță să-i ceară piper, deși n-a gustat încă mâncarea.

Sigur, e doar mâncare obișnuită, dar, înainte ca rațiunea să o oprească, Britt-Marie se gândește în treacăt să-i spună lui Kent că a mâncat tacos. Ar vrea ca el să știe că s-au întâmplat multe și în viața ei în ultima vreme. Dar nu zice nimic, că doar totul are o limită și, în plus, Kent vrea să-i povestească despre afacerile cu Germania.

Britt-Marie a comandat cartofi prăjiți ca garnitură. Nu-i mănâncă pentru că nu-i plac cartofii prăjiți, dar îi comandă întotdeauna când ea și Kent ies la restaurant pentru că se teme că el nu se va sătura din propria-i porție.

Când Kent se întinde peste masă să ia din cartofi, fără să o întrebe, Britt-Marie se uită pe furiș pe fereastră și i se pare că vede o mașină de poliție pe stradă. Dar e posibil să-și fi imaginat, firește. Se rușinează și își ascunde privirea în șervet. Femeie în toată firea, să i se năzare că vede mașini, auzi! Ce-ar zice lumea?

Kent o duce la antrenamentul de fotbal și o așteaptă în BMW până se termină. Bancă vine și ea, așa că Britt-Marie o lasă pe ea să țină antrenamentul, în timp ce Britt-Marie ține mai mult lista. Când termină, Britt-Marie abia dacă își amintește ce a făcut – dacă a vorbit cu copiii, dacă le-a spus la revedere.

Kent le duce pe ea, pe Bancă și pe câine înapoi acasă. Bancă și câinele se dau jos din mașină fără să întrebe cât a costat BMW-ul, ceea ce pare să-l deranjeze pe Kent la culme. Bancă lovește vopseaua caroseriei cu bastonul de vreo câteva ori, dar aproape sigur n-a fost intenționat. Cel puțin nu primele două dăți. Kent butonează ceva pe telefon și Britt-Marie așteaptă lângă el, căci Britt-Marie se

pricepe foarte bine la asta. În cele din urmă, Kent spune:

— Trebuie să mă-ntâlnesc cu contabilul mâine. Afaceri cu Germania, știi, planuri mari!

Dă din cap cu convingere ca să arate cât de mari sunt planurile. Britt-Marie îi zâmbește încurajator. Deschide portiera, dar atunci își aduce aminte și întreabă, fără să se gândească prea mult:

— Cu ce echipă ții?

— Manchester United, răspunde el surprins, ridicând privirea din telefon.

Britt-Marie încuviințează încet și se dă jos din mașină.

— A fost o cină foarte plăcută, Kent. Mulțumesc!

Kent se apleacă peste scaun și o privește.

— Când ajungem acasă, mergem la teatru, doar noi doi. Bine, scumpo? Promit!

Britt-Marie rămâne în hol până când el se îndepărtează. Le vede pe bătrânele din curtea de peste drum acum se sprijină de cadrele de mers și se holbează la ea. Bancă mănâncă ouă cu slănină în bucătărie.

— Soțul meu ține cu Manchester United, o informează Britt-Marie.

— Puteam să jur, zice Bancă.

Britt-Marie nu știe ce vrea să spună cu asta. Dar nu sună pozitiv, chiar nu sună, nu.

26

În dimineața următoare, Britt-Marie curăță mobila de pe balcon. Îi va lipsi. Bătrânele cu cadrele lor de sprijin, din curtea de pe partea cealaltă a drumului, iau ziarul din cutia poștală. Într-un atac brusc de dorință de a fi sociabilă, le face cu mâna, dar bătrânele se uită urât la ea. Trântesc ușa în urma lor când intră înapoi în casă. Britt-Marie se simte prost.

Când coboară la parter, o găsește pe Bancă prăjind slănină în bucătărie, fără să pornească hota, bineînțeles. „Trebuie să fie plăcut să nu-i pese de duhoarea de carne arsă sau de ce-o să zică vecinii!” se gândește Britt-Marie.

Se oprește șovăind în pragul ușii dintre hol și bucătărie. Cum Bancă nu pare să bage de seamă că e acolo, își drege glasul de două ori. Simte că, după tot ce s-a întâmplat, îi datorează o explicație.

— Bănuiesc că te gândești, firește, că meriți o explicație despre toată treaba asta cu soțul meu, spune ea.

— Nu, răspunde ferm Bancă.

— Ha! constată Britt-Marie dezamăgită.

— Slănină? mormăie Bancă și toarnă un strop de bere peste slănina care sfârâie în tigaie.

— Nu, mulțumesc, răspunde Britt-Marie deloc dezgustată, apoi continuă: E soțul meu. N-am divorțat. Doar am plecat de-acasă… un pic. Ca într-o vacanță. Dar mă întorc, pricepi tu? Îmi dau foarte bine seama că e posibil să nu înțelegi lucrurile astea, dar… e soțul meu. Cu siguranță nu se cade să-mi părăsesc soțul la vârsta mea.

Bancă arată cam cum arată cineva care nu vrea să vorbească despre relația lui Britt-Marie și Kent.

— Sigur nu vrei slănină? mormăie ea.

Britt-Marie clatină din cap.

— Nu, mulțumesc. Aș vrea să înțelegi că nu-i un om rău. A făcut o greșeală, dar oricine poate greși. Sunt sigură că a avut multe ocazii să greșească

înainte, dar n-a făcut-o. Nu poți să pedepsești pe cineva o veșnicie pentru o greșeală.

— E o slănină bună, să știi, spune Bancă.

— Există îndatoriri. Îndatoriri conjugale. Nu se poate să renunți, pur și simplu, explică Britt-Marie.

— Ți-aș fi oferit și ouă, da' le-a mâncat câinele pe toate. Așa că o să te mulțumești cu slănină, spune Bancă.

— Nu-l părăsești pe celălalt după o viață întreagă, spune Britt-Marie

— Mănânci slănină! hotărăște Bancă și pornește hota.

S-ar putea crede că face asta mai mult fiindcă o deranjează vorbăria lui Britt-Marie decât mirosul de prăjeală. Britt-Marie pune piciorul în prag:

— Nu mănânc slănină! Nu e bună pentru colesterol. Kent mănâncă și el mai puțină de la o vreme. Dacă vrei să știi a fost și la doctor astă-toamnă. Avem un medic extrem de bun. Un medic imigrant, pricepi tu? Din Germania!

Bancă pune hota la capacitate maximă, așa că Britt-Marie trebuie să ridice vocea să acopere huruitul. Continuă aproape țipând:

— Nu se cade să-ți părăsești soțul când tocmai a făcut un atac de cord! Nu sunt eu genul ăsta de femeie!

Bancă îi trântește farfuria în față și stropi de grăsime se împrăștie pe masă.

— Ia, slănină! spune Bancă.

Britt-Marie i-o dă câinelui. Nu mai zice nimic despre Kent. Sau, oricum, încearcă, așa că întreabă:

— Ce înseamnă când cineva ține cu acel Manchester United sau cum îi zice?

Bancă răspunde cu gura plină:

— Câștigă mereu. Așa că au început să creadă că li se și cuvine victoria.

— Ha! spune Britt-Marie.

Bancă nu mai zice nimic. Așa că Britt-Marie se ridică și își spală farfuria. O usucă. Mai zăbovește un pic, în caz că Bancă ar mai avea totuși ceva de adăugat, dar, întrucât femeia pare să fi uitat că Britt-

Marie e acolo, Britt-Marie își drege glasul și repetă neostenit:
— Kent nu-i un om rău. N-a câștigat întotdeauna.
Câinele se uită la Bancă, cu aerul că el crede că Bancă ar trebui să se simtă vinovată. Bancă pare să priceapă, căci mănâncă încă și mai tăcută și ursuză. Britt-Marie iese din bucătărie, își pune haina și lista în geantă. În bucătărie câinele mârâie, iar Bancă oftează drept răspuns și, în cele din urmă, strigă:
— Vrei să te duc?
— Pardon? spune Britt-Marie.
— Vrei să te duc cu mașina la baza de agrement? întreabă Bancă.
Britt-Marie se holbează la ea perplexă și aproape că scapă poșeta din mâini.
— Cu mașina? Cum… eu… nu… mulțumesc. Nu vreau să… nu știu… Că eu nu judec, nu, chiar nu judec, dar cum…
Face o pauză când vede zâmbetul satisfăcut de pe chipul lui Bancă.
— Sunt aproape oarbă. Nu conduc. Glumeam, Britt-Marie!
Câinele are și el o mutră mulțumită. Britt-Marie își aranjează părul.
— Ha! Drăguț din partea ta!
— Nu-ți mai face atâtea griji, Britt-Marie! strigă Bancă după ea.
Britt-Marie nu știe ce să răspundă la asemenea absurditate.
Se duce la baza de agrement. Face curat. Șterge geamurile și privește lumea prin ele. Acum vede alte lucruri decât atunci când a venit prima dată în Borg. Asta datorită Faxin-ului.
Pune frumos Snickers-ul pe o farfurie și o lasă lângă ușă. Traversează terenul de fotbal, despre care credea la început că e doar o parcare. Mașina lui Sven e parcată în fața pizzeriei. Britt-Marie trage adânc aer în piept înainte să intre.
— Bună ziua, spune ea.
— Britt! Salut! strigă Cineva, ieșind din bucătărie cu cana de la cafetieră în mână.

Sven e lângă casă, îmbrăcat în uniformă. Își scoate repede chipiul.

— Bună ziua, Britt-Marie! zâmbește el și parcă, brusc, crește câțiva centimetri.

Apoi se aude o altă voce de la fereastră:

— Bună dimineața, scumpo!

Așezat la o masă, Kent bea cafea. Și-a scos pantofii și stă cu un picior suit pe un alt scaun. E unul dintre talentele lui, să-și poată bea cafeaua oriunde, arătând la fel de în largul lui ca în propria-i sufragerie. Nimeni nu stăpânește mai bine decât Kent arta de a se simți complet ca acasă.

Sven se face mic din nou. De parcă ar pierde aer pe undeva. Britt-Marie încearcă să nu arate că inima i-a zvâcnit tare de două ori în piept.

— Credeam că ai plecat să te întâlnești cu contabilul, spune ea.

— Plec imediat! Băiatul ăla, Omar, a vrut să-mi arate câteva chestii, zâmbește Kent, de parcă ar avea tot timpul din lume, apoi îi face cu ochiul lui Sven și spune tare: Nicio grijă, șerifule, azi n-am parcat ilegal. E peste drum!

Sven își șterge palmele pe pantaloni și se uită în pământ când spune:

— Parcatul e interzis și acolo!

Kent dă din cap cu prefăcută seriozitate.

— Șerifule, îmi dai amendă? Se poate cu bani gheață?

Aruncă pe masă portofelul, atât de gros, încât îl ține legat cu o bandă elastică de cauciuc ca să încapă în buzunarul din spate al pantalonilor. Apoi râde, de parcă ar fi făcut o glumă. Se pricepe la asta Kent, să facă orice să pară o glumă. Nimeni nu se poate simți jignit, că atunci Kent spune imediat: „Haide, măăă, tu chiar nu știi deloc de glumă?” Că ăla care are cel mai puțin umor pierde întotdeauna pe lumea asta.

Privirea lui Sven sfredelește podeaua.

— Eu nu dau amenzi. Nu sunt paznic de parcare.

— Bine, șerifule! Bine! Dar, bineînțeles, șeriful parchează unde are chef, nu? rânjește Kent, arătând spre mașina poliției prin fereastra pizzeriei.

Înainte ca Sven să apuce să răspundă ceva, Kent îi strigă lui Cineva:

— Nicio grijă, plătesc eu cafeaua șerifului! Că doar noi, contribuabilii, le plătim și salariul! Pune-o pe nota noastră!

Sven nu-i răspunde. Doar pune bani pe tejghea și îi spune încet lui Cineva:

— Îmi plătesc singur cafeaua.

Apoi trage cu coada ochiului spre Britt-Marie și mormăie:

— O să iau la pachet cafeaua, dacă nu deranjez.

Vrea să spună ceva. Nu apucă.

— Uite, scumpo! Le-am printat pentru băiatul ăla, Omar! strigă Kent, fluturând un teanc de cărți de vizită.

Cum niciunul dintre clienții pizzeriei nu se grăbește spre masa lui, Kent se ridică anevoie, oftând ca și cum nimeni nu știe de glumă. Se duce la casă, doar în șosete, ceea ce o face pe Britt-Marie să țipe în sinea ei, și îi înmânează o carte de vizită lui Sven.

— Poftim, șerifule! Ia o carte de vizită!

Apoi rânjește iar și îi arată lui Britt-Marie una. „Omar – antreprenor” scrie pe ele.

— E o tipografie în „oraș”. Au tipărit repede de dimineață, foarte fericiți, știi, că aproape că n-au clienți, amărâții! povestește Kent amuzat, făcând ghilimele în aer când zice „oraș”.

Alături, Sven înghite în sec. Cineva îi toarnă cafeaua într-un pahar de carton, Sven o ia și se îndreaptă repede spre ușă.

Când trece pe lângă Britt-Marie, se oprește și privirile li se întâlnesc fugar.

— Să ai… să ai o zi frumoasă! îi urează el.

— Și tu… adică și dumneata. O zi frumoasă și dumitale! răspunde Britt-Marie și își mușcă obrajii.

— Ai grijă, șerifule! strigă Kent, pe un ton de cowboy din seriale TV.

Sven rămâne pe loc, cu ochii în podea. Britt-Marie vede cum își strânge mâna liberă până i se albesc încheieturile degetelor, înainte să și-o

ascundă în buzunarul pantalonilor de parcă bagă forțat un animal într-un sac. Ușa se închide în urma lui cu un clinchet vesel.

Britt-Marie șovăie indecisă lângă casă. Ciudățenia e că, pe cât de în largul lui se simte Kent oriunde ar fi, pe atât de stingheră o face pe Britt-Marie să se simtă. O bate prietenește pe umăr și flutură cărțile de vizită.

— Kent, pune-ți, te rog, pantofii! șoptește ea.

Kent se uită mirat la propriile-i picioare. Își mișcă un pic degetul cel mare prin gaura uneia dintre șosete.

— Sigur, sigur, scumpo! Bineînțeles. Oricum, trebuie să plec. Dă-i astea băiatului, lui Omar, când vine!

Își flutură teatral încheietura mâinii, făcându-și ceasul să zdrăngăne. E un ceas foarte scump, Britt-Marie știe. O știu și toți cei care l-au întâlnit vreodată pe Kent la benzinărie. Îi dă cărțile de vizită și o sărută pe obraz.

— Mă-ntorc diseară! strigă el, ieșind pe ușă.

Și dus a fost.

Britt-Marie se simte și mai stingheră. Nu știe încotro s-o apuce. Așa că face ce face întotdeauna. Curățenie.

Omar apare pe la prânz. Se duce întins spre Britt-Marie și se ține după ea peste tot prin pizzerie, de parcă ar fi ultimii doi oameni de pe lume, iar ea ar avea ultima pungă de chipsuri.

— E aici Kent? Vine? Când vine? întreabă băiatul, trăgând-o de braț.

— Kent e la contabilul lui. Se întoarce diseară, îi spune Britt-Marie.

— I-am făcut rost de niște jante beton pentru BMW! Megabeton! Vrei să vezi? I le las la preț pentru prieteni, că sunt… știi tu! strigă Omar.

Britt-Marie nu întreabă ce înseamnă fiindcă presupune că Omar vrea să spună că și jantele de roți au căzut din remorca vreunui camion care a

oprit în Borg, deși n-avea ce căuta aici, și a plecat mai departe ceva mai ușor.

Când Britt-Marie îi dă cărțile de vizită, Omar amuțește. Le ține de parcă sunt făcute din mătase scumpă. Clopoțelul de la ușă clincăne. Intră Vega. Nu se uită la Britt-Marie.

— Bună, Vega, spune Britt-Marie.

Vega o ignoră.

— Bună, Vega! repetă Britt-Marie.

— Uite ce cărți de vizită MEGABETON! Mi le-a făcut Kent! exclamă Omar, cu ochii sclipind.

Vega îl tratează cu completă indiferență, apoi intră în bucătărie ca o furtună. Judecând după zgomot – ca și cum ceva s-ar târî în chiuvetă, iar Vega ar încerca să-l omoare –, s-a apucat de spălat vase. Cineva iese din bucătărie și ridică resemnată din umeri spre Britt-Marie.

— Vega foarte furioasă, știi.

— De unde știi? întreabă Britt-Marie.

— Adolescentă. Spală vase fără să-i zic. Al dracu de furioasă, nu?

Britt-Marie trebuie să recunoască în sine că e un raționament rezonabil.

— De ce e furioasă?

Omar răspunde repede:

— Fiindcă știe c-a fost Kent aici și crede că vrei s-o întinzi!

El unul nu pare prea afectat de eventuala plecare a lui Britt-Marie, fiindcă a da antrenoarea de fotbal pe un investitor în jante auto i se pare un schimb avantajos.

— Rămân în Borg până după competiție, spune Britt-Marie atât pentru ea, cât și pentru ceilalți.

Băiatul nu pare să fi auzit de asta. Nici măcar nu o corectează că a zis „competiție” în loc de „cupă”. Britt-Marie aproape că-și dorește să o fi corectat.

Bărboșii cu șepci intră pe ușă. Își beau cafeaua și citesc ziare, prefăcându-se că nu o văd pe Britt-Marie, dar arată mai relaxați decât de obicei, de

parcă ar ști că nu vor trebui să se mai prefacă prea multă vreme.

Karl sosește și el să ridice un pachet. Are o șapcă roșie azi. Britt-Marie aproape că îndrăznește să întrebe ce e în pachet, dar ușa se închide în urma lui înainte ca ea să apuce să deschidă gura. Lângă ea, Cineva își împinge scaunul înainte și înapoi, mâncând fulgi de porumb direct din cutie. Britt-Marie nu-i aduce o farfurie. Cineva arată ca și cum și-ar fi dorit ca Britt-Marie să-i fi adus una.

— Karl face… cum se zice? Seră! spune ea, împroșcând firimituri de fulgi în toate părțile.

— Pardon? spune Britt-Marie, măturând cu palma firimituri de pe sacou.

— Seră, știi? Pentru plante și chestii, îi explică ea binevoitoare.

— Ha! Asta e în pachete?

— Da! Știi, nevasta lui Karl și Karl s-au făcut soț și soție într-o vineri, da? În fiecare vineri, de paișpe ani, Karl cumpără floare, știi? apoi criză financiară, firmă de transport închis, totul închis. Karl era… cum se zice? Mecanic de camioane! Acum șomer, știi? Florărie din Borg închis. Bani nu, flori nu. Și de-aia Karl face seră în grădină, ca nevastă-sa să primească floare vineri, da?

Cineva își toarnă ultimii fulgi în gură. Mai mult de jumătate ajung pe pulover.

— A zis un poet despre asta, știi? Cum se zice? „Dar cea mai mare e dragostea”, nu?

— E din Biblie, încuviințează Britt-Marie.

Britt-Marie a întâlnit adesea definiția la careurile de cuvinte încrucișate: „Este cea mai mare dintre ele”, așa că știe foarte bine că iubirea e mai presus de toate.

Se pare că Vega nu mai are ce trânti prin bucătărie, așa că se îndreaptă, tot ca o furtună, spre ieșire.

— Ha! Să înțeleg că pleci? spune Britt-Marie binevoitoare.

— De parcă îți pasă! pufnește Vega.

— Te întorci la timp pentru antrenament? întreabă Britt-Marie.

— Contează?

— Ai putea măcar să-ți iei geaca! E frig…

— Du-te dracu', hoașco! Du-te acasă la viața ta de rahat cu rahatul ăla de bărbată-tu!

Fata iese, trântind ușa după ea. Ușa clincăne veselă. Omar își adună cărțile de vizită și fuge după ea. Britt-Marie îl strigă, dar băiatul nu o aude sau nu-i pasă. Ușa clincăne și după el.

Britt-Marie face iar curat în toată pizzeria, într-o muțenie posacă. Nimeni nu încearcă să o oprească.

După ce termină, se prăbușește pe un scaun în bucătărie. Cineva se așază lângă ea și bea bere. O privește gânditoare.

— Bere, Britt-Marie. Vrei?

Britt-Marie o privește cu ochii mari.

— Da, știi ceva? Chiar da! Cred că mi-ar plăcea o bere.

Așa că beau bere fără să mai spună nimic. Britt-Marie a băut poate două, trei mici înghițituri din berea ei când clopoțelul de la ușă sună din nou. Apucă să iasă din bucătărie și să-l vadă pe tânăr intrând. Cum nu e obișnuită cu asemenea cantități de alcool în miezul zilei, nu bagă de seamă că tânărul are o cagulă neagră pe față. Dar Cineva vede. Își pune berea pe masă, își împinge scaunul spre Britt-Marie și o trage de mâneca sacoului.

— Britt-Marie! Jos! Acum!

Abia atunci Britt-Marie vede pistolul.

27

E foarte ciudat să te uiți în țeava unei arme. E ca și cum te-ar înghiți. Ca și cum te-ai prăbuși în ea. Peste câteva ore, câțiva polițiști din oraș vor veni la pizzerie și o vor întreba pe Britt-Marie dacă poate să le dea semnalmentele tânărului – cum era îmbrăcat, dacă e înalt sau scund, dacă vorbea în dialect sau avea accent străin. Dar singurul lucru pe care Britt-Marie îl va putea spune este: „Avea pistol.” Unul dintre polițiști îi va explica apoi că în orice jaf e vorba despre bani și să „nu o ia personal”.

Firește, polițistului îi vine ușor să zică asta, dar chiar e extrem de dificil să te uiți la o armă îndreptată asupra ta și să n-o iei personal, cel puțin așa simte Britt-Marie.

— Deschide nenorocita aia de casă, fir-ar a dracu’! șuieră hoțul.

Mai târziu, Britt-Marie își va aminti că a sunat de parcă tâlharul vorbea cu o unealtă, nu cu un om. Cineva încearcă să-și împingă scaunul spre casa de marcat, dar Britt-Marie nu se dă la o parte din calea ei, parcă a încremenit pe loc.

— DESCHIDE-O! urlă tâlharul.

Cineva și bărbații cu șepci își acoperă instinctiv fața cu mâinile, de parcă ar ajuta la ceva.

Dar Britt-Marie rămâne neclintită. Teroarea o paralizează în așa hal, încât nici nu mai simte frica. Nu știe de ce face ce face, chiar nu știe, nu, dar multe nu știi despre propria-ți persoană până când nu ai o armă îndreptată spre tine. Așadar, spre groaza lui Cineva și a bărbaților cu șepci, Britt-Marie se trezește spunând:

— Trebuie să cumperi ceva mai întâi.

— DESCHIDE! zbiară tâlharul.

Britt-Marie nu se mișcă. Își pune frumos mâna bandajată peste cealaltă. Mâinile îi tremură, dar pur și simplu azi e o zi dintr-acelea când Britt-Marie simte că totul are o limită. Așa că răspunde, binevoitoare bineînțeles:

— Trebuie să bat o sumă în casa de marcat ca să se deschidă, pricepi dumneata?

Tâlharul mai întâi ridică pistolul, apoi îl coboară, în egală măsură surprins și furios.

— BATE CE-O FI, LA DRACU'!

Britt-Marie își mută mâna sănătoasă peste cea bandajată. Degetele sunt alunecoase de transpirație. Dar, în ciuda protestelor hotărâte ale rațiunii, ceva din ea decide că, până la urmă, ăsta ar fi un moment bun în viață ca Britt-Marie să pună piciorul în prag.

— Nu pot să bat orice, pricepi dumneata? Altfel e greșit bonul de casă.

— FAC CEVA PE IDIOTUL TĂU DE BON, HOAȘCA DRACU'! DESCHI… urlă tâlharul.

— Cu siguranță n-ai niciun motiv să ridici vocea, îl întrerupe ferm Britt-Marie. Și, cu siguranță, nici să folosești asemenea limbaj, drăguță! continuă ea calmă.

În clipa aceea, scaunul cu rotile al lui Cineva o izbește pe Britt-Marie în coapsă, trântind-o la pământ, cu tot cu Cineva și scaunul. În același timp, pistolul se descarcă în tavan, pocnetul îi face urechile să țiuie și Britt-Marie își pierde simțul orientării. O ploaie de cioburi de la lampa cu neon se abate asupra lor și Britt-Marie nu mai știe dacă e întinsă pe spate sau pe burtă și nici unde e peretele și unde e tavanul. Simte respirația grea a lui Cineva în ureche și i se pare că, undeva departe, se aude un clinchet.

Apoi aude vocile lui Vega și Omar.

— Ce dra… îngaimă Vega.

Britt-Marie se ridică instinctiv în picioare, deși urechile încă îi țiuie și rațiunea urlă la ea să rămână întinsă pe jos, ca o persoană cât de cât civilizată în timpul unui jaf.

Există multe lucruri pe care nu le știi despre propria-ți persoană până nu se ivește ocazia. Nu știi de ce ești în stare. Cât curaj ai. Tâlharul se întoarce spre Vega și Omar și ochii îi sclipesc șocați prin găurile cagulei:

— Futu-i rahatu' mă-sii de treabă! Fir-ar a dracu de porcărie, ce căutați aici?

— Psiho? șoptește Omar.

— CE DRACU' FACEȚI AICI? AM AȘTEPTAT PÂNĂ V-AȚI CĂRAT! CE CĂUTAȚI AICI, FIR-AȚI AI DRACU' DE MUCOȘI?

— Mi-am uitat geaca, spune Vega.

Psiho agită furios arma spre ea, dar Britt-Marie e deja între țeava pistolului și copii. Întinde brațele în spate, ca să se asigure că îi acoperă cu trupul și pe băiat, și pe fată, apoi un milimetru nu se mai mișcă. O viață întreagă de ambiții reprimate o fac să rămână în picioare, neclintită.

— Până aici! izbucnește ea amenințător.

Nu-și poate aminti să fi făcut ceva amenințător vreodată, în toată viața ei.

După asta, atmosfera din încăpere e… ambivalentă, cam așa s-ar putea descrie. În mod evident, Psiho nu prea știe cum să mai țină pistolul, iar ceilalți n-au curaj să facă nimic până nu se hotărăște. Britt-Marie se uită iritată la pantofii lui.

— Tocmai am frecat podelele.

— TACI DRACU' DIN GURĂ! strigă Psiho.

— În niciun caz! răspunde Britt-Marie.

Psiho transpiră din greu și picături de sudoare se scurg prin găurile cagulei. Cu pistolul la nivelul ochilor, se uită de jur-împrejurul pizzeriei de două ori, făcându-i pe bărbații cu șapcă să se arunce pe podea. Apoi se uită o ultimă oară la Britt-Marie cu ură și o ia la fugă.

Clopoțelul de la ușă clincăne fericit și Britt-Marie simte că i se taie picioarele. Își pierde din nou simțul orientării în spațiu, în așa măsură încât mai întâi nu-și dă seama că tot ce o mai ține în poziție verticală sunt brațele tremurânde ale Vegăi și ale lui Omar. Sacoul îi e ud de lacrimi, dar nu știe dacă sunt ale ei sau ale copiilor. Și nu știe nici când nu mai e în brațele lor, ci ei în ale ei. Când a simțit că nici ei nu se mai țin pe picioare, s-a îndreptat ea de spate să-i sprijine. Pentru că asta fac femeile ca Britt-Marie,

găsesc forță atunci când trebuie să fie puternice de dragul altora.

— Îmi pare rău, îmi pare rău, îmi pare rău! geme Vega.

— Șșș, șoptește Britt-Marie, legănându-i ușor pe amândoi.

— Îmi pare rău că te-am făcut hoașcă! suspină Vega.

— Mi s-a mai zis, n-are nimic, o liniștește Britt-Marie.

Îi așază grijulie pe fiecare pe câte un scaun. Îi înfofolește în câte o pătură și le face ciocolată caldă, cu cacao adevărată, fiindcă asta cereau copiii lui Kent când erau mici și se trezeau noaptea din cauza vreunui coșmar. Calitatea pudrei de cacao e discutabilă, dar Cineva se jură că e „aproape cacao, știi? Din Asia!" Copiii sunt oricum prea zguduiți ca să-i simtă gustul.

Omar bălmăjește întruna că trebuie să dea de Sami, iar Vega îl sună și ea încontinuu pe fratele lor mai mare. Britt-Marie încearcă să-i liniștească, spunându-le că e aproape sigură că Sami n-are nimic de-a face cu jaful, la care copiii o privesc cu gurile căscate, apoi Omar șoptește:

— Nu-nțelegi. Dacă află Sami că Psiho ne-a amenințat cu pistolul, îl omoară. Trebuie să dăm de Sami!

Sami nu răspunde. Copiii sunt din ce în ce mai înfricoșați. Britt-Marie îi înfășoară mai bine în pături și le mai face niște ciocolată caldă. Pe urmă face și ea ce poate. Ce știe mai bine. Ia o mătură și un mop, adună cioburile și șterge podelele.

Când termină, e nevoită să se țină de tejghea, în spatele casei de marcat, să nu leșine. Cineva îi aduce o pastilă de dureri de cap și o bere. Bărboșii cu șepci se ridică de la masă, aduc cănile de cafea și le pun tăcuți în fața lui Britt-Marie. Apoi își scot șepcile, fac o plecăciune, scot pe rând ceva din ziarele lor și i le întind lui Britt-Marie.

Suplimentele cu cuvinte încrucișate.

28

Britt-Marie nu știe dacă aude mai întâi vocea lui Kent sau pe-a lui Sven. Sven vine pentru că l-a sunat Vega, Kent – pentru că l-a sunat Omar.

Mașina de poliție și BMW-ul sosesc în trombă în parcare. Ambii bărbați dau buzna în pizzerie, albi la față, și se opresc perplecși în prag, holbându-se la lampa cu neon spartă. Apoi se holbează la Britt-Marie. Britt-Marie vede cât de îngroziți sunt. Vede cum îi chinuie sentimentul de vinovăție, că n-au fost acolo să o apere. Vede cât de tare îi doare pe amândoi că au ratat șansa de a fi eroul ei. Înghit în sec cu greu și își mută încurcați greutatea de pe un picior pe celălalt. Apoi fac instinctiv ceea ce ar face aproape orice bărbat în situația aceea.

Încep să se certe a cui e vina.

— Toată lumea e teafără? întreabă Sven.

Dar Kent îl întrerupe, fluturând amenințător o mână și ordonându-le celor din pizzerie:

— Toată lumea pe loc, până vine poliția!

Sven se întoarce spre el ca un manechin dezmembrat și spune arătând spre uniformă:

— Da' asta ce ți se pare că e, hipsteru' dracu'? Costumație de bal mascat?

— Vreau să zic până vine un polițist adevărat, adică unul care *poate* să oprească jafuri! sare Kent tăios.

Sven face doi pași mici și furioși înainte și ridică bățos bărbia:

— Firește, firește, că tu l-ai fi oprit cu PORTOFELUL, dacă erai aici!

Chipurile lor albe se înroșesc într-o clipită. Britt-Marie nu l-a mai văzut pe Sven atât de furios până acum și, judecând după fețele uluite ale lui Omar, Cineva și a Vegăi – nici ei. Kent, simțindu-și amenințată poziția de lider de opinie, încearcă și el să ridice vocea, ca să preia comanda.

— Sunteți bine, copii? îi întreabă pe Omar și pe Vega, întinzând spre ei o mână.

— Nu-i mai întreba cum se simt! Nici măcar nu-i CUNOȘTI! i-o retează Sven și îi dă nervos mâna la o parte.

Apoi se întoarce imediat către copii, întinzând și el mâna spre ei:

— Sunteți OK, copii?

Derutați, Vega și Omar dau din cap că da. Cineva încearcă să spună ceva, dar nu apucă. Kent se bagă în fața lui Sven și începe să-și fluture ambele mâini.

— Toată lumea pe loc! Sunăm la poliție!

— AICI sunt, TÂMPITULE! răcnește Sven.

Lui Britt-Marie încă îi țiuie urechile. Tușește ușor ca să le atragă atenția și spune:

— Dragă, Kent! Dragă, Sven! O să vă rog să vă cal…

Cei doi bărbați n-o aud, continuă să se certe gesticulând, ca și cum Britt-Marie e ceva care poate fi pus pe pauză cu o telecomandă. Kent pufnește că Sven n-ar putea să protejeze „nici măcar o mână cu o mănușă", iar Sven pufnește că Kent e probabil „foarte curajos în BMW, cu ușile încuiate". Kent țipă la Sven să nu cumva să-și închipuie că e „mare scofală" să fii „polițist într-un sătuc de rahat" și Sven țipă la Kent să nu creadă că poate veni aici și „cumpăra admirația oamenilor cu cărți de vizită și alte prostii". Atunci Kent țipă că „băiatul vrea să fie antreprenor, la dracu'!", la care Sven strigă că „antreprenor nu e o meserie!". La care Kent îl ia peste picior și întreabă sarcastic dacă băiatul „ar trebui să devină polițist mai bine? A, ia zi? Cât câștigă un polițist?", la care Sven urlă: „Avem creștere salarială de două virgulă cinci procente pe an și fondul de pensii dă randament foarte bun, știu sigur! Am făcut un curs!"

Britt-Marie încearcă să-i despartă, dar niciunul, nici celălalt nu o vede.

— Te rog, Kent! Te rog, Sven! încearcă ea.

Și unul, și celălalt continuă să gesticuleze și, din greșeală, amândoi o lovesc. Britt-Marie se dă un pas

înapoi. Niciunul nu bagă de seamă, prea ocupați să se tragă de haine.

— Am făcut un *cuuurs!* îl imită Kent pe Sven batjocoritor.

— Alo! E considerată încălcarea legii să tragi un polițist de uniformă, fir-ar să fie! urlă Sven și îi sfâșie cămașa lui Kent.

— Mai ușor cu cămașa! Tu știi cât costă?! zbiară și Kent.

— Papă-lapte fudul! Nu-i de mirare că te-a lăsat Britt-Marie! strigă Sven.

— M-a lăsat??? Și crezi c-o să stea cu TINE, paznic de parcări cu trese ce ești! zbiară Kent.

Britt-Marie gesticulează și ea cât poate, doar, doar o va vedea vreunul.

— Te rog, Kent! Te rog, Sven! Opriți-vă! Tocmai am măturat podeaua!

Dar în zadar. Cei doi bărbați și-au încleștat mâinile unul pe țeasta celuilalt și se împleticesc, îndoiți de șale, gâfâind și înjurând într-un dans dement. În secunda următoare, ușa din față a pizzeriei explodează în sute de așchii de lemn când cei doi intră în ea ca doi urși beți. Aterizează grămadă unul peste altul pe pietrișul din față, ceea ce face să pară și mai puțin măgulitoare defectele lor fizice.

Britt-Marie iese degrabă și se uită lung la ei. Se uită și ei la ea, brusc tăcuți și foarte conștienți de ce-au făcut. Kent încearcă primul să se ridice.

— Scumpo, vezi și tu, tipul e un idiot!

— El a început! protestează Sven repede, încercând și el să se ridice.

— Ești nebun!? izbucnește Kent.

— Eeeeu??? Tu ai… sare Sven.

Atunci Britt-Marie odată se satură. De toate. S-a urlat la ea, a fost amenințată cu pistolul și, colac peste pupăză, trebuie să mai spele o dată podeaua, că e plină de așchii de lemn de la ușa pizzeriei. Totul are o limită!

Prima oară nu o aud. Nici a doua, nici a treia. Așa că trage aer în piept cât o țin plămânii și spune cât se poate de sever:

— O să vă rog să plecați!

Cum tot nu o aud, Britt-Marie face ceva ce nu-și amintește să fi făcut de vreo douăzeci de ani, de când vântul i-a dat jos un ghiveci de pe balcon. Țipă:

— PLECAȚI! ACUM! AMÂNDOI!

Pizzeria n-ar fi putut fi mai tăcută nici dacă intra un alt tâlhar înarmat. Kent și Sven rămân cu gurile căscate, scoțând niște sunete care ar putea fi cuvinte, dacă ar închide gurile între silabe. Britt-Marie își înfige mai bine tocurile în podea și, arătând spre ușa făcută țăndări, strigă:

— Afară de aici! Acum!

— Dar, scumpo, la nai… începe Kent.

Însă Britt-Marie ridică mâna bandajată în aer, într-un gest care s-ar putea califica drept o formă unică de arte marțiale și îl reduce la tăcere:

— M-ai fi putut întreba ce-am pățit la mână, Kent! Dacă mă-ntrebai m-aș fi putut gândi că-ți pasă.

— M-am gândit… haide, scumpo, am crezut că ți-ai prins mâna în mașina de spălat vase sau vreo prostie din asta… știi cum ești. Nu m-am gândit că e ceva grav…

— Pentru că nu m-ai întrebat! insistă Britt-Marie.

— Dar… scumpo… nu te supăra… se bâlbâie Kent.

Sven imediat se înfoaie ca un curcan în fața lui Kent.

— Exact! Exact! Cară-te, hipsteru' naibii! Britt-Marie nu te vrea aici! Nu pricepi că… îi ordonă el, regăsindu-și încrederea de sine.

Dar mâna lui Britt-Marie despică din nou brusc aerul, făcându-l să se clatine.

— Iar tu, Sven! Nu vorbi tu despre cum mă simt *eu!* Nu mă cunoști! Nici măcar eu nu mă cunosc, e limpede, asta nu-i purtarea mea obișnuită, cu siguranță!

Undeva în pizzerie, Cineva se ține să nu izbucnească în râs. Vega și Omar arată de parcă și-ar dori să poată lua notițe, să nu cumva să uite vreun amănunt. Britt-Marie își vine în fire, își aranjează coafura, mătură cu palma câteva așchii de lemn de pe fustă, își pune frumos mâna bandajată peste cealaltă și îi anunță pe amândoi, cât se poate de binevoitoare și amabilă:

— Mă apuc să fac curat! La revedere!

Clopoțelul de la ușă clincăne trist și fără tragere de inimă în urma lui Kent și Sven. Rămân o vreme afară, strigându-și unul altuia: „Uite ce-ai făcut!” Pe urmă se lasă tăcerea.

Britt-Marie face curat.

Cineva și copiii se ascund în bucătărie până termină. Nu îndrăznesc nici măcar să râdă.

29

Nu e, în niciun caz, vina celor doi polițiști. Nu este, nu. Vin în Borg din oraș și nu încearcă decât să-și facă treaba cât mai bine, de bună seamă.

Dar Britt-Marie e, poate, ușor irascibilă. Și nu-i de mirare, când se trage cu pistolul prin preajma ta.

— Înțelegem că sunteți șocată, dar am avea nevoie să ne răspundeți la întrebări, încearcă unul dintre polițiști.

— Pe dumneavoastră nu vă deranjează să tropăiți cu pantofii plini de noroi pe podeaua proaspăt spălată, firește, trebuie să fie plăcut să nu vă pese, trebuie să fie, da! spune Britt-Marie.

— Am spus că ne pare rău că am intrat încălțați. Foarte rău! Dar, după cum v-am explicat deja de mai multe ori, trebuie să audiem toți martorii la fața locului, încearcă și celălalt să o lămurească.

— Lista mea e distrusă, spune Britt-Marie.

— Cum adică? întreabă polițistul.

— Mi-ați cerut să spun ce s-a întâmplat. Lista mea e distrusă. Nimic din toate astea nu erau pe lista mea când am plecat de-acasă azi-dimineață, așa că acum totul e greșit pe listă.

— Nu asta am vrut să spunem, zice primul polițist.

— Ha! Ha! Adică și mărturia mea e greșită! constată Britt-Marie.

— Am vrea să știm cât de bine ați reușit să-l vedeți pe făptaș, spune celălalt polițist.

— Țin să menționez că văd excelent. Am vorbit cu opticianul meu și a zis: „Britt-Marie, vederea ta e excelentă!” spune Britt-Marie, strângând indignată din buze.

Apoi adaugă, cât se poate de binevoitoare:

— Este un optician foarte bun, să știți! Foarte manierat. Nu intră cu pantofii murdari în casă.

Polițiștii oftează la unison. Britt-Marie răsuflă și ea adânc. Nu oftează, nu.

— Ne-ar fi de mare ajutor dacă l-ați putea descrie pe făptaș, spune unul dintre polițiști.

— Firește că pot să-l descriu, cum să nu pot! se răstește Britt-Marie.

— Și cum l-ați descrie? întreabă polițistul plin de speranță.

— Avea un pistol, spune Britt-Marie.

— Altceva vă mai amintiți? Alte detalii care v-au atras atenția? întreabă polițistul.

— Ha! Un pistol nu vi se pare un detaliu care să atragă atenția, asta vreți să spuneți? întreabă Britt-Marie.

— Nu, nu… nu asta am vrut să spun, normal, am sa. Zic că…

Atunci celălalt polițist îl întrerupe, încercând, în mod evident, să-i câștige încrederea lui Britt-Marie printr-o schimbare de tactică. Pune o mână pe umărul ei și spune, pe un ton reconfortant:

— Nu te speria, Britt-Marie! În primul rând trebuie să înțelegi că, atunci când vine vorba despre jafuri, nu trebuie s-o iei personal!

Britt-Marie îi dă mâna la o parte, de parcă ar fi o pasăre murdară.

— Și dumneata cum crezi că ar trebui s-o iau?

La care polițistul trebuie să admită că nu are un răspund foarte bun. Britt-Marie arată spre pantofii lor și spune:

— O iau foarte personal când mărșăluiți în casă cu pantofii plini de noroi taman când am spălat podelele.

Atunci polițiștii hotărăsc să se întoarcă în oraș.

Britt-Marie freacă din nou podeaua. Cu atâta îndârjire, încât Cineva e nevoită s-o oprească.

— Ușor cu mop, Britt-Marie! Mop scump, la naiba! râde ea.

Britt-Marie nu consideră deloc că azi ar fi o zi bună pentru Cineva să se fâțâie cu scaunul de colo colo și să rânjească, chiar nu e, nu! Dar Cineva are grijă ca Britt-Marie să-și bea berea și să mănânce o felie de pizza, apoi îi dă cheile mașinii.

— Credeam că n-ai terminat de reparat mașina! exclamă Britt-Marie.

Cineva ridică din umeri.

— Eh, știi, terminat de multe zile, dar… știi și tu.

— Nu. Nu știu nimic, de bună seamă, spune Britt-Marie.

Cineva își freacă rușinată mâinile de genunchi.

— Mașină gata de mult. Britt fără mașină nu pleacă din Borg, nu?

— Deci m-ai dus de nas? M-ai mințit în față? întreabă Britt-Marie rănită.

— Da, recunoaște Cineva.

— Pot să întreb de ce?

Cineva ridică din umeri.

— Îmi placi. Ești, cum se zice? Aer proaspăt! Borg plicticos fără Britt, da?

Britt-Marie nu știe ce să mai zică, trebuie să recunoască. Cineva își mai deschide o bere și întreabă așa, ca în treacăt:

— Britt, o întrebare: ce zici de mașină albastră?

— Ce vrei să spui? geme Britt-Marie.

Apoi petrec o bună bucată de vreme pe terenul de fotbal, certându-se. Cineva insistă să-i explice că ar putea vopsi *toată* mașina lui Britt-Marie în același albastru cu care a vopsit portiera. Nicio problemă! Cineva este aproape sigură că are pe undeva înregistrată la Fisc și o vopsitorie auto.

Până la urmă, Britt-Marie se supără așa de rău, încât scoate carnețelul din geantă, rupe lista pentru azi și începe una cu totul nouă. N-a mai făcut asta niciodată, dar circumstanțele extreme cer măsuri extreme.

Pleacă spre casă cu Vega și Omar, pe jos, pentru că Britt-Marie în ziua aceea a băut puțin peste o jumătate de bere și atunci nici nu se pune problema să se urce la volan. Mai ales nu într-o mașină cu o portieră albastră. Doamne ferește, ce-ar zice lumea? Omar tace până ajung acasă, ceea ce e cu multe minute mai mult decât l-a văzut Britt-Marie vreodată tăcând de când s-au cunoscut.

Vega îl sună iar și iar pe Sami, dar nu-i răspunde. Britt-Marie încearcă să o convingă că Sami poate nici nu știe de jaf, dar Vega i-o întoarce că „aici ești în Borg”. Toată lumea știe totul despre toată lumea în Borg. Așa că Sami știe și Sami nu răspunde pentru că e ocupat să-l găsească și să-l omoare pe Psiho.

În aceste condiții, Britt-Marie nu-i poate lăsa singuri pe cei doi copii, așa că îi duce acasă și se apucă să gătească cina. Mănâncă la ora șase fix. Copiii mănâncă fără să ridice privirea din farfurie, cum fac copiii care au învățat să se aștepte la ce e mai rău. Când telefonul lui Britt-Marie sună pentru prima dată, sar amândoi. Dar e doar Kent, așa că Britt-Marie nu răspunde. Când Sven sună un minut mai târziu, nu-i răspunde nici lui. Și nu răspunde nici când fata de la Agenția pentru Ocuparea Forței de Muncă o sună de trei ori. Britt-Marie își închide telefonul.

Vega îl sună din nou pe Sami. Niciun răspuns. Atunci se apucă să spele vasele, fără să i-o ceară cineva, iar Britt-Marie înțelege că situația e cu adevărat gravă.

— Sunt sigură că nu s-a întâmplat nimic grav, spune Britt-Marie.

— Ce naiba știi tu despre asta? răspunde Vega.

Omar murmură de la masă:

— Sami nu întârzie niciodată la cină. E nazist când e vorba de cină.

Apoi își ia farfuria și o pune în mașina de spălat vase. Fără să i-o ceară nimeni. Britt-Marie înțelege că e nevoie de măsuri drastice, așa că răsuflă concentrată de vreo șase ori, apoi îi îmbrățișează strâns pe amândoi. Când copiii plâng, plânge și ea.

Când în sfârșit se aude soneria, se reped toți trei la ușă. Niciunuia nu-i dă prin cap că nu poate fi Sami, pentru că Sami are cheie, așa că, atunci când deschid și apare câinele alb, Omar e dezamăgit, Vega e furioasă, iar Britt-Marie e îngrijorată. Par a fi cele trei sentimente de bază ale lor în viață.

— Nu poți să intri cu labele murdare, îl informează Britt-Marie pe cățel.

Câinele își privește labele și pare să-și piardă încrederea de sine. Lângă el e Bancă, iar lângă ea sunt Max, Ben, Dino și Țestosul. Bancă își întinde bastonul și o împunge blând pe Britt-Marie în burtă.

— Salut, Rambo!

— În niciun caz! protestează Britt-Marie instinctiv.

Max, care nu o cunoaște pe Britt-Marie de suficient de multă vreme, încearcă imediat să-i explice neînțelegerea.

— Deci, nu-ți dă cu flit, zice că ești marfă!

Britt-Marie îl privește de parcă i s-ar fi adresat folosind alfabetul Morse. Se uită la copilul de lângă, care, din întâmplare e Țestosul, de parcă se așteaptă să-i traducă el ce a zis Max, ca să înțeleagă ce a zis Bancă. Țestosul pare să priceapă ce se așteaptă de la el, așa că își drege solemn glasul și spune, cât se poate de articulat:

— Păi, l-ai speriat pe hoț! Ca Rambo! Adică ești megatare, ai gheață-n vene!

Britt-Marie își pune calmă mâna bandajată peste cealaltă și se uită la Ben. Băiatul zâmbește și dă din cap încurajator.

— E de bine!

Britt-Marie digeră un pic informația, apoi se uită din nou spre Bancă.

— Ha! Drăguț din partea ta să spui asta.

— Pentru puțin! mormăie Bancă nerăbdătoare și, bătându-se peste încheietura mâinii de parcă ar purta ceas, spune: Cum rămâne cu antrenamentul?

— Ce antrenament? întreabă Britt-Marie.

— Antrenamentul! răspunde Max.

E îmbrăcat cu geaca pe care scrie „Hochei” și țopăie de parcă îl trece pipi.

Britt-Marie se leagănă stânjenită înainte și înapoi.

— Am presupus că s-a anulat, date fiind circumstanțele.

— Ce circumstanțe? întreabă Max.

— Jaful, drăguță! spune Britt-Marie binevoitoare. Max pare să-și pună creierul la grea încercare să găsească legătura dintre jaf și antrenament. În cele din urmă ajunge la singura concluzie logică:

— A șutit hoțu' mingea?

— Pardon? întreabă Britt-Marie.

— Dacă n-a luat mingea, putem să jucăm, nu? zice Max.

Grupul adunat pe scară cântărește în tăcere spusele lui și, cum nimeni nu pare să aibă ceva împotrivă, nu le mai rămâne altceva de făcut.

Așa că joacă. Afară, între stația de sortare a gunoiului și parcarea de biciclete, cu trei mănuși și un câine pe post de stâlpi de poartă.

Se joacă.

Max o placheaza pe Vega fix când e pe punctul de a marca, iar fata se repede la el cu pumnii strânși. Max dă înapoi. Vega urlă:

— Nu m-atinge, bogătanule!

Toți copiii dau înapoi. Omar evită mingea, de parcă îl înspăimântă.

Mașina neagră se oprește lângă stradă exact când Țestosul nimerește drept în nas, pentru a treia oară, câinele pus pe post de stâlp al porții. Stâlpul refuză să se mai joace. Omar se repede spre brațele lui Sami, Vega se întoarce și mărșăluiește spre casă, fără să scoată o vorbă.

Stâlpul porții mănâncă bomboane din buzunarul lui Bancă și e scărpinat după urechi. Sami se apropie.

— Salutare, Bancă! spune el.

— L-ai găsit? întreabă Bancă.

— Nu, răspunde Sami.

— Norocul lui! strigă Țestosul entuziasmat, fluturându-și degetul mare și arătătorul ca pe un pistol.

Dar se oprește imediat când Britt-Marie îi aruncă o privire de parcă i-a zis să pună un suport sub pahar și el a refuzat.

Bancă îl împunge ușor pe Sami în burtă cu bastonul.

— Norocul lui Psiho, da. Dar mai mult al tău, Sami.

Pleacă spre casă însoțită de Max, Dino, Țestosul și Ben. Înainte să se piardă după colț, Ben se oprește și o strigă pe Britt-Marie:

— Vii mâine, nu?

— Unde? vrea Britt-Marie să știe.

În loc de răspuns, o privesc toți de parcă și-ar fi pierdut complet mințile.

— La cupă! E mâine! tună Max.

Britt-Marie își perie fusta, ca să nu vadă copiii că închide ochii și își mușcă obrajii.

— Ha! Ha! Firește că vin, firește!

Nu spune nimic despre faptul că va fi ultima ei zi în Borg. Nici ei nu spun nimic.

Stă în bucătărie până când Sami iese din dormitorul Vegăi și al lui Omar.

— Dorm, spune el cu un zâmbet pe jumătate forțat.

Britt-Marie se ridică, se adună și îi spune severă:

— Nu vreau să mă bag, căci nu sunt genul acela de persoană, dar, dacă ai de gând să-l omori pe acel Psiho în seara asta de dragul Vegăi și al lui Omar, țin să menționez că nu se cade ca un domn să alerge încolo și-ncoace căsăpind oameni.

Sami ridică din sprâncene. Britt-Marie își strânge mai tare baierele poșetei.

— Nu sunt un domn, zâmbește el.

— Nu, dar ai putea deveni! susține Britt-Marie.

Sami râde. Britt-Marie nu râde. Așa că nu mai râde nici Sami.

— Aș, dă-o încolo că nu-l omor. E cel mai bun prieten al meu. Doar că-i bolnav la cap, tâmpitul!

— Da, spune Britt-Marie, căci simte că de-acum poate spune că înțelege cum stau lucrurile.

— Are datorii. La cine nu trebuie… E disperat. Credea că Vega și Omar au plecat de la pizzerie.

— Ha! spune Britt-Marie.

— Nu că tu n-ai fi la fel de importantă! se corectează Sami.

— Dar chiar nu m-am gândit la asta, nu m-am gândit, nu! protestează Britt-Marie.

— *Sorry,* trebuie să ies la o țigară, oftează Sami.

Abia atunci Britt-Marie își dă seama că tânărului îi tremură mâinile.

Îl urmează pe balcon, tușind suspicioasă. Deloc demonstrativ, nu. Sami încearcă să alunge fumul departe de ea și își cere scuze:

— *Sorry,* te deranjează?

— Dacă-mi permiți să-ntreb, ai cumva mai multe? spune Britt-Marie fără să clipească.

Sami începe să râdă.

— Nu știam că fumezi.

— În niciun caz! Nu fumez! confirmă Britt-Marie.

— OOOK, spune el, dându-i o țigară.

— Am avut o zi lungă, se apără Britt-Marie.

— OKOKOK, râde el și îi aprinde țigara.

Britt-Marie scoate câteva fumuri mici, fără să tragă în piept. Închide ochii.

— Țin să menționez că nu doar tu ai tendințe spre o existență sălbatică și iresponsabilă. Am fumat și eu câteva țigări în tinerețe.

Sami râde în hohote, Britt-Mare simte că tânărul râde mai mult de ea decât cu ea, așa că îl lămurește:

— Și dacă vrei să știi, în tinerețe, am lucrat o vreme și ca picoliță!

Dă din cap cât se poate de gravă, ca și cum ar vrea să sublinieze că nu inventează toate astea. Sami pare impresionat. Îi face semn să se așeze pe o ladă de răcoritoare întoarsă cu fundul în sus.

— Vrei un whisky, Britt-Marie?

Se pare că rațiunea lui Britt-Marie și-a pus vată în urechi, căci Britt-Marie se aude brusc spunând:

— Da, Sami! Chiar aș dori, da!

Așa că beau whisky și fumează. Britt-Marie încearcă să facă inele de fum, pentru că și-a dorit să știe cum se fac pe vremea când era chelneriță. Bucătarii știau să facă rotocoale. Părea foarte plăcut.

— Tata n-a plecat, l-am alungat noi, eu și Magnus, spune Sami din senin.

— Cine e Magnus? întreabă Britt-Marie.

— Îi place mai mult să i se zică „Psiho", că oamenilor nu le e frică de „Magnus", zâmbește Sami.

— Ha! spune Britt-Marie, dar de fapt sună mai mult a „oho" decât a „ha".

— Tata o bătea pe mama când bea. Nimeni nu știa, dar, într-o zi, eram încă mici, a venit Magnus să mă ia la un antrenament. El nu mai văzuse niciodată așa ceva. Magnus e de familie bună – taică-su lucra la o firmă de asigurări, conducea un Opel. Dar el… dracu' știe ce s-a întâmplat cu el. M-a găsit între mama și tata și taică-miu dădea în mine, ca de obicei. Și-odată mă trezesc cu Magnus acolo, lângă noi, urlând cu un cuțit la gâtul lui taică-miu. Nu cred că mi-am dat seama decât atunci că nu toți copiii trăiau ca noi. Că nu toată lumea venea acasă cu frica-n sân. Omar plângea. Vega plângea. Și m-am simțit că ajunge! Înțelegi?

Britt-Marie tușește, scoțând fum pe nas. Sami o bate grijuliu pe spate și îi aduce apă. Stă lângă balustradă și se uită în jos, de parcă măsoară distanța până la pământ.

— Eu și Magnus l-am alungat pe tata. Prieteni din ăștia nu găsești pe toate drumurile!

Poate că whisky-ul și țigările or fi făcut-o pe Britt-Marie să spună lucruri pe care nu e civilizat să le spui nicicând. În orice caz, se trezește întrebând:

— Unde e mama, Sami?

— E plecată un pic, da' se întoarce în curând, încearcă Sami.

Britt-Marie se îndreaptă de spate și îl amenință cu țigara.

— Sami, multe lucruri oi fi eu, dar idioată nu sunt!

Sami își golește paharul. Se scarpină în creștet.

— A murit, recunoaște el în cele din urmă.

Britt-Marie nu știe exact cât i-a luat să pună toată povestea cap la cap. S-a lăsat noaptea peste Borg și i se pare că ninge. Când tatăl lui Sami, Vega și Omar a plecat din Borg, mama a luat mai multe curse de la firma de transport. An de an. Când firma a concediat toți șoferii, a luat curse de la companii străine, de unde a găsit, a făcut tot ce a putut. Cum fac mamele. An de an. Într-o seară a rămas blocată într-o coadă de mașini, a întârziat cu livrarea și risca să-și piardă bonusul. Așa că a condus toată noaptea, pe vreme prea rea și cu un camion prea vechi. În zori, din sens opus venea o mașină mică. Șoferul s-a întins să-și ia telefonul mobil și mașina a intrat pe contrasens. Mama a virat, dar anvelopele vechi ale camionului au derapat pe șoseaua udă. Camionul s-a dezechilibrat și s-a răsturnat într-o ploaie de cioburi și sânge. Trei copii aflați la sute de kilometri depărtare au așteptat în zadar sunetul cheii descuind ușa de la intrare.

— A fost o mamă al naibii de bună. O luptătoare! șoptește Sami.

Britt-Marie e nevoită să-și reumple paharul, înainte să poată spune:

— Îmi pare foarte, foarte rău, Sami!

Sună mai rece decât ar vrea. Dar asta e tot ce poate. Sami o bate înțelegător pe braț, de parcă el e cel care o consolează și nu invers.

— Vega e speriată, chiar dacă pare mai mult furioasă. Omar e furios, deși pare mai mult speriat.

— Și tu? întreabă Britt-Marie.

— Eu n-am timp să simt nimic. Trebuie să am grijă de ei, răspunde Sami.

— Da e… cum… vreau să spun… autoritățile… bălmăjește Britt-Marie într-o învălmășeală de frânturi de gânduri.

Sami îi mai aprinde o țigară, apoi își aprinde și el una.

— N-am anunțat niciodată că tata a plecat. Probabil e undeva, în străinătate, dar încă are domiciliul pe adresa asta. Aveam permisul lui de conducere vechi și Omar a plătit un șofer de camion

să se ducă la poliție, să spună că el e și să semneze hârtii. Am primit câteva mii pe asigurarea maică-mii. După aia nu ne-a mai întrebat nimeni nimic.

— Dar nu puteți… Dumnezeule, Sami, cine te crezi, Pippi Șosețica? Cine are grijă de copii? exclamă Britt-Marie.

— Eu! Eu am grijă de ei! spune Sami tăios.

Britt-Marie oftează. Tușește whisky și fum. Sami o bate din nou blând pe spate.

— Cât timp? tușește Britt-Marie.

— Câteva luni. Știu c-o să descopere în curând, nu sunt un idiot, să știi. Dar am nevoie de puțin timp, Britt-Marie. Doar puțin. Am eu niște planuri. Trebuie doar s-arăt că sunt în stare să-i întrețin, știi? Altfel, mi-i iau pe Vega și pe Omar și-i duc la orfelinat. Nu pot să-i las să facă asta. Eu nu sunt din ăla care o întinde la greu!

Britt-Marie se ridică, își perie hainele, balustrada balconului și tot ce vede înaintea ochilor.

— Nu ies petele alea de pe balustradă, spune Sami frustrat și, ridicându-se în picioare, i le arată.

— Ai încercat cu bicarbonat? întreabă Britt-Marie.

Sami dă din cap că nu. Închide ochii strâns. Britt-Marie se uită la propria-i reflexie în fereastră, la fumul care pătează geamul.

— Poate că te lasă să ai grijă de copii. Dacă spui tot ce s-a întâmplat, poate că…

— Uită-te la mine, Britt-Marie! Cazier fără job și tovarăș cu din ăștia ca Psiho. M-ai lăsa să mă ocup de doi copii? întreabă el.

Britt-Marie caută cu disperare un răspuns.

— Le arătăm sertarul cu tacâmuri! Le spunem că ai potențial să devii un domn!

— Mulțumesc, spune el, punând o mână pe umărul ei.

Britt-Marie se apleacă spre el.

— Și Sven știe tot?

Sami o mângâie liniștit pe păr.

— Pe el l-a sunat poliția din străinătate când… au găsit camionul. A venit și mi-a spus. A plâns la fel

de mult ca noi. Când maică-ta e șoferiță pe camion e ca și cum ai avea un părinte în armată. Când îți sună la ușă careva în uniformă, știi…

— Deci… Sven…

— Știe tot.

Britt-Marie strânge din ochi, cu chipul îngropat în tricoul lui. E atât de ciudat. Femeie în toată firea, pe balconul unui tânăr, în toiul nopții aiurea așa. Ce-ar zice lumea?

— Credeam că polițist te faci când crezi în lege și ordine, șoptește ea.

— Eu cred că Sven s-a făcut polițist pentru că crede în dreptate, răspunde Sami.

Britt-Marie își ridică privirea din tricoul lui Sami.

— O s-avem nevoie de ceva mai mult whisky. Și, dacă nu e prea mare deranjul, am nevoie și de o soluție de curățat geamurile.

După ce cugetă îndelung, adaugă:

— Date fiind circumstanțele, aș putea accepta orice marcă.

30

Britt-Marie se trezește cu o spectaculoasă durere de cap. E întinsă pe patul ei, din camera ei, în casa lui Bancă. Un vecin s-a găsit să dea găuri în pereți taman atunci, se pare, căci toată camera se zdruncină cu ea când se ridică din pat. Transpiră și îi e greață, o doare tot trupul și simte un gust amar în gură. Britt-Marie nu e tocmai o femeie fără experiență de viață, așa că se prinde imediat ce boală a lovit-o a doua zi după ce a băut acasă la Sami mai mult alcool decât a băut în total în ultimii patruzeci de ani. Singura concluzie rezonabilă nu poate fi decât:

— Am făcut gripă! îi declară ea lui Bancă, pe care o găsește în bucătărie.

Bancă prăjește slănină și ouă. Câinele adulmecă în aer și se îndepărtează puțin de Britt-Marie.

— Miroși a băutură, constată Bancă și nu se poate abține să-și arate amuzamentul.

— Ha, precis! De-asta mă simt cum mă simt, firește! încuviințează Britt-Marie.

— Parcă ziceai că ai făcut gripă, spune Bancă.

Britt-Marie dă din cap gânditoare:

— Drăguță, asta zic și eu! E singura explicație plauzibilă. Când bei alcool, sistemul imunitar e afectat, pricepi tu? Așa am citit! Și de-asta am făcut gripă.

Bancă întoarce ouăle în tigaie. Câinele își înclină nedumerit capul într-o parte.

— Gripă, îhm, murmură Bancă și îi așază în față o farfurie cu ouă.

Britt-Marie închide ochii, stăpânindu-și cu greu greața și i le dă câinelui. Atunci Bancă îi dă un pahar cu apă rece. Că gripa deshidratează, așa a citit Britt-Marie.

— Cu siguranță foarte ciudată toată treaba, căci eu nu mă îmbolnăvesc niciodată, explică ea.

Bancă nu pare deloc convinsă, așa că Britt-Marie încuviințează cu și mai multă însuflețire, ca să

compenseze.

— Kent și copiii noștri erau mereu bolnavi – când nu era unul, era altul, dar eu, cu siguranță, nu. „Britt-Marie, ești sănătoasă tun!” așa zicea mereu doctorul meu, așa zicea, da.

Cum nici Bancă, nici câinele nu reacționează, Britt-Marie trage adânc aer în piept și clipește întristată. Cuvintele sunt golite de oxigen când se corectează:

— Copiii lui Kent.

Bea apa în tăcere. Câinele și Bancă mănâncă ouă. Pleacă împreună spre pizzerie, la întâlnirea cu echipa de fotbal, pentru că Britt-Marie nu e genul de femeie care să nu meargă la serviciu doar pentru că are gripă. Câinele face demonstrativ o tură în jurul peticului de iarbă cu flori din fața casei, care duhnește de parcă ar fi vomitat cineva acolo azi-noapte.

— Pfff! Dacă-mi permiți o întrebare, ce miroase așa pe peluza ta? întreabă Britt-Marie.

Nu că Britt-Marie ar vrea să se amestece unde nu-i fierbe oala, dar, dacă ăsta e îngrășământul pe care îl folosește Bancă, atunci nici nu-i de mirare că nu crește nimic pe peluza ei.

— S-a îmbătat careva aseară și a vomitat acolo, spune Bancă.

— În flori? Barbari! exclamă Britt-Marie îngrozită.

Bancă încuviințează, fără să mai încerce să-și ascundă amuzamentul:

— Barbari, chiar că!

Câinele se dă un pic mai încolo.

O găsesc pe Cineva în pizzerie, bând cafea în fața ușii sparte. Când se apropie Britt-Marie, Cineva se strâmbă. Britt-Marie se strâmbă încă și mai și.

— Duhnește rău aici. S-a fumat înăuntru? întreabă ea, acuzator.

Cineva strâmbă din nas.

— Și tu, Britt? Ai… cum se zice? Ai luat foc și ai încercat să te stingi cu whisky?

— Țin să te informez că am gripă! pufnește Britt-Marie.

Cineva o privește pe Britt-Marie cu capul ușor lăsat într-o parte, cam cum o privește uneori și câinele. Bancă împunge scaunul lui Cineva cu bastonul.

— Lasă gargara și dă-i un Bloody Mary!

— Ce e asta? vrea să știe Britt-Marie.

— Ajută la… gripă, mormăie Bancă.

Cineva dispare în bucătărie și revine cu un pahar plin cu ceva care arată ca sucul de roșii. Britt-Marie ia sceptică o gură, dar scuipă imediat direct pe câine. Câinele nu e deloc amuzat.

— Dar are gust de… a-l-c-o-o-l! exclamă Britt-Marie, continuând să scuipe.

Câinele iese și se întinde pe pietriș, cu mare grijă să nu se așeze în direcția din care bate vântul. Bancă pipăie cu bastonul în aer, să se asigure că nu e suficient de aproape să scuipe Britt-Marie și pe ea. Cineva se încruntă, aduce o cârpă și șterge masa dintre ele, mormăind:

— Nu știu ce gripă ai, Britt, dar fă-mi favoare și… cum se zice? Nu aprinde chibrit când răsufli, da, înainte să speli dinți, da? Că zero asigurare de incendiu la pizzerie, știi…

Britt-Marie cu siguranță nu știe ce înseamnă asta. Dar se scuză politicos că trebuie să plece fiindcă are chestiuni urgente la baza de agrement și că, de fapt, n-are timp să stea aici și să despice firul în patru toată dimineața. Traversează repede parcarea, se duce glonț în toaleta bazei de agrement și încuie ușa după ea, căci Britt-Marie crede, de bună seamă, că nu se cuvine să vomiți în fața oamenilor când își beau cafeaua.

Când iese, șobolanul o așteaptă pe podea, un mic oaspete păros care arată de parcă își dorește să fi avut un ceas de mână scump în care să bată cu degetul și să-și arate nemulțumirea pentru întârziere. Britt-Marie aduce un Snickers și o farfurie, îi pregătește masa, apoi se scuză politicos că, de fapt, trebuie să deretice. Ia aspiratorul, îl pornește, îl

ridică, îl duce în baie și închide ușa peste cordon, ca să nu creadă șobolanul că Britt-Marie e înăuntru și vomită, ci că, de pildă, dă cu aspiratorul în chiuvetă sau ceva de genul ăsta.

Șobolanul a dispărut când iese din nou. Și Snickers-ul. Britt-Marie spală farfuria când e întreruptă de ciocănitul ușor, cu vârful unui baston în cantul ușii. Bancă și câinele sunt în prag. Bancă îi întinde o periuță și un tub de pastă de dinți.

Britt-Marie își pune o mână tremurândă pe cealaltă.

— Cred că am făcut toxiinfecție alimentară, spune ea.

Bancă mormăie ceva care în mod cert sună a „Toxiinfecție, da, aia a fost!”, apoi se întoarce și pleacă înapoi spre pizzerie.

Britt-Marie se spală pe dinți de mai multe ori și își aranjează frumos părul. Curăță baia cu bicarbonat de parcă încearcă să elimine orice indiciu după o crimă. Apoi trage perdelele și bea trei pahare mari cu apă, unul după altul. Nu vrea să riște să o vadă careva, căci numai animalele și persoanele cu tatuaje dau pe gât lichide în felul ăsta.

Stând pe vine lângă ușa pizzeriei, Sven înșurubează balamalele la loc. Când o vede, își pierde echilibrul. Își scoate chipiul. La picioarele lui, o cutie cu scule. Încearcă să zâmbească.

— M-am gândit să, da, să repar ușa. Așa m-am gândit, da.

— Ha, spune Britt-Marie, uitându-se la așchiile de lemn din jurul picioarelor lui.

— Da, vreau să zic că o să mătur. S-a făcut… îmi… ăăă, îmi pare rău!

Pare că își cere scuze pentru lucruri mai mari decât niște așchii de lemn. Se dă la o parte, să o lase să treacă. Britt-Marie se strecoară pe lângă el. Își ține respirația, deși s-a spălat pe dinți.

— Îmi… ăăă, îmi pare foarte rău pentru ieri, spune el mâhnit.

Britt-Marie se oprește, fără să se întoarcă. Sven își drege glasul și spune:

— Adică n-am vrut să te fac să te simți… cum te-ai simțit. N-aș vrea nicicând să fiu acela care să te facă să te simți… așa.

Britt-Marie închide ochii și încuviințează. Așteaptă până când rațiunea alungă toate sentimentele care o fac să-și dorească să o atingă Sven.

— Aduc aspiratorul, șoptește ea.

Știe că se uită după ea când se îndepărtează. Pașii îi devin stângaci când el se uită după ea. E ca și cum uită cum se merge, își dă cu stângul în dreptul. Toate cuvintele ei către el sunt ca statul la hotel – noi și ciudate, o continuă bâjbâială să găsești întrerupătorul care trebuie, în timp ce tot aprinzi mereu alte lumini decât cea de care ai nevoie.

Cineva vine după ea în bucătărie. Britt-Marie deschide dulapul cu ustensilele pentru curățenie ca să scoată aspiratorul pizzeriei.

— Ia! A venit pentru tine.

Britt-Marie se uită la buchetul din mâinile lui Cineva. Lalele violet. Britt-Marie adoră lalelele violet, în măsura în care Britt-Marie poate iubi ceva fără să considere că e o izbucnire nepotrivită a emoțiilor. Le ține gingaș, făcând tot posibilul să nu-i tremure mâinile. „Te iubesc", scrie pe biletul din buchet. E de la Kent.

E nevoie de ani buni să ajungi să cunoști o persoană. E nevoie de-o viață întreagă. Asta face dintr-o casă un cămin. Într-un hotel ești doar un oaspete. Hotelurile nu știu care sunt florile tale preferate.

Își umple plămânii cu lalele și, preț de-o răsuflare e înapoi acolo, lângă chiuveta din bucătăria ei, lângă propriul ei dulap cu ustensile pentru curățenie și covoarele despre care știe în ce cameră sunt pentru că ea le-a pus acolo. Cămăși albe, pantofi negri și un prosop ud pe podeaua din baie. Toate lucrurile lui. Toate lucrurile lui Kent. Nu poți să reconstruiești pur și simplu toate astea. Te trezești într-o dimineață

și îți dai seama că ești prea bătrân să te mai muți la un hotel.

Evită privirea lui Sven când se întoarce din nou în bucătărie. E recunoscătoare că aspiratorul acoperă tot ce n-ar trebui spus. Apoi sosesc Vega, Omar, Ben, Țestosul și Dino, exact la timp, și Britt-Marie se ocupă să-i echipeze cu tricourile de fotbal proaspăt spălate. Vega o studiază pe Britt-Marie și o întreabă dacă e mahmură. Fiindcă arată mahmură, susține fata. Britt-Marie ține să o informeze că, de fapt, are gripă.

— Aha. Gripă din aia. A avut și Sami azi-dimineață, râde Omar.

Britt-Marie se întoarce imediat spre Bancă și Cineva.

— Asta zic și eu! Umblă un virus, ceva!

Bancă dă din cap. Cineva bea băutura roșie pe care Britt-Marie a lăsat-o pe masă.

Primul clinchet al clopoțelului prietenos, după ce Sven a reparat și a pus la loc ușa, anunță sosirea bărboșilor cu șepci care vin să-și bea cafeaua și să-și citească ziarele. Unul dintre ei îl întreabă pe Omar „când începe primul meci", iar când Omar îi spune, bărbații se uită la ceas ca și cum au ceva de făcut, pentru prima dată după mult timp.

Cel de-al doilea clinchet al clopoțelului de deasupra ușii se aude când intră cele două femei foarte bătrâne, ajutându-se de cadre. Una dintre ele o fixează pe Britt-Marie cu privirea și, arătând spre ea, spune:

— Tu îi fi muierea de bate mingea cu băieții?

Britt-Marie nu știe ce să spună. Vega se apleacă spre ea, crezând că nu a înțeles ce a zis bătrâna și îi șoptește:

— Întreabă dacă ești antrenoarea noastră.

Britt-Marie dă din cap că da, fără să-și ia privirea de pe arătătorul bătrânei, de parcă e țeava unui pistol gata să se descarce. Atunci femeia scoate o pungă din coșul cadrului de mers și i-o pune în brațe lui Britt-Marie.

— Fructe la băieții tăi!

— Zice că sunt fructe pentru băieții din echipă, spune Vega binevoitoare.

— Ha! Dacă-mi permiteți, țin să menționez că există și o fată în echipă, o informează Britt-Marie.

Bătrâna o privește îndelung pe Britt-Marie, apoi se uită la Vega și la tricoul de fotbal cu care e îmbrăcată. Cealaltă bătrână își face loc cu cadrul, se apropie de prima și mormăie ceva complet neinteligibil, la care prima arată spre Vega și, uitându-se urât la Britt-Marie, spune:

— Mai multe la fată!

— Zice să-mi dai mie mai multe fructe! exclamă Vega și, luând repede plasa din brațele lui Britt-Marie, se uită încântată în ea.

— Ha! spune Britt-Marie, netezindu-și frenetic cutele invizibile de pe fustă.

Când ridică din nou privirea, cele două bătrâne sunt atât de aproape de ea, încât n-ar încăpea nici măcar o foaie A4 între ele și Britt-Marie. Femeile arată spre ea și Bancă.

— Tinerelelor, mergeți cu copiii-n blestematu' ăla de oraș! Ziceți-le că Borg n-a dat ortu' popii! N-am dat ortu' popii! Ziceți-le împielițaților, auzit-ați?

— Zice că tu și Bancă trebuie să ne duceți în oraș să le arătăm fraierilor că Borg n-a murit, mormăie Vega, cu gura plină cu fructe.

Lângă Britt-Marie, Bancă zâmbește cu gura până la urechi:

— Te-au făcut „tinerică", Britt-Marie!

Britt-Marie, care nici măcar în tinerețe n-a fost vreodată numită „tinerică", nu prea știe ce să răspundă.

Așa că bate prietenește cadrul de mers al bătrânei și spune stânjenită:

— Ha! Mulțumesc! Mulțumesc frumos!

Bătrânele mai mormăie ceva și se târăsc spre ieșire. Cineva aduce cheile mașinii albe cu portieră albastră și Vega îi spune lui Britt-Marie, printre

molfăituri, că trebuie să-l ia și pe Max în drum spre meci.

— Ha! Credeam că nu-ți place de el, spune surprinsă Britt-Marie.

— ACUM ÎNCEPI ȘI TU!? urlă Vega pe dată, împroșcând cu bucăți de fructe în jur.

Omar râde tare și batjocoritor, Vega îl alungă în parcare, aruncând după el cu mere și mango, care îi trec razant băiatului pe lângă urechi.

Britt-Marie închide ochii până când o lasă durerea de cap. Apoi învârte nesigură cheile mașinii între degete, tușește încet și i le întinde lui Sven, fără să-l privească în ochi.

— Nu se cade să conduci mașina când ai… gripă.

Sven își scoate din nou chipiul când se urcă în mașină. Nu-i nevoie să-i spună că o face din grijă pentru ea. Nu vrea ca Britt-Marie să-și facă probleme în legătură cu ce ar zice lumea dacă e dusă la o competiție de fotbal de un polițist. Mai ales într-o mașină albă cu o portieră albastră.

Sven nu zice nimic nici despre faptul că sunt mult mai mulți pasageri și câini în mașină decât ar trebui și decât e legal sau igienic, mai ales că Țestosul și câinele trebuie să meargă în portbagaj, fiindcă nu mai e loc pe bancheta din spate. Într-un târziu, îi spune totuși lui Britt-Marie că ar trebui să pună benzină. O întreabă dacă dorește să-l lase pe el să facă asta. Iar ea îi răspunde că „în niciun caz”, fiindcă poate să facă și singură plinul. Că doar e mașina ei, fie ea și cu o portieră albastră.

După ce stă cu mâinile împreunate în fața pompei de benzină vreo zece minute, portiera din spate se deschide și Vega se târăște afară din amalgamul de brațe, picioare, pantofi de fotbal și capete de câini și copii și se proțăpește lângă Britt-Marie, având grijă să-i obtureze lui Sven câmpul vizual.

— Aia de la mijloc, îi spune ea încet lui Britt-Marie, fără să facă vreun gest să apuce furtunul pompei.

Britt-Marie o privește panicată.

— Nu m-am gândit deloc, înainte să mă dau jos din mașină… Că nu știu cum…

Vocea i se stinge. Vega se face cât de lată poate, astfel încât Sven să nu vadă nimic prin fereastră. Întinde mâna și i-o atinge pe a lui Britt-Marie.

— Nu face nimic, antrenoareo!

Britt-Marie zâmbește slab și ridică grijulie un fir de păr de pe umărul puloverului Vegăi.

— Kent făcea mereu plinul. El era cel care întotdeauna… El a fost întotdeauna…

Vega îi face iar semn spre pompa din mijloc. Britt-Marie ia furtunul de parcă se teme că s-ar putea electrocuta. Vega se apleacă înainte și deșurubează capacul rezervorului.

— Cine te-a învățat să faci asta? întreabă Britt-Marie.

— Mama, răspunde Vega.

Apoi zâmbește într-un fel care nu lasă loc de îndoială că e sora lui Sami.

— Nu trebuie să ții cu Liverpool de când te naști, antrenoareo! Poți să-nveți și când ești mare!

Este ziua unei cupe la fotbal și ziua unui rămas-bun. Ziua în care Britt-Marie face singură plinul propriei mașini. Și, după ziua asta, ar fi capabilă să urce munți și să traverseze oceane dacă i-ar cere-o cineva.

E un sentiment nou.

31

Borg e o așezare la șosea. Pe vreme frumoasă, drumurile și așezările umane arată altfel. În dimineața asta, când soarele străpunge norii etern cenușii de ianuarie, Britt-Marie simte promisiunea unui nou anotimp. Trec pe lângă casa Țestosului. O femeie gravidă se mișcă înăuntru. Trec pe lângă alte curți, în care mișună oameni, ceea ce e foarte ciudat, când te-ai obișnuit să vezi drumul mereu pustiu. Unii dintre ei sunt foarte tineri, alții au copii. Unii fac cu mâna mașinii. Un bărbat cu șapcă ține un panou cu „De vânzare” în mâini.

— Și el vinde? întreabă Britt-Marie.

Sven încetinește și îi face cu mâna omului prin fereastră.

— Nu, scoate panoul.

— De ce?

— Se duc la meci. Toți vor să știe ce-o să se-ntâmple. A trecut ceva timp de când oamenii din Borg vor să știe ce le-ar putea aduce viitorul.

Mașina albă cu portieră albastră străbate satul și abia când trec de indicatorul care le spune că au ieșit din localitate, Britt-Marie își dă seama că în spatele lor sunt alte mașini. E prima dată când se face coadă de mașini în Borg.

Max locuiește într-una dintre vilele mari de la ieșirea din Borg, înșiruite pe propria lor alee, cu ferestre atât de mari, că nu puteau fi gândite decât de cineva care consideră că e mai important să se poată vedea bine de afară în casă și nu invers. E o zonă rezidențială care, de ani de zile, cu o agresivitate tot mai acerbă, presează administrația publică locală să o înscrie ca fiind parte din Borg, îi povestește Sven lui Britt-Marie. În clipa următoare, polițistul frânează brusc când un BMW iese fără să se asigure din ultimul garaj de pe stradă. Fredrik are ochelari de soare, vorbește la telefon și învârte smucit volanul cu o mână de parcă mașina se împotrivește.

Sven îi face cu mâna, dar BMW-ul trece pe lângă ei de parcă ar fi putut la fel de bine trece prin ei.

— Fi-ți-ar lămâia din cur! înjură Vega și se dă jos din mașină.

Britt-Marie o însoțește. Max deschide înainte ca ele să apuce să sune la ușă. Se strecoară afară și închide stresat ușa în urma lui. Poartă tot geaca pe care scrie „Hochei”, dar are o minge de fotbal sub braț.

— Nu-i nevoie să iei mingea. Vega are deja una în mașină, îl informează Britt-Marie.

Max clipește nedumerit. Britt-Marie își împreunează mâinile.

— Cu siguranță n-aveți nevoie de mai mult de o minge de fotbal, nu?

Max se uită la minge. Se uită la Britt-Marie.

— Nevoie?

Ca și cum ar fi un cuvânt care n-are nimic de-a face cu fotbalul.

— Trebuie să merg la toaletă, geme Vega și se îndreaptă nerăbdătoare spre ușă.

Mâna lui Max o prinde de umăr, Vega i-o dă la o parte. Băiatul pare înfricoșat.

— Nu se poate!

Vega mijește ochii suspicioasă.

— Ți-e teamă să nu văd ce casă bengoasă ai? Crezi că îmi pasă că sunteți milionari sau ce?

Max încearcă să o dea la o parte de lângă ușă, dar Vega e mai rapidă și se ferește. Max strigă la ea și o trage de haine, dar Vega apucă să deschidă ușa. Rămân amândoi pe loc. Ea cu gura căscată, el cu ochii închiși.

— Ce… ce naiba… unde e mobila? întreabă Vega.

— A trebuit s-o vindem, mormăie Max și închide ușa, fără să se uite înăuntru.

Vega îl privește din nou bănuitoare.

— N-aveți bani?

— Nimeni n-are bani în Borg, spune Max și se îndreaptă spre mașină.

— De ce nu vinde taică-tu rahatul ăla de BMW atunci? strigă Vega după el.

— Fiindcă atunci toată lumea o să știe că s-a dat bătut, oftează Max și se urcă pe bancheta din spate.

— Băi, da' ce… începe Vega, urcându-se și ea în mașină.

Omar o înghiontește.

— Gata, soră-meo! Ce, ești polițist? Lasă-l în pace!

— Voiam și eu să știu… protestează ea.

Dar Omar o înghiontește din nou.

— Taci! Vorbește ca ei, da' joacă fotbal ca noi. Pricepi? Lasă-l în pace!

Max nu scoate o vorbă până ajung în oraș. Când se opresc în fața sălii de sport unde se va ține cupa, se dă jos din mașină, cu mingea de fotbal sub braț, îi dă drumul pe asfalt și șutează mai tare decât a văzut Britt-Marie vreodată pe cineva șutând într-un perete.

Omar își pune un braț în jurul umerilor lui Max în drum spre sală și spune prietenos:

— Cam dezumflată mingea aia a ta. Vrei să cumperi o pompă bună? Te rezolv!

Britt-Marie îi eliberează pe câine și pe Țestos din portbagaj. Bancă îi urmează spre sala de sport. Dino și Vega vin și ei după ea, iar Sven încheie șirul. Britt-Marie îi numără de mai multe ori, încercând să-și dea seama cine lipsește, când, deodată, dintr-un colț al banchetei din spate se aude vocea lui Ben tânguindu-se în șoaptă:

— Îmi pare rău, Britt-Marie! N-am vrut!

Cum Britt-Marie nu se prinde imediat de unde vine vocea, Ben continuă:

— N-am mai jucat niciodată într-o cupă. Sunt foarte… emoționat. N-am vrut să zic când eram la benzinărie.

Britt-Marie abia aude ce zice băiatul, așa că își bagă capul în mașină. Vede petele întunecate de pe pantalonii lui Ben și de pe banchetă.

— Îmi pare rău, repetă el, închizând ochii strâns.

— Oh… n-am… îmi pare rău! Nu-ți face griji! Iese cu bicarbonat! îngaimă Britt-Marie și se repede să scoată haine de rezervă din portbagaj.

Își dă seama că, în Borg, a ajuns genul de persoană care merge la competiții de fotbal cu haine de rezervă în portbagaj.

Ține paravanul din bambus în fața ferestrei, în timp ce Ben se schimbă. Apoi acoperă cu bicarbonat locul cu pricina de pe banchetă. Ia pantalonii băiatului cu ea și îi spală în chiuveta dintr-un vestiar. Lângă ea, Ben așteaptă rușinat, cu colțurile gurii lăsate în jos și ochii umezi. Când Britt-Marie termină, băiatul izbucnește:

— Vine și mama la meci. Și-a luat liber de la muncă!

O spune ca și cum ar descrie un palat din ciocolată. Ceilalți copii își tot pasează cele două mingi de fotbal pe coridor, iar Britt-Marie se abține din greu să se repeadă să-i informeze că nu se cade să bați mingea în casă. După ea, sălile de sport nici n-ar trebui să fie înăuntru. Dar nu zice nimic, că nu vrea să fie luată drept *aia* care are idei nebunești pe tema asta. Din nou. Așa că își ține gura.

Sala de sport are o tribună înaltă, despărțită la mijloc de o scară la fel de înaltă, care duce până jos, la o suprafață dreptunghiulară mare, pe care se intersectează linii colorate. Britt-Marie se gândește că acela trebuie să fie terenul pe care se vor juca meciurile de fotbal. Înăuntru.

Bancă îi adună pe copii în cerc în capul scărilor și le spune lucruri pe care Britt-Marie nu le înțelege, dar presupune că este un discurs dintr-acelea care să-i facă „să prindă vână", căci se pare că le plac mult jucătorilor.

După ce termină, Bancă ridică bastonul în aer, în direcția lui Britt-Marie, și spune:

— Ai ceva de zis înainte de meci, Britt-Marie?

Britt-Marie nu s-a pregătit pentru eventualitatea în care ar trebui să aibă ceva de zis, nu e pe lista ei,

așa că strânge mai tare baierele genții, se gândește bine, apoi spune:

— Cred că este important să încercăm să le facem o primă impresie bună.

Și poate că nu știe exact ce vrea să spună cu asta, dar e ceva ce Britt-Marie consideră un sfat de viață bun în general. Copiii o privesc cu sprâncenele ridicate în fel și chip. Vega mănâncă fructe și arată acră spre oamenii din tribună.

— Cui? Ălora? Ăia ne urăsc, nu te-ai prins?

Britt-Marie trebuie să admită că majoritatea oamenilor din tribună, mulți dintre ei purtând tricouri și fulare cu numele echipei din oraș, se uită la echipa din Borg un pic cum te-ai uita la un străin care tocmai a strănutat în metrou. La jumătatea scărilor îi vede pe bărbatul în vârstă de la nu știu ce autoritate locală și pe femeia de la Federația de Fotbal, care veniseră la antrenament în Borg în urmă cu câteva zile. Femeia pare stresată, iar bărbatul are brațele pline cu documente. Lângă ei stau un alt bărbat, foarte serios, cu un tricou pe care scrie „Oficial" și o persoană cu păr lung, îmbrăcată cu o bluză de trening pe pieptul căreia e scris numele echipei din oraș pe o parte și „Antrenor" pe cealaltă parte. Persoana-antrenor, căci Britt-Marie n-are prejudecăți, pare indignată. Trage de documente și arată spre copiii din Borg țipând:

— Asta-i o cupă serioasă! Nu teren de joacă!

Britt-Marie nu știe ce înseamnă asta, dar, când Țestosul scoate din buzunarul pantalonilor scurți o doză de suc acidulat, decide pe loc că în niciun caz asta n-ar ajuta să lase o primă impresie bună, așa că îl somează să n-o deschidă. Țestosul se vaită imediat că i-a scăzut glicemia, la care Vega se ambalează, îi trage un ghiont în umăr și-i spune printre dinți:

— Ești surd, ce-ai? N-o deschide!

Din păcate ghiontul îl face pe Țestosul, al cărui echilibru nu pare să aibă nimic de-a face cu punctul lui de greutate, să se dezechilibreze și să cadă pe spate. Se rostogolește pe scări urlând și se oprește cu o bufnitură la picioarele femeii de la Federația de

Fotbal, ale bărbatului de la autoritățile locale, ale oficialului și ale persoanei-antrenor.

— NU DESCHIDE DOZA! răcnește Vega.

— CE? urlă Țestosul, cu ochii dați peste cap.

Apoi decide că amețeala se datorează glicemiei scăzute și deschide doza cu suc.

Nu e tocmai ceea ce s-ar putea descrie drept o primă impresie bună, nu este, nu.

Când Britt-Marie și Bancă ajung lângă Țestosul, persoana-antrenor urlă încă și mai abitir. O ploaie de stropi de suc acidulat se abate asupra bărbatului în vârstă, a femeii de la Federație și a hârtiilor. Persoana-antrenor, la rândul său, are atât de mult suc în păr, pe față și pe haine încât lichidul din doză trebuie să fi sfidat legile fizicii.

— Seriooos??? Pe buuune??? se stropșește persoana-antrenor la oficial.

Oficialul clatină din cap foarte serios. Persoana-antrenor arată spre Bancă și spre Britt-Marie, atât de furioasă acum, încât gesticulează cu ambele mâini – de la distanță e greu de zis dacă arată spre cineva anume sau exemplifică doar cam cât de mare e un bursuc.

— Voi sunteți antrenorii echipei ăsteia?

Persoana-antrenor face în aer demente semne ale citării când spune „antrenori” și „echipă”. Bastonul lui Bancă o împunge din greșeală pe persoana-antrenor prima dată și, poate, mai puțin din greșeală, de următoarele cinci ori. Femeia de la Federație pare stresată. Bărbatul în vârstă cu teancul de documente se ascunde în spatele ei și își ține o palmă pe gură.

— Da, noi suntem antrenoarele, încuviințează Bancă.

Persoana-antrenor rânjește, părând în același timp furioasă.

— O babă și o oarbă, seriooos? Asta se mai cheamă o cupă serioooasă? Ziceți!

Oficialul dă grav din cap că nu. Femeia de la Federație, mai stresată ca niciodată, se uită cu coada

ochiului spre Bancă.

— Unul dintre jucătorii din echipa ta, Patrik Ivars…

— Ce-i cu mine? izbucnește angoasat Țestosul de pe podea.

— Ce-i cu el? spune Bancă cu un aer sumbru.

— Da, ce-i cu Patrik? întreabă o a treia voce.

Tatăl Țestosului apare în spatele lui Britt-Marie. Și-a pieptănat îngrijit părul și s-a îmbrăcat elegant. Din buzunarul sacoului se ițește o lalea roșie. Lângă el e Kent, cu cămașa șifonată. Îi zâmbește lui Britt-Marie, iar ei îi vine să-l ia de mână.

— Patrik e cu doi ani mai tânăr decât ceilalți. E prea tânăr să joace în cupă fără dispensă specială, spune femeia cu privirea în podea.

— Atunci dă-i dispensă! urlă Bancă, arătând cu bastonul spre oficial.

— Regulile sunt reeeguli! întrerupe persoana-antrenor.

— Zău? ZĂU? IA FĂ-TE ÎNCOACE FIR… zbiară Bancă și lovește furioasă aerul cu bastonul, căutând-o pe persoana-antrenor.

La care persoana-antrenor dă să apuce bastonul, ca să nu se dezechilibreze, dar o trage pe Bancă după ea. Se dezechilibrează amândouă și sunt gata să se rostogolească pe scări când o palmă mare o prinde pe persoana-antrenor de braț, ca o cătușă, și le oprește căderea.

Persoana-antrenor se holbează la Kent cu ochii cât cepele. Kent nu-i dă drumul brațului, ci se apleacă și îi spune, sigur de sine, așa cum le vorbește oamenilor când le spune că el face afaceri cu Germania:

— Dacă mai încerci o dată să împingi o femeie oarbă pe scări, te târăsc eu prin tribunale până o să aibă datorii familia ta preț de vreo zece generații, asta să-ți fie al dracu' de clar!

Persoana-antrenor se holbează mai departe la Kent. Bancă își recapătă echilibrul sprijinindu-se, din greșeală, desigur, cu bastonul în burta persoanei-

antrenor de vreo două, trei ori. Bărbatul în vârstă ridică un document.

Oficialul încuviințează grav. Femeia de la Federație tușește stresată de câteva ori.

— De asemenea, echipa adversă a trimis o contestație cu privire la numita „Viga” din echipa ta, pentru că, după cum arată codul numeric personal este o… începe femeia.

— Mă cheamă Vega! pufnește Vega din capul scărilor.

— Da, da, Viiieeega, încearcă femeia să pronunțe.

— Tanti, ai rahat în urechi sau ce? V-E-G-A! repetă Vega.

Femeia își scarpină jenată lobul urechii. Zâmbește de parcă tocmai i s-a făcut anestezie locală în falcă. Se întoarce spre Britt-Marie, care, la ora asta, pare cea mai rezonabilă persoană din toată echipa și îi zice:

— Trebuie să ai dispensă pentru fete și pentru minori ca să poată juca în echipă.

— Regulile sunt… re… reeeguli, se bâlbâie persoana-antrenor, tot căznindu-se să scape din strânsoarea lui Kent.

— Așa o fi, răspunde calm Kent.

Apoi, întorcându-se către femeie, bărbatul în vârstă și oficial, continuă zâmbind:

— Atunci n-aveți decât să-i lăsați pe tușă pe Patrik și pe Vega, că echipa asta din oraș e prea lașă să dea ochii cu un băiat cu doi ani mai mic și cu o fată!

Urmează o scurtă tăcere generală.

— Ceee? explodează persoana-antrenor.

— LAȘĂ! întărește Bancă și, din greșeală, îi mai împunge oleacă pe persoana-antrenor și pe bărbatul în vârstă cu bastonul.

— Nu suntem laa… mormăi persoana-antrenor.

Cam așa au decurs lucrurile când Vega și Patrik au obținut dispensă să joace în cupă. Patrik coboară treptele spre teren ținut pe după umeri de taică-su, dar arată de parcă cel mai mult și-ar dori să dea o tură de teren cu brațele întinse ca aripile unui avion.

Ceilalți copii se grăbesc spre teren și încep să se încălzească șutând la poartă, ceea ce arată ca și cum se încălzesc pentru orice altceva decât să nimerească poarta.

Britt-Marie și Kent au rămas singuri pe treptele tribunei. Britt-Marie culege un fir de păr de pe cămașa lui. Îi netezește o cută de pe mânecă, atât de ușor încât nu-i atinge brațul.

— Cum de te-ai gândit să le zici că sunt lași? întreabă ea.

Kent râde, așa că Britt-Marie râde și ea în sinea ei.

— Am un frate mai mare. Și funcționa de câte ori îmi zicea asta. Mai știi când am sărit de pe balcon și mi-am rupt piciorul? Toate prostiile pe care le-am făcut vreodată își aveau originea în Alf, care-mi spunea că n-am curaj să fac una sau alta!

— Drăguț din partea ta că ai zis. Și că mi-ai trimis lalele, șoptește Britt-Marie, fără să întrebe dacă și ea e una dintre prostiile pe care le-a făcut în viață.

Kent râde din nou.

— Le-am cumpărat de la tatăl băiatului ăluia, Țestosul. Le cultivă el singur, într-o seră în grădină. Ce tântălău, nu? A fost ciorovăiala dracu, că voia să cumpăr roșii, da' eu i-am zis că ție îți plac alea violet.

Britt-Marie mătură cu palma praf invizibil de pe pieptul lui. Se oprește. Își împreunează mâinile și spune:

— Trebuie să plec. Începe meciul în curând.

— Baftă! spune Kent.

Se apleacă și o sărută pe obraz. Britt-Marie e nevoită să se țină de balustradă, ca să nu cadă pe scări.

După ce Kent se duce și se așază pe ultimul loc liber din tribună, în zona galeriei lui Borg, Britt-Marie își dă seama că e pentru prima dată când Kent e undeva de dragul ei. Prima dată în viața lor când Kent se poate prezenta și poate spune că a venit cu Britt-Marie, și nu invers.

Pe scaunul de lângă el se află Sven. Cu privirea în podea.

Britt-Marie respiră adânc la fiecare pas pe scări. Bancă și câinele o așteaptă pe banca tehnică. Cineva e și ea acolo și arată foarte mulțumită.

— Cum ai ajuns aici? întreabă Britt-Marie.

— Cu mașină, știi, răspunde Cineva senină.

— Și pizzeria? Magazinul? Oficiul poștal? Ai închis tot? întreabă Britt-Marie îngrijorată.

Cineva ridică din umeri.

— Cine cumpără, Britt? Tot Borg – aici!

— Dar nu se poate să închizi tot și gata! izbucnește Britt-Marie.

Abia apoi își dă seama și întreabă:

— Cum adică ai condus?

Cineva ridică mâinile ca și cum ar ține un volan:

— Condus, știi. Mașină.

— Țin să menționez că eu una n-am prejudecăți! spune repede Britt-Marie.

Cineva flutură din mâini ca și cum ar ține șurubelnițe.

— Am făcut eu mașină, știi? Poliția zice: Handicapată, da, nu poți conduci mașină obișnuită, da? Atunci am făcut eu mașină neobișnuită.

Britt-Marie își netezește cutele invizibile de pe fustă cu o asemenea viteză de ai zice că a luat foc. Cineva o bate ușurel pe mână.

— Emoții, da? Nicio grijă, Britt, i-am zis la oficial: „Stau pe teren cu Britt. Că am asta… cum se zice? Efect calmant cu Britt, da?” Oficial zice: „Mmmnu!” și eu zic: „Unde loc pentru handicapat la tribună? Ilegal, nu? Dăm în judecată, da?” Și-atunci a dat voie, stau aici. Cel mai bun loc, nu?

Britt-Marie inspiră adânc. Expiră încet. Repetă. Nu ajută la nimic. Așa că se scuză că trebuie să plece un pic, iese pe coridor, se duce într-o toaletă și vomită. Când se întoarce la banca tehnică, Cineva încă vorbește întruna, bătând neliniștită darabana în tot ce nimerește în jur. Câinele o adulmecă pe Britt-

Marie. Bancă îi întinde un pachet cu gumă de mestecat și o consolează:

— Se întâmplă. De multe ori face omu' o toxiinfecție chiar înainte de meciuri importante.

Britt-Marie mestecă gumă cu mâna la gură, să nu creadă lumea că ar fi vreo persoană dintr-acelea cu tatuaje sau cine mai știe ce. Publicul aplaudă, arbitrul iese pe teren și o echipă din Borg care nici măcar nu are propriul teren pe care să se antreneze joacă un meci de fotbal, încurajată de o galerie dintr-o localitate unde aproape totul s-a închis. Aproape.

Primul lucru care se întâmplă este că Dino e placat cu cotul de un băiat masiv, cu o frizură complicată. Data următoare când mingea ajunge la Dino se întâmplă același lucru, încă și mai brutal. La câțiva metri de Britt-Marie, persoana-antrenor țopăie în treningul îmbibat cu suc din doza explodată a Țestosului și își încurajează jucătorul țipând:

— Așa, bine! Pune-i la respect!

Britt-Marie e convinsă că e pe punctul să facă un atac de cord, dar, când îi explică lui Bancă, Bancă zice doar:

— Așa e la fotbal.

„Pe toți sfinții, cine să vrea să se uite la fotbal atunci?" se întreabă Britt-Marie. A treia oară când Dino preia mingea, băiatul mătăhălos își ia avânt din cealaltă parte a terenului și se repede iar la el cu cotul ridicat. Dar, în secunda următoare, zace lat pe spate. Deasupra lui e Max, cu pieptul și brațele încordate. Pleacă spre banca tehnică înainte ca arbitrul să-i arate cartonașul roșu.

— Max! Ha! Ești din ăla… cum se zice? se bucură Cineva.

Bancă bate cu bastonul în pantofii lui Max.

— Vorbește ca ei. Joacă fotbal ca noi.

Max zâmbește și răspunde ceva, dar Britt-Marie nu-l mai aude. Arbitrul a fluierat reluarea jocului și picioarele lui Britt-Mariei o ridică pe Britt-Marie fără voia ei. Gura i s-a deschis fără să-și dea seama.

Pe teren trei jucători se ciocnesc, iar mingea sare la întâmplare și se oprește la picioarele lui Ben. Băiatul se uită fix la minge. O întreagă tribună se uită fix la el.

— Șutează! șoptește Britt-Marie.

— ȘUT! strigă o voce din tribună.

E Sami. Lângă el stă o femeie roșie la față. E prima dată când Britt-Marie o vede purtând altceva decât uniforma de asistentă medicală.

— ȘUUUT!!! strigând Bancă, agitând bastonul în toate părțile.

Așa că Ben șutează. Sala se golește de oxigen. Britt-Marie își ascunde fața în palme, Bancă mai să răstoarne scaunul cu rotile al lui Cineva în timp ce urlă:

— Ce se întâmplă? Spune-mi ce se întâmplă!

Tribuna amuțește, căci nimeni nu poate pricepe cum de s-a întâmplat ce s-a întâmplat. Ben pare mai întâi gata să izbucnească în plâns, apoi arată ca și cum ar căuta o ascunzătoare. Dar nu apucă să facă nimic căci, în clipa următoare, e îngropat într-un morman urlător de brațe, picioare și tricouri albe. Borg conduce cu unu la zero. Sami aleargă prin tribună cu brațele întinse ca aripile unui avion, Kent și Sven sar de pe scaunele lor, atât de bucuroși încât din greșeală se îmbrățișează, ceea ce face ca Sami să vină apoi între ei, ca să nu se ia la bătaie.

Din haos se desprinde femeia roșie la față și o ia în jos pe scări spre teren. Câțiva oficiali încearcă să-i taie calea văzând că are de gând să iasă pe teren, dar nu o pot opri. N-ar fi putut-o opri nici dacă aveau puști. Ben dansează cu mama lui ca și cum nimeni și nimic nu-i poate răpi clipa aceea.

Borg pierde meciul cu paisprezece la unu. Nu contează. Copiii joacă de parcă ar conta mai mult decât orice pe lume.

Căci contează.

32

La o anumită vârstă, aproape toate întrebările pe care și le pune un om sunt, de fapt, despre același lucru: Cum să-ți trăiești viața?

Dacă închide ochii strâns, pentru suficient de mult timp, își poate aminti aproape tot ce a făcut-o vreodată fericită. Parfumul pielii mamei când avea cinci ani și au intrat repede în scara blocului chicotind, să se adăpostească de ploaie. Vârful nasului rece al tatălui, lipit de obrazul ei. Consolarea lăbuței aspre a unui animal de pluș pe care a refuzat să-i lase să i-l spele. Sunetul valurilor care clipocesc peste stânci în timpul ultimei lor vacanțe la mare. Aplauzele la un teatru. Părul surorii ei unduindu-se în vânt, după piesă, când mergeau pe stradă lipsite de griji.

Când a fost fericită? Cât a fost fericită? Câteva clipe. Clinchetul cheilor când el deschidea ușa. Bătăile inimii lui Kent în palmele ei când dormea. Râsul copiilor. Vântul pe balcon. Mireasma de lalele. Prima iubire. Primul sărut.

Câteva clipe. Omul, orice om, pe măsură ce înaintează în vârstă, are din ce în ce mai puține șanse să trăiască într-o astfel de clipă. Să uite de timp și să îmbrățișeze clipa. Să iubească nestăvilit. Să explodeze de pasiune. De câteva ori, poate, când suntem copii, pentru aceia dintre noi care sunt lăsați să fie copii. Dar, după aceea, câte respirații ne mai fac să uităm de noi? Câte emoții pure ne mai fac să chiuim de bucurie fără să ne rușinăm? Câte șanse mai avem la o sfântă pierdere a memoriei?

Toată pasiunea e copilărească. Banală și naivă. Nu se învață, e instinctivă. Ne inundă. Ne răstoarnă. Ne duce în larg. Toate celelalte emoții aparțin terestrului, dar pasiunea își are locul în spațiul cosmic. Pasiunea are valoare nu pentru ceea ce ne oferă, ci pentru ceea ce ne cere să riscăm –

demnitatea noastră, clătinările condescendente din cap ale celor care nu ne înțeleg.

Britt-Marie începe să țipe când Ben înscrie. Tălpile picioarelor i se desprind de podeaua sălii de sport. Majoritatea oamenilor nu au parte de așa ceva în ianuarie – de cosmos.

Și de-asta iubim fotbalul.

E seara târziu, cupa s-a terminat de câteva ore, iar Britt-Marie e din nou la spital. Spală un tricou alb plin de sânge într-o chiuvetă, în timp ce Vega stă pe scaunul de toaletă de lângă, cu vocea încă plină de efervescența euforiei. N-are stare. Abia se abține să sară în sus.

Inima lui Britt-Marie încă bate atât de nebunește, încât nu înțelege cum poate cineva să trăiască așa, dacă o fi cum zic copiii, și anume că o echipă de fotbal poate ajunge să aibă meci chiar și în fiecare săptămână. Cine vrea să-și facă așa ceva săptămânal?

— Mi-e peste putință să înțeleg asemenea purtări, Vega! spune Britt-Marie aproape șuierând, căci a rămas fără voce după atâta țipat.

— Altfel, ar fi marcat! îi explică Vega pentru a mia oară.

— Te-ai aruncat chiar în fața mingii, zice înțepat Britt-Marie, arătându-i cu reproș petele de sânge de pe tricoul din chiuvetă.

Vega clipește. Se vede că o doare când clipește, căci jumătate din față îi e umflată și învinețită de sus, de la arcada crăpată, ochiul injectat, nasul plin de sânge închegat și până jos, la buza spartă, care e atât de inflamată, încât arată de parcă Vega ar fi încercat să mănânce o viespe.

— Am apărat șutul! insistă ea.

— Cu fața, da! Cu fața se apără? o ceartă Britt-Marie.

Nu e prea clar ce o supără cel mai tare, faptul că fața Vegăi e plină de sânge sau că tricoul e murdar.

— Altfel ar fi marcat! repetă Vega, ridicând din umeri.

Britt-Marie mai pune puțin bicarbonat pe tricou.

— Nu pot înțelege nici picată cu ceară cum poți iubi fotbalul atât de mult, încât să fii dispusă să-ți riști viața în halul ăsta! șuieră ea.

Vega se gândește un pic. Apoi spune șovăind:

— N-ai iubit niciodată așa? întreabă ea.

Britt-Marie pune și mai mult bicarbonat pe tricou.

— Ha. Nu. Eu… mda. Nu știu. Chiar nu știu, nu! bălmăjește ea, luată prin surprindere.

— Nu mă doare când joc fotbal, spune Vega cu ochii fixați pe cifra de pe spatele tricoului din chiuvetă.

— Ce nu te doare? întreabă Britt-Marie.

— Nimic, răspunde Vega.

Britt-Marie tace rușinată. Deschide apa caldă. Închide ochii. Vega își apleacă capul pe spate și se uită în tavan.

— Visez fotbal când dorm, spune ea, cu aerul că spune ceva cât se poate de firesc.

Apoi, cu sinceră curiozitate, o întreabă pe Britt-Marie, ca și cum nu-și poate imagina ce altceva ar putea cineva să viseze:

— Tu ce visezi?

Britt-Marie n-are nici cea mai vagă idee de ce spune asta, dar șoptește instinctiv:

— Uneori visez Parisul.

Vega dă din cap înțelegătoare.

— Atunci fotbalul e pentru mine ca Parisul pentru tine. Ai fost de multe ori acolo?

— Niciodată, șoptește Britt-Marie, enervată că a deschis gura.

— De ce? întreabă Vega.

— N-a fost să fie! Hai să te speli pe față! o concediază Britt-Marie.

— De ce? se încăpățânează Vega.

Britt-Marie potrivește apa, să nu fie prea caldă. Inima încă bate atât de tare, încât își poate număra în gând bătăile. Se uită la Vega, îi dă la o parte câteva șuvițe de pe frunte, atinge cu mare grijă umflătura

de lângă ochi, ca și cum o doare mai tare pe Britt-Marie decât pe Vega. Apoi șoptește:

— Știi, când eram copil, am fost în vacanță la mare cu familia. Sora mea căuta stâncile cele mai înalte de pe care să sară în apă și, când ieșea din nou la suprafață și vedea că sunt tot în vârful stâncii, striga: „Sari, Britt-Marie! Sari odată!” Vezi tu, când ești acolo sus, în vârf, preț de-o clipă ești gata să sari. Dacă o faci, se cheamă că ai avut curaj. Dacă aștepți prea mult, nu mai sari niciodată.

— Ai sărit? întreabă Vega.

— Nu sunt eu genul care sare, răspunde Britt-Marie.

— Dar sora ta era?

— A fost ca tine. Neînfricată, răspunde Britt-Marie.

Apoi împăturește un prosop de hârtie și șoptește:

— Dar nici măcar ea nu s-ar fi aruncat cu fața după o minge de fotbal, ca o lunatică!

Vega se ridică și o lasă să-i spele rănile.

— Deci de-aia nu te duci la Paris? Fiindcă nu ești genul care sare? întreabă fata.

— Sunt prea bătrână pentru Paris, șoptește femeia.

— Câți ani are Parisul? întreabă fata.

Britt-Marie nu știe ce să răspundă. Deși sună ca o excelentă întrebare din careurile de cuvinte încrucișate. Se zărește în oglindă. Totul e cât se poate de ridicol, firește. Femeie în toată firea, ajunsă la spital pentru a doua oară în doar câteva zile. Un copil aici, pe scaunul de toaletă, cu chipul distrus, iar altul într-un salon, la capătul coridorului, cu piciorul rupt. Fiindcă au apărat șuturi într-un meci. Cine vrea să trăiască așa?

Vega îi întâlnește privirea în oglindă. Râde și din buză i se scurge sânge pe dinți. Ceea ce o face să râdă și mai tare, lunatica!

— Dacă nu ești genul care sare, Britt-Marie, cum dracu ai ajuns în Borg?

Britt-Marie îi apasă blând buza cu prosopul și îi atrage atenția că ăsta nu este, în niciun caz, un

limbaj cuviincios. Vega mormăie bosumflată ceva, așa că Britt-Marie apasă prosopul mai tare. Apoi o scoate pe fată în sala de așteptare, înainte să mai apuce să spună ceva.

Ceea ce, desigur, e o idee necugetată, deoarece Fredrik e acolo. Măsoară înnebunit podeaua cu pasul în fața toaletei. Țestosul, Dino, Ben și Omar dorm pe banchete într-un colț al sălii de așteptare. Fredrik ridică imediat un deget acuzator spre Britt-Marie.

— Dacă Max și-a rupt piciorul și ratează tabăra de recrutat talente, o să am grijă să nu mai ajungi…

Își pierde stăpânirea de sine, vocea i se stinge în timp ce închide ochii și încearcă să se adune. Vega se bagă în fața lui Britt-Marie și îi dă la o parte degetul.

— Tacă-ți fleanca! Și-a rupt piciorul, se vindecă! Max a apărat!

Fredrik își strânge pumnii și se dă câțiva pași înapoi, ca și cum îi e teamă să nu cumva să facă vreun gest necugetat la furie.

— I-am interzis să joace fotbal înainte de tabăra de recrutare pentru hochei. I-am spus că dacă se accidentează, își ratează cariera. I-am spus…

— Ce rahat de carieră? E la l-i-c-e-u! i-o retează Vega.

Fredrik ridică din nou degetul spre Britt-Marie. Se prăbușește pe o banchetă ca îmbrâncit de cineva.

— Știți voi ce înseamnă tabăra de recrutare pentru cei care joacă hochei? Știți voi ce am sacrificat ca el să aibă toate șansele?

— Pe Max l-ai întrebat ce vrea? întreabă Vega cu înverșunare.

— Ești retardată, ce-ai? E tabăra de recrutare! Normal că vrea! răcnește Fredrik.

— Nimeni nu trebuie să urle la el ca să joace fotbal! răcnește ea înapoi.

— Poate *tu* ai nevoie să urle cineva la tine! urlă Fredrik și sare de pe banchetă.

— ȘI TU POATE AI NEVOIE DE CEVA MOBILĂ! urlă Vega și se repede la el.

Frunte la frunte, respiră greu, epuizați. Amândoi au lacrimi în ochi. Niciunul dintre ei nu va uita meciul pe care l-a jucat Borg azi. Nimeni din Borg nu-l va uita.

Desigur, au pierdut cel de-al doilea meci al cupei cu cinci la zero. Meciul a trebuit să fie întrerupt timp de câteva minute la jumătate, pentru că Țestosul a apărat un penalti și toată lumea a trebuit să aștepte până când s-a oprit din alergat în jurul terenului, cu brațele întinse ca aripile unui avion. Bancă a râs, apoi i-a zis lui Britt-Marie că galeria urlă de parcă Borg a câștigat Cupa Mondială, iar Britt-Marie, după mai multe explicații, s-a dumirit că era vorba despre o altă competiție de fotbal, foarte importantă și aceea, dacă te interesează domeniul, firește.

În cel de-al treilea și ultimul meci, zgomotul din sală era atât de asurzitor, încât Britt-Marie până la urmă nu mai auzea decât un soi de bâzâit neîntrerupt. Inima îi bătea atât de tare, încât nu mai simțea nimic, iar brațele i se mișcau pe lângă trup de parcă nu erau ale ei. Echipa adversă conducea cu doi la zero, dar, cu câteva minute înainte de final, Vega a marcat pentru Borg, șutând cu tot trupul. Imediat după, Max a preluat mingea lângă poarta lui Borg, placându-și adversarul prin alunecare, iar când s-a ridicat în picioare, a aruncat o privire spre tribună chiar când taică-su intra în sală. Cu mâinile în buzunarele jachetei, Fredrik și-a privit sumbru fiul. Max a driblat toată echipa adversă și a marcat. Când capul lui Max a ieșit din grămada de brațe și picioare ale coechipierilor fericiți, Fredrik s-a întors dezamăgit pe călcâie și a ieșit.

Băiatul era încă pe linia de margine, uitându-se lung după taică-su când arbitrul a fluierat reluarea jocului. Când vuietul mulțimii l-a trezit iar la realitate, echipa adversă șutase deja o minge în stâlpul porții și una în bară și toată echipa lui era la pământ, cu excepția Vegăi. Când adversarul și-a luat avânt să șuteze spre poarta goală, Vega s-a aruncat

spre minge să pareze. Cu fața înainte. Mingea s-a întors însângerată la adversar.

Nu mai era nevoie decât de un simplu șut scurt, cu latul tălpii, pentru a decide meciul, dar jucătorul și-a luat avânt și a întins piciorul ca pentru un șut puternic. Max s-a repezit și el cu piciorul întins să apere. A salvat mingea, dar piciorul adversarului l-a izbit din plin. Băiatul a țipat atât de sfâșietor, încât Britt-Marie a simțit că ea și-a rupt ceva.

Meciul s-a încheiat doi la doi. A fost prima dată, după o perioadă foarte, foarte lungă, când Borg n-a pierdut un meci. Vega a stat lângă Max în ambulanță, cântând cântece extrem de necuviincioase până la spital.

Mama lui Ben apare în prag. Se uită la Vega, apoi la Britt-Marie și dă din cap cum dau oamenii la sfârșitul unui schimb lung la muncă.

— Max vrea să vă vadă. Doar pe voi două.

Fredrik înjură tare, dar mama lui Ben e implacabilă.

— Doar ele două.

— Credeam că ți-ai luat liber, spune Vega.

— Mi-am luat. Dar când joacă Borg fotbal, spitalul trebuie să apeleze la personal suplimentar, spune ea severă, chiar dacă se vede că se abține să râdă.

Pune o pătură peste Ben, care doarme ghemuit pe o banchetă, și îl sărută pe obraz. Apoi face la fel cu Dino, Țestosul și Omar.

Britt-Marie simte privirile pline de ură ale lui Fredrik urmărind-o pe coridor. Încetinește și rămâne în urma Vegăi, astfel încât privirile lui să n-o țintuiască pe fată. Max e întins pe pat, cu piciorul ridicat spre tavan. Zâmbește larg văzând fața umflată a Vegăi:

— Frumoasă mutră! Arăți mult mai bine acum decât înainte!

Vega chicotește și arată spre piciorul lui.

— Crezi că ți-l înșurubează la loc cum trebuie de data asta, ca să înveți să șutezi corect sau?

Max râde. Și Vega.

— E supărat tata? întreabă el.

— Se cacă urșii-n pădure? răspunde Vega.

La care Britt-Marie consideră că totul are o limită:

— Serios, Vega! Chiar ți se pare potrivit să vorbești așa într-un spital?

Vega râde. Și Max. Britt-Marie trage adânc aer în piept, reușește să se stăpânească și îi lasă în pace cu limbajul lor cu tot.

Fredrik e încă în sala de așteptare. Britt-Marie se oprește stingheră. Se abține să întindă mâna și să culeagă un fir de păr al Vegăi de pe brațul lui, unde a aterizat când urlau cu frunțile lipite.

— Ha, șoptește Britt-Marie.

Fredrik nu zice nimic. Se uită fix în podea. Așa că Britt-Marie își adună ultimele forțe ale vocii greu încercate și spune:

— Ai iubit vreodată ceva la fel de mult cum iubesc copiii ăștia fotbalul, Fredrik?

Bărbatul se uită la ea, sfredelind-o cu privirea.

— Ai copii, Britt-Marie?

Britt-Marie înghite în sec și dă din cap că nu. Fredrik se uită din nou la podea.

— Atunci nu mă întreba dacă iubesc.

Stă fiecare pe un scaun, fără să aibă ceva de spus, până când mama lui Ben iese din nou din salon. Britt-Marie se ridică, tatăl lui Max rămâne așezat, ca și cum nu mai are putere să se ridice. Mama lui Ben îi pune blând o mână pe umăr și îl consolează:

— Max a vrut să-ți spun că probabil va putea juca din nou hochei în șase luni. Piciorul se va reface complet. N-ar trebui să-i afecteze cariera.

Tatăl lui Max nu se mișcă. Își lasă bărbia în piept. Mama lui Ben dă din cap înțelegătoare spre Britt-Marie. Britt-Marie își mușcă obrajii. Mama lui Ben se îndreaptă din nou spre salon, când tatăl lui Max își duce în sfârșit palmele la ochi și lacrimile i se scurg în barbă, printre degete. Nu are prosop. O să păteze podeaua.

— Și fotbal? Când o să poată juca din nou fotbal?

La o anumită vârstă, aproape toate întrebările pe care și le pune un om sunt, de fapt, despre același lucru: Cum să-ți trăiești viața?

33

Britt-Marie stă singură pe o bancă, pe trotuarul din fața camerei de gardă. Cu lalelele în brațe. Simte vântul în păr. Se gândește la Paris. E ciudat câtă putere poate avea un loc asupra ta, deși n-ai fost niciodată acolo. Dacă închide ochii, poate simți sub picioare piatra cubică de pe străduțe. Acum mai clar ca niciodată. E ca și cum, când Ben a înscris și tălpile au ridicat-o în aer, Britt-Marie era deja un alt om când a aterizat înapoi pe podea. Unul care sare.

— Se poate? întreabă vocea.

Britt-Marie simte că vocea zâmbește. Zâmbește și ea, înainte să deschidă ochii. Dă încet din cap că da, e liber.

— Sigur că da, șoptește ea.

— Ești răgușită, zâmbește Sven.

Britt-Marie încuviințează.

— Gripa.

El râde tare, cu poftă. Ea râde pe dinăuntru. Se așază lângă ea și îi întinde o vază din ceramică.

— Am… da, am făcut-o pentru tine, da. Merg la un curs. M-am gândit că, da, m-am gândit că poți să-ți pui lalelele în ea.

Britt-Marie îmbrățișează strâns vaza. E aspră la atingere, ca lăbuța unui animal de pluș pe care a refuzat să-i lase să i-l spele.

— A fost fantastic azi, trebuie să recunosc. A fost fabulos, spune ea.

— *Este* un sport fabulos, încuviințează Sven.

De parcă viața ar fi atât de simplă.

— A fost minunat să fiu din nou entuziasmată, șoptește ea.

El zâmbește și se întoarce spre ea, pare să fie pe cale să spună ceva, așa că ea îl împiedică strângându-și bruma de rațiune care i-a mai rămas într-o singură respirație sufocantă și zicând:

— Dacă nu e prea mare deranjul, ți-aș fi foarte recunoscătoare dacă ți-ai putea face timp să duci copiii acasă.

Îl vede cum stă acolo și se face tot mai mic cu fiecare secundă. I se strânge inima. Și lui.

— Presupun că asta înseamnă că… da… că te duce Kent acasă, îngaimă el într-un târziu.

— Da, șoptește ea.

Stă tăcut, ținându-se de marginea băncii. Și ea, pentru că îi place să atingă banca de care se ține și el. Trage cu coada ochiului spre Sven și ar vrea să-i spună că nu e vina lui. Că e doar prea bătrână pentru a se îndrăgosti. Ar vrea să-i spună că merită ceva mai bun. Că merită ceva perfect. Dar nu spune nimic fiindcă se teme că Sven o să-i răspundă că ea este acel ceva.

Încă mai ține strâns la piept vaza, în timp ce, afară, orașul și drumul licăresc prin fereastra BMW-ului. Pieptul o doare de dorințe reprimate. Kent vorbește întruna, bineînțeles. Mai întâi despre fotbal și copii, dar în scurt timp trece la afaceri, Germania și planuri. Vrea să meargă în vacanță, spune el, doar ei doi. Să meargă la teatru. La mare. Peste puțin timp. Doar să-i iasă niște planuri. În timp ce se îndreaptă spre Borg glumește că e atât de mic, încât unul poate să stea la indicatorul de intrare în localitate, celălalt la indicatorul de ieșire și să discute, fără să fie nevoie să ridice vocea.

— Dacă te-ntinzi pe jos, te trezești că ai picioarele în satul următor! chicotește el.

Cum ea nu râde, Kent repetă gluma.

De parcă asta ar fi problema.

— Bine, fugi și ia-ți lucrurile și ne cărăm! spune el nepăsător, când BMW-ul se oprește în fața casei lui Bancă.

— Acum? șuieră Britt-Marie, cu gâtul pulsând de durere la fiecare silabă.

— Da, la naiba, că mâine am o întâlnire. Dacă plecăm acum nu e trafic! o instruiește el, bătând nerăbdător darabana cu degetele în tabloul de bord, ca și cum ar vrea să o grăbească.

— Dar nu putem să plecăm așa, în miezul nopții! protestează Britt-Marie abia auzit.

— De ce nu? se miră Kent.

— Numai infractorii umblă noaptea cu mașina, șoptește Britt-Marie cu hotărâre.

— Hait! Scumpo, vino-ți în fire! tună el.

Unghiile lui Britt-Marie se înfig în vaza din brațe.

— Nici măcar nu mi-am dat demisia de la locul de muncă. Cu siguranță nu pot pleca de aici fără să-mi dau demisia. Trebuie să predau cheile, îți dai seama.

Kent râde și își aruncă nerăbdător brațele în aer.

— Scumpo, mare loc de „muncă” n-a fost, nu?

Britt-Marie își mușcă obrajii.

— Pentru mine a fost, șoptește ea.

— Da, da, bine, nu asta am vrut să spun, scumpo! Hai, nu te supăra! Poți să suni de pe drum, nu? Doar n-o fi chiar așa de important! Am o întâlnire de afaceri mâine! spune Kent, ca și cum el e cel flexibil.

Britt-Marie nu răspunde. Kent își freacă gânditor bărbia și întreabă, ca și cum ar spune o glumă:

— Și? Te plătesc pentru „munca” asta?

Britt-Marie își înfige unghiile în vaza din poală până o dor unghiile.

— Nu sunt infractoare, Kent. Nu merg cu mașina în toiul nopții, pur și simplu. Chiar nu merg, nu! șoptește ea.

Kent suspină resemnat.

— Nu, nu, bine, mâine-dimineață, atunci, dacă e așa de important. Ceva de speriat ce ți s-a băgat satul ăsta pe sub piele, scumpo! Ție nici măcar nu-ți place fotbalul!

Unghiile lui Britt-Marie se desprind încet de vază. Degetele răsfiră lalelele.

— Am făcut un careu de cuvinte încrucișate deunăzi, Kent. Și era o întrebare despre piramida lui Maslow.

Kent s-a apucat să butoneze pe telefonul mobil, așa că Britt-Marie ridică vocea:

— Apare chiar des în cuvintele încrucișate: piramida nevoilor. Așa că am citit un pic despre ea, într-un ziar. E vorba despre ierarhia nevoilor umane.

Pe prima treaptă sunt nevoile fundamentale – mâncare și apă.

— Îhm, spune Kent, în timp ce pare că răspunde la un mesaj.

— Și aerul, presupun, adaugă Britt-Marie, atât de încet încât nici măcar ea nu e sigură că a rostit ceva.

A doua treaptă în ierarhia nevoilor este „siguranța personală”, a treia este „dragostea și apartenența”, a patra este „respectul de sine”. Își amintește clar, fiindcă acel Maslow e foarte popular în careurile de cuvinte încrucișate.

— Cea mai înaltă treaptă e „realizarea de sine”. Asta a însemnat pentru mine slujba asta, Kent. Realizarea de sine.

Britt-Marie își mușcă buza.

— Ți se pare că e o prostie, firește, așa ți se pare, da.

Kent ridică privirea din telefon. O privește și trage adânc aer în piept, așa cum face când doarme, chiar înainte să înceapă să sforăie.

— Da, da! Sigur că înțeleg, scumpo, ce naiba? Am priceput, am priceput! E foarte bine, da, e super! Realizare de sine, sigur! Super!

— Și eu cred că e super, șoptește ea și îl ia de mână.

Kent dă din cap mulțumit și îi zâmbește larg.

— Bun, deci ți-a ieșit din sistem și grija asta, da? Mâine plecăm acasă!

Britt-Marie își mușcă buza și îi dă drumul mâinii. Ia vaza și coboară repede din mașină.

— Ce dracu’, scumpo! Nu te supăra! Cât durează slujba asta? Pentru cât timp te-au angajat? întreabă el.

— Trei săptămâni, spune ea.

— Și apoi? Când se termină astea trei săptămâni și nu mai ai slujbă? Vrei să trăiești în Borg ca șomerii? strigă el după ea.

Cum Britt-Marie nu-i răspunde, Kent oftează și se dă și el jos din mașină.

— Da’ nu pricepi că asta nu e casa ta, scumpo?

Știe că are dreptate.

O prinde din urmă. Britt-Marie se oprește și își mușcă obrajii. Kent îi ia vaza cu lalele din mâini și i-o duce în casă. Britt-Marie îl urmează tăcută. Apoi își pleacă fruntea lui mare și îi zice, luându-i tandru bărbia în mâini:

— Iartă-mă, scumpo!

Ea închide ochii. El o sărută pe pleoape. Obișnuia să facă asta la începutul relației lor, când mama ei tocmai murise. Când era mai singură decât oricând pe lume, a apărut el într-o bună zi pe scara blocului. De-atunci n-a mai fost singură. Pentru că el avea nevoie de ea și nu mai ești singur când cineva are nevoie de tine. Așa că îi place mult când o sărută pe pleoape.

— Sunt doar stresat din cauza întâlnirii de mâine. Da' totul va fi bine, îți promit! îi spune el.

Vrea să-l creadă. Îi zâmbește larg, o sărută pe obraz și îi spune să nu se îngrijoreze. O să vină să o ia la șase, a doua zi dimineață, ca să nu prindă trafic pe șosea. Apoi îi spune râzând:

— Că nu știi niciodată dacă toate cele trei mașini din Borg ies pe șosea deodată! Atunci să vezi aglomerație!

Britt-Marie zâmbește, de parcă ar fi amuzant. Rămâne în hol cu ușa închisă, până când aude BM W-ul îndepărtându-se.

Apoi urcă la etaj, își face patul și valizele. Împăturește toate prosoapele. Coboară din nou și se plimbă prin Borg. E liniște și întuneric, ca și cum n-ar locui nimeni acolo. Ca și cum cupa nu s-a întâmplat. Dar în pizzerie e lumina aprinsă și le aude pe Bancă și pe Cineva râzând. Aude și alte voci. Clichet de pahare. Cântece despre fotbal și alte cântece pe care le cântă Bancă, cu versuri pe care Britt-Marie cu siguranță nu consideră oportun să le reproducă.

Descuie ușa bazei de agrement și aprinde becul în bucătărie. Se așază pe un taburet și speră să vină șobolanul. Nu vine. Stă cu telefonul în palmele făcute căuș, ca și cum ar fi lichid, mult timp înainte

să se hotărască să sune. Fata de la Agenția pentru Ocuparea Forței de Muncă răspunde la al treilea apel.

— Britt-Marie? spune ea pe tonul cuiva trezit din somn.

— Dacă-mi permiți, sun ca să-mi dau demisia, șoptește Britt-Marie.

Se aud niște zgomote, ca și cum fata se împiedică și dărâmă ceva. Poate o veioză.

— Nu, nu, mama vorbește la telefon, iubito, culcă-te la loc! o aude Britt-Marie spunând.

— Ce vrei să spui? întreabă Britt-Marie.

— Scuze, vorbeam cu fetița mea. Am adormit pe canapea, se scuză fata.

— Nu știam că ai o fetiță, șoptește Britt-Marie.

— Am două, răspunde fata.

Se aud alte zgomote, ca și cum se duce într-o bucătărie, aprinde lumina și face cafea.

— Cât e ceasul? întreabă ea.

— În niciun caz o oră rezonabilă pentru a bea cafea, răspunde Britt-Marie, apoi adaugă repede: Dar faci cum vrei, firește, faci cum vrei.

Fata inspiră și expiră liniștit la celălalt capăt al firului. Judecând după zgomote, se pare că a decis să-și facă totuși o cafea.

— Cu ce pot să-ți fiu de folos, Britt-Marie?

— Dacă-mi permiți, vreau să-mi dau demisia. Trebuie să mă întorc acasă, șoptește Britt-Marie.

Fata tace îndelung.

— Cum a mers cupa la fotbal? întreabă ea apoi.

Întrebarea fetei are un anumit efect asupra lui Britt-Marie. Sau e, poate, din cauză că Britt-Marie e un alt om după golul lui Ben. Nu știe. Dar trage adânc aer în piept și îi povestește tot.

Despre localități la șosea, șobolani și bărbați care poartă șapca și în casă. Despre prima întâlnire a unor băieți și tricouri de fotbal pe pereții pizzeriilor. Turuie tot, fără oprire. Despre Faxin și paravane din bambus, sticle de bere, celofan și mobilă de la IKEA. Despre pistoale și suplimente de cuvinte încrucișate din ziare. Polițiști și antreprenori. Idiotul

din lumina farurilor unui camion. Despre portiere vopsite în albastru și meciuri de fotbal din trecut. Lalele violet, whisky, țigări și mame moarte. Gripă. Doze de suc acidulat. Primul gol în meciul cu echipa din oraș. O fată care apără șuturile adversarilor cu fața. Despre cosmos.

— Prostii, firește că ți se par prostii, șoptește ea.

Fata de la celălalt capăt nu-și poate stăpâni tremurul vocii când spune:

— Ți-am spus de ce lucrez unde lucrez, Britt-Marie? Nu știu dacă știi, dar când ești angajat la Agenția pentru Ocuparea Forței de Muncă multe rahaturi ți se aruncă în față. Oamenii pot fi incredibil de răi. Și, când spun „rahat”, Britt-Marie, vreau să zic literalmente rahat. Odată, cineva mi-a trimis caca într-un plic.

— Pe toți sfinții! exclamă Britt-Marie, atât de repede încât începe să tușească.

— De parcă ar fi vina mea că e criză financiară, gen, spune fata.

Britt-Marie rămâne pe gânduri o bună bucată de vreme.

— Britt-Marie? întreabă fata în cele din urmă, nesigură dacă Britt-Marie mai e la telefon.

Britt-Marie tușește.

— Pot să-ntreb cum Doamne iartă-mă l-a băgat în plic?

— Caca? întreabă fata.

Britt-Marie încuviințează cu hotărâre:

— Ha! Ți se pare o întrebare stupidă, firește că ți se pare. Dar mi se pare foarte dificil să nimerească plicul.

Fata râde în hohote câteva minute. Britt-Marie se bucură că și-a pierdut vocea, pentru că se gândește că astfel poate că fata nu o aude că și ea râde. Nu o fi ca în cosmos, nu, dar sentimentul o face să plutească un pic.

— Știi de ce lucrez acolo, Britt-Marie? întreabă fata din nou.

— Nu, răspunde Britt-Marie.

— Mama a lucrat ca asistentă socială toată viața. Ea spunea mereu că, dincolo de toate prostiile, dincolo de toate rahaturile, e și o poveste cu soare. Și atunci merită.

Fata tace mult, mult, mult timp. Apoi, cuvintele zâmbesc prin receptor:

— Tu ești povestea mea cu soare, Britt-Marie.

Britt-Marie înghite în sec.

— Nu se cuvine să vorbim la telefon în miezul nopții. Dacă-mi permiți, revin mâine.

— Somn ușor, Britt-Marie! șoptește fata.

— Și ție, șoptește Britt-Marie.

Închid.

Britt-Marie rămâne așezată pe taburet, cu telefonul în mâinile făcute căuș. Își dorește atât de mult să apară șobolanul, încât când se aude un ciocănit la ușă, crede că poate el e. Dar își vine în fire imediat și își aduce aminte că șobolanii nu pot bate la ușă, pentru că nu au articulații la degete. Sau cel puțin așa știe ea.

— E cineva acasă? întreabă Sami din prag.

Britt-Marie se ridică repede de pe scaun.

— S-a întâmplat ceva? Vreun accident?

Sami se sprijină calm de cadrul ușii.

— Nu, de ce?

— Fiindcă e-n toiul nopții, Sami. Nu se cuvine să bați la ușa oamenilor neinvitat, ca un vânzător de aspiratoare ambulant, dacă nu s-a întâmplat nimic!

— Locuiești aici? zâmbește Sami.

— Înțelegi ce vreau să spun, șoptește ea.

Sami clatină din cap.

— Pe loc repaus, Britt-Marie, nu te mai agita! Treceam pe-aici și am văzut lumină. Voiam să văd dacă ai chef de-o țigară. Sau de-o tărie.

Râde. Britt-Marie nu apreciază deloc asta.

— În niciun caz, șoptește ea.

— OK, nicio chestie, râde el.

Britt-Marie își netezește fusta.

— Dar dacă dorești Snickers, poți să intri.

Stau fiecare pe un scaun lângă fereastra bucătăriei. Se uită la stele prin cea mai curată fereastră din tot Borg-ul și mănâncă Snickers, fiecare pe farfuria lui.

— A fost mișto azi, spune Sami.

— Da. A fost… mișto, încuviințează Britt-Marie.

Vrea să-i spună că mâine trebuie să plece din Borg, să plece acasă, dar nu va ști niciodată dacă el a înțeles singur asta, căci, înainte să apuce să deschidă gura, Sami spune:

— Trebuie să merg în oraș. Trebuie s-ajut un prieten.

— Ce fel de prieten? E-n toiul nopții! sare Britt-Marie.

— Magnus. Are probleme cu niște tipi de-acolo. Datorii, știi. Trebuie să-l ajut! spune Sami.

Britt-Marie îl privește lung. Sami dă ușor din cap, zâmbind.

— Știu ce gândești. Dar ăsta-i Borg-ul. Ne iertăm unii pe alții. N-avem de ales. Dacă nu am face-o, n-am mai avea prieteni pe care să ne supărăm, spune el.

Britt-Marie se ridică. Îi ia cu grijă farfuria din față. Șovăie îndelung, dar, în cele din urmă, îi pune blând mâna bandajată pe obraz.

— Nu trebuie să fii tu mereu la mijloc, Sami.

— Ba da, șoptește el.

Britt-Marie spală vasele. Lângă ea Sami șterge farfuriile. Curăță împreună blatul chiuvetei.

— Dacă mi se întâmplă ceva, îmi promiți că o să ai grijă ca Omar și Vega să fie bine? Îmi promiți c-o să găsești niște oameni buni care să aibă grijă de ei? întreabă el.

Britt-Marie se albește la față.

— De ce ți s-ar întâmpla ceva? șoptește ea îngrozită.

Brațul lui îi cuprinde liniștitor umerii.

— Eh, n-o să mi se întâmple nimic. Sunt Superman, ce naiba! Dar ca să știi. În caz că. Să ai grijă să fie luați de niște oameni buni, da?

Britt-Marie își șterge temeinic mâinile cu prosopul de bucătărie, să nu se vadă că îi tremură.

— De ce îmi ceri mie asta? De ce nu lui Bancă sau lui Sven sau…

— Pentru că tu nu ești genul care o întinde la greu, Britt-Marie, spune el.

— Nici tu! protestează ea.

În prag, Sami își aprinde o țigară. În spatele lui, Britt-Marie trage în piept fumul. Femeie în toată firea, să se comporte așa… Culege un fir de păr de pe mâneca gecii lui. Îl pune într-un șervețel și îl împăturește.

— Cu ce echipă de fotbal ținea mama voastră? șoptește ea.

Sami zâmbește larg și răspunde cu cel mai firesc aer din lume, așa cum răspund fiii tuturor mamelor din lume:

— Cu a noastră.

O conduce până acasă la Bancă. O sărută pe păr. Britt-Marie stă pe balcon, lângă bagajele făcute și se uită după el. Sami o ia spre oraș. A forțat-o să-i promită că nu va sta trează toată noaptea așteptând să vadă mașina întorcându-se în Borg.

Dar ea tot îl așteaptă.

34

— Țin să menționez că îmi dau demisia. Trebuie să mă întorc acasă, pricepi dumneata?

Britt-Marie își pipăie bandajul de pe mâna rănită.

— Îmi dau seama că n-ai cum să pricepi. Dar locul meu e acasă, cu Kent. Orice om trebuie să aibă un cămin.

Dă din cap, parcă scuzându-se.

— Bine, nu vreau să spun că șobolanii n-ar avea și ei nevoie de un cămin, firește. Nu e treaba mea să m-amestec, sunt convinsă că ai o casă nemaipomenită!

Șobolanul stă pe podea și privește farfuria din fața sa de parcă farfuria l-a călcat pe coadă și l-a făcut idiot.

— N-aveau Snickers, se scuză Britt-Marie.

Șobolanul privește borcanele de pe farfurie.

— Aici e unt de arahide. Și aici ceva numit „Nutella”, spune mândră Britt-Marie, arătând spre borcane, apoi își drege glasul și adaugă: Snickers-ul se terminase, dar la magazin am fost informată că, în principiu, produsele astea împreună ar fi același lucru.

Este încă în toiul nopții. Cineva n-a fost deloc bucuroasă să fie trezită din somn, dar Britt-Marie n-a mai rezistat să stea singură cu valizele pe balconul lui Bancă. Așa că s-a dus să-și ia rămas-bun. De la șobolan și de la oamenii din Borg.

Britt-Marie îi pune frumos pe farfurie câte o linguriță din fiecare borcan. Cu o rămurică de mărar pe margine. Îndoaie un șervețel și îl așază lângă farfurie.

— Nu trebuie să mănânci mărarul dacă nu vrei. E doar de decor, îi explică Britt-Marie.

Șobolanul mănâncă untul de arahide. Britt-Marie stă la fereastră. Se face dimineață în curând. Cineva a stins luminile în pizzerie și s-a dus din nou la culcare, sperând ca Britt-Marie să nu-i mai bată iar la ușă să-i ceară ciocolată cu arahide. Petrecerea s-a

terminat de mult timp. Strada e pustie. Britt-Marie își freacă verigheta cu un cartof dat prin bicarbonat – cel mai bun mod de a curăța verighetele. De obicei, face asta cu verigheta lui Kent, când o uită pe noptieră înainte de vreo întâlnire cu Germania. Poate fi atât de uituc înainte de întâlnirile cu Germania. De obicei, Britt-Marie îi curăță verigheta până când sclipește, ca să o vadă Kent a doua zi dimineața, când se dă jos din pat.

E prima dată când își curăță propria verighetă. Prima dată când nu o poartă atâta vreme. Se uită la șobolan și șoptește:

— Kent are nevoie de mine. Orice om are nevoie să-i ducă altul dorul, pricepi tu?

Nu știe dacă șobolanii stau treji noaptea în bucătărie gândindu-se la cum își trăiesc viața. Sau cu cine.

— Sami mi-a spus că nu sunt genul de om care îi lasă pe alții la greu, pricepi tu, dar exact asta sunt. Oricum o întorc, las pe cineva la greu. Așa că ar fi mai bine să rămân acolo unde mi-e locul. Acasă, la viața mea obișnuită.

Britt-Marie încearcă să pară sigură de sine. Șobolanul își linge labele. Face un mic semicerc pe șervețel. Apoi o tulește pe ușă.

Britt-Marie nu știe dacă șobolanul crede că vorbește prea mult. Nu știe de ce mai vine acolo. Bine, pentru ciocolată, firește, dar speră că și pentru altceva. Ia farfuria, acoperă resturile cu folie din plastic și pune totul la frigider din obișnuință, căci Britt-Marie nu aruncă mâncare. Usucă cu atenție verigheta, o împăturește într-o bucățică de prosop din hârtie și o pune în buzunarul sacoului. Abia așteaptă să-și dea jos bandajul și să-și pună verigheta la loc. O să fie ca prima noapte în patul de acasă, după o călătorie lungă.

O viață obișnuită, nu și-a dorit niciodată altceva decât o viață obișnuită. Ar fi putut face alte alegeri, o spune și ea, dar l-a ales pe Kent. Niciun om nu-și poate alege circumstanțele, dar își poate decide acțiunile, se gândește ea insistent. Sami avea

dreptate. Nu e ea genul de om să plece. Așa că nu poate să plece de-acasă, e nevoie de ea acolo.

Se așază pe scaunul din bucătărie, se uită pe stradă și așteaptă o mașină neagră. Nu vine nimeni. Se întreabă dacă Sami se gândește cum își trăiește viața, dacă a avut vreodată luxul ăsta. Orice om își decide acțiunile, desigur, dar în viața lui Sami au fost mai mult circumstanțe decât posibilități de a alege. Se întreabă dacă alegerile sau circumstanțele ne fac ceea ce suntem. Se întreabă ce anume a făcut din Sami unul care trebuie să fie mereu la mijloc. Se întreabă ce e mai greu pentru un om: să fie genul care sare sau genul care nu sare.

Se întreabă câtă disponibilitate mai are un om să se schimbe când e deja bătrân. Câți oameni noi mai poate cunoaște? Ce o mai pot face oamenii ăștia să vadă în ea însăși?

Sami a plecat în oraș să apere pe cineva care nu merită, Britt-Marie e gata să plece acasă din același motiv. Căci, dacă nu-i iertăm pe cei pe care îi iubim, atunci pe cine? Ce este dragostea dacă nu a-i iubi pe cei dragi chiar și atunci când nu merită?

Toate întrebările lui Britt-Marie sunt despre cum să-ți trăiești viața. De dragul cui?

Farurile lucesc pe drum, înaintând încet în întuneric, ca niște brațe în apă. Trec de indicatorul cu „Bine ați venit în Borg”. Încetinesc aproape de stația de autobuz. Intră în parcare. Britt-Marie e deja în pragul ușii.

Mai târziu, în relatarea celor petrecute în oraș, se va spune că, dimineața devreme, câțiva tineri l-au acostat pe Magnus în fața unui bar. Unul dintre ei avea un cuțit. Un alt tânăr a încercat să intervină și să-i despartă. Unul dintr-aceia care se bagă mereu la mijloc.

Mașina frânează lin pe pietriș. Motorul suspină cald când se oprește. Farurile se sting, dar în același timp se aprind luminile în pizzerie. În unele comunități se știe întotdeauna ce înseamnă când se oprește o mașină în fața casei tale dimineața în zori.

Se știe că nu e niciodată semn bun. Cineva apare în ușă. Se oprește când vede uniforma de poliție.

Sven își ține chipiul cu ambele mâini, iar pe buza de jos are urme de dinți ce trădează încercarea disperată de a se stăpâni. Durerea care îi brăzdează adânc obrajii lăsând dungi roșii spune cât de inutilă a fost încercarea.

Britt-Marie începe să urle direct. Cade la pământ. Se prăbușește sub greutatea unui om care nu mai este.

35

Nu e o durere care să se insinueze încet. Nu vine la capătul vreunei perioade de negare, mânie, negociere, depresie și acceptare. Ci explodează pe loc, îi incendiază toată ființa, e ca un foc care îi înghite tot oxigenul din piept și o lasă lată la pământ, lovind pietrișul și horcăind după aer. Trupul încearcă să se îndoaie de la jumătate, ca și cum și-ar fi pierdut coloana vertebrală, ca și cum ar încerca să stingă flăcările dinăuntru.

Moartea e neputința supremă. Neputința e disperarea supremă.

Britt-Marie nu știe cum a reușit să se ridice în picioare. Cum a reușit Sven să o ducă în mașină. Probabil în brațe. O găsesc pe Vega la jumătatea drumului dintre baza de agrement și apartamentul lor. La pământ. Cu părul ud de lacrimi lipit de piele. Cuvintele îi ies bolborosite, ca și cum lacrimile i-au umplut plămânii. Ca și cum fata se îneacă pe dinăuntru.

— Omar. Trebuie să-l găsim pe Omar. O să-i omoare!

Britt-Marie nu știe dacă ea o îmbrățișează strâns pe fată sau dacă Vega pe ea.

În jurul lor, răsăritul trezește blând așezarea, cu soare și promisiuni. Ca o șoaptă în urechea iubitei. Ca lumina jucăușă peste acoperișuri, ca aroma de cafea proaspătă și pâine prăjită. N-ar trebui să fie așa. E o zi care n-ar trebui să fie frumoasă, dar răsăritului nu-i pasă. Mașina de poliție gonește pe drumul pustiu în acele prime clipe ale dimineții. Degetele lui Sven țin atât de strâns volanul, încât s-au albit și probabil îl dor. Ca și cum vrea să simtă durere undeva, ca să o poată controla. Mărește viteza când vede cealaltă mașină. Singura mașină care ar putea avea treabă afară din Borg la ora aceea. Singurul frate care i-a rămas Vegăi de salvat.

Orice moarte e nedreaptă. Oricine plânge moartea cuiva caută un vinovat. Mânia noastră se lovește aproape întotdeauna de cruda realitate că nimeni nu e vinovat. Dar dacă ai ști cine ți-a răpit o persoană dragă? Ce-ai face? În ce mașină ai fi? Ce ai ține în mâini?

Mașina de poliție trece în goană pe lângă cealaltă și îi taie calea. Picioarele lui Sven ating asfaltul aproape înainte ca mașinile să se oprească. Stă o eternitate singur pe marginea drumului, cu fața brăzdată de dungi roșii și buza de jos cu urme de mușcături. În cele din urmă, portiera celeilalte mașini se deschide și Omar coboară. Privirea unui bărbat în trup de copil. Sfârșitul copilăriei.

Genul acela de noapte după care nu mai e cale de întoarcere.

— Ce-i, Sven? Ce vrei să-mi zici? Că am prea multe de pierdut? Ce mai am de pierdut, futu-i?

Sven întinde mâinile, cu palmele spre cer. Privirea îi tremură spre obiectul din mâinile lui Omar. Vocea șoptește, abia auzită:

— Spune-mi unde se termină, Omar? După ce îi omori și ei te omoară pe tine? Spune-mi, unde se termină?

Omar stă nemișcat. Parcă și el caută să izoleze durerea în vreo parte a trupului. Doi bărbați tineri pe bancheta din spate a mașinii deschid portierele, dar nu se dau jos. Așteaptă ca Omar să aleagă.

Britt-Marie îi recunoaște. Au jucat fotbal cu Sami și Magnus în lumina farurilor mașinii negre a lui Sami acum… Cât timp să fi trecut? Zile? Săptămâni? Acum o viață întreagă. Și ei sunt aproape doar niște băieți.

Moartea e neputință. Neputința e disperare. Oamenii disperați fac gesturi disperate. Părul lui Britt-Marie se mișcă în curentul care se iscă atunci când Vega se dă jos din mașină. Fata își privește fratele. Omar cade în genunchi. Îl îmbrățișează și îi șoptește:

— Unde ar fi stat Sami acum?

Cum Omar nu răspunde, Vega repetă:

— Unde. Ar. Fi. Stat. Sami?
— Între noi, geme Omar.

Cei doi tineri cu mașina îi aruncă lui Sven o ultimă privire. Poate că altă dată polițistul i-ar fi oprit. Poate că într-o zi îi va opri. Dar nu în noaptea asta.

Mașina îi lasă pe Britt-Marie, Sven și doi copii pe marginea drumului. Răsăritul se ridică deasupra tuturor.

Că doar ce să priceapă răsăritul…

Mașina de poliție merge încet înapoi spre Borg. Străbate satul și virează pe un drum neasfaltat. Pare că nu se mai oprește. Britt-Marie nici nu mai știe dacă a adormit sau doar a amorțit. Se opresc lângă un lac. Britt-Marie înfășoară pistolul în toate batistele pe care le găsește prin geantă – nici ea nu știe de ce, poate pentru că nu vrea să se murdărească Vega pe mâini. Vega insistă că ea trebuie s-o facă. Ia pistolul și îl aruncă în apă, cât de departe poate.

Britt-Marie nu știe cum orele se preschimbă în zile și câte au fost la număr. Doarme între copii noaptea, în patul lui Sami. Rămâne cu ei mai multe zile. Fără să fi planificat, fără să fi hotărât ceva. Rămâne, pur și simplu. Mai târziu își va aminti ca prin ceață că a vorbit la telefon cu Kent, dar nu mai știe ce i-a zis. Crede că l-a rugat să rezolve chestiuni practice, să dea telefoane ici și colo. Kent se pricepe la astfel de lucruri. Toată lumea zice că e bun la asta.

Sven vine la apartament într-o după-amiază. Cu el e o tânără de la Asistență Socială. E caldă și prietenoasă. Sven arată ca și cum propria-i ceafă nu mai e în stare să-i susțină gândurile. Stau cu toții la masă și vorbesc încet și moale, dar nimeni nu se poate concentra. Privirea lui Britt-Marie alunecă pe fereastră, un copil se uită în tavan, celălalt în pământ.

În noaptea următoare, pe Britt-Marie o trezesc bufnituri în casă. Se ridică, bâjbâie după întrerupător. Vântul se năpustește înăuntru prin ușa

deschisă a balconului. În bucătărie, Vega se mișcă mecanic încolo și-ncoace. Înainte și înapoi. Înainte și înapoi. Face curat. Freacă tot ce vede înaintea ochilor. Încontinuu. Tigăi și suprafețe. Ca pe niște lămpi magice care ar putea să-i dea totul înapoi.

Mâinile lui Britt-Marie șovăie în aer, în spatele umerilor tremurând ai fetei. Degetele i se încleștează, fără să o atingă.

— Îmi pare rău, îmi dau seama cum te simți… șoptește ea.

— N-am timp să simt. Trebuie să am grijă de Omar, o întrerupe fata sec.

Britt-Marie ar vrea atât de mult să o atingă, dar fata se ferește, așa că Britt-Marie își ia geanta. Scoate bicarbonatul. Fata îi întâlnește privirea. Durerea îi e mută. Cuvintele nu ajută la nimic. Așa că fac curat împreună până în zori. Deși nici bicarbonatul nu ajută la nimic.

Într-o duminică din ianuarie, în același timp în care Liverpool joacă în deplasare împotriva lui Stoke, Sami e așezat lângă mama lui, să-și doarmă somnul de veci sub un covor de flori roșii. Plâns de frații lui și de o întreagă comunitate. Omar lasă un fular de fotbal la cimitir. La pizzerie, Britt-Marie servește cafea. Are grijă ca toată lumea să aibă farfurioară sub ceașcă. Toată lumea din Borg e acolo. Parcarea e mărginită de lumânări aprinse; tricouri albe, cu numere pe spate, sunt înșirate frumos pe gardul din lemn de alături. Unele sunt noi, unele mai vechi și aproape gri de atâta spălat. Dar toate își amintesc.

În pragul ușii, într-o rochie proaspăt călcată și cu părul pieptănat, Vega primește condoleanțele oamenilor, de parcă ei ar avea dreptul să-l jelească mai tare pe Sami. Dă mâna cu toți, mecanic. Privirea îi e apatică, ca și cum cineva ar fi stins lumina în sufletul ei. Din parcare se aud bufnituri, dar nimeni nu le bagă în seamă. Britt-Marie încearcă să o facă pe Vega să mănânce ceva, dar fata nu răspunde nici când o strigă pe nume. Se lasă dusă la masă, așezată

pe un scaun, dar trupul reacționează de parcă Vega doarme. Se întoarce instinctiv cu fața spre perete și se încovoaie, evitând orice contact fizic. Bufniturile din parcare se întețesc. Britt-Marie e tot mai deznădăjduită. Fiecare om își trăiește neputința și disperarea în felul său. Pentru Britt-Marie culmea neputinței e să nu poată face pe cineva să mănânce.

Murmurele mulțimii din pizzerie cresc până când le percepe ca pe uragane. Degetele i se întind disperate spre umerii Vegăi ca spre marginea unei prăpăstii, dar fata își ferește trupul. Alunecă tot mai aproape de perete. Privirea se refugiază înăuntru. Farfuria rămâne neatinsă.

Bufniturile se aud încă și mai puternic, de parcă încearcă să spună ceva. Britt-Marie se întoarce nervoasă spre ușă, cu mâinile atât de crispate, încât bandajul i se desprinde de pe degetele rănite. Se pregătește să țipe severă că ajunge odată cu hărmălaia când simte trupul fetei alunecând pe lângă ea, făcându-și loc prin mulțime să iasă.

Afară, sprijinit în cârje, e Max. Își ia avânt și, cu piciorul sănătos, șutează mingea spre peretele bazei de agrement. Mingea se lovește de zid, apoi ricoșează în gardul de lemn cu tricourile albe și se întoarce la el. *Tu, dum, dum,* așa sună. *Tu, dum, dum. Tu, dum, dum.*

Ca o inimă.

Când Vega se apropie, Max lasă mingea să treacă pe lângă el, fără să se întoarcă. Mingea se oprește la picioarele fetei. Degetele ating mingea, prin pantofi. Fata se apleacă și atinge cusăturile cu mâna.

Apoi începe să plângă în hohote.

La o mie de kilometri depărtare, Liverpool câștigă cu cinci la trei.

36

Omar și Dino sunt primii care intră în joc cu Vega. Mai întâi șovăitori, ca și cum durerea le îngrădește mișcările, dar, în scurt timp, joacă de parcă e o seară obișnuită. Joacă de parcă i-a lovit amnezia, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat, pentru că nu știu cum altfel să facă. Vin și alți copii – mai întâi Țestosul și Ben, apoi și alții. Britt-Marie nu-i cunoaște pe unii, dar toți au blugii rupți pe coapse. Joacă așa cum se joacă în Borg.

— Britt-Marie, zice Sven, pe un ton formal, cu care nu e obișnuită.

Sven e însoțit de un bărbat foarte înalt. Nemaipomenit de înalt. Britt-Marie nici nu știe dacă e posibil să ai iluminat ca lumea într-o casă cu un astfel de om.

— Ha? zice ea.

Sven i-l prezintă pe unchiul lui Dino. Engleza lui Sven are un accent puternic, dar Britt-Marie nu critică, nu, că nu e ea genul să-i critice pe alții.

— Hello, spune Britt-Marie, singurul cuvânt pe care îl spune, de altfel, în toată conversația.

Nu că Britt-Marie n-ar vorbi engleza. Doar că nu știe cum să o vorbească fără să se simtă ca o prostănacă. Nu știe nici măcar cum se zice „prostănacă" în engleză, de pildă – ceea ce era de demonstrat, din punctul ei de vedere.

Bărbatul foarte înalt, imposibil de înalt, arată spre Dino și îi explică lui Britt-Marie că au trăit în trei țări și șapte orașe înainte să se mute în Borg.

Sven îi traduce binevoitor totul lui Britt-Marie, care înțelege foarte bine engleza, dar îl lasă să-i traducă, de teamă să nu fie nevoită să spună ceva. Colțurile gurii bărbatului înalt zvâcnesc cu tristețe când spune că e o binecuvântare când copiii sunt mici și nu-și amintesc, dar că Dino era suficient de mare să înțeleagă și să-și amintească. Să țină minte de ce au fugit de unde au fugit.

— Zice că Dino nu vorbește. Tot nu vorbește. Doar cu ei… îi explică Sven, arătând spre copiii din parcare.

Britt-Marie își pune o mână peste cealaltă. Bărbatul cel înalt face același lucru.

— Sami, spune bărbatul, de parcă ar cânta fiecare literă cu dragoste.

Genele lui Britt-Marie se îngreunează de lacrimi.

— Zice că Sami a văzut un băiețel mergând singur pe drum. Vega și ceilalți l-au strigat și l-au întrebat dacă vrea să joace fotbal, dar el n-a înțeles. Așa că Sami a șutat încet mingea spre el, iar Dino a șutat înapoi, povestește Sven.

Britt-Marie se uită la bărbatul înalt și rațiunea o împiedică să-i povestească, la rându-i, că odată, când ea și Kent erau la un hotel, a găsit un ziar străin lăsat de cineva și a dezlegat aproape un întreg careu de cuvinte încrucișate în engleză.

— Thank you, spune bărbatul.

— Vrea să-ți mulțumească fiindcă ai antrenat echipa. A însemnat mu…

Britt-Marie îl întrerupe, căci a înțeles ce a zis bărbatul:

— Eu trebuie să mulțumesc.

Sven se apucă să-i traducă bărbatului, dar el îl oprește, căci și el a înțeles ce a zis Britt-Marie. Îi strânge mâna lui Britt-Marie. Se întoarce în pizzerie și o ajută pe Cineva să adune paharele și farfuriile de pe mese.

— Lucrează la spital, în schimbul de noapte. Dino mânca întotdeauna cina cu Vega și Omar, pentru că Sami nu voia ca băiatul să mănânce singur, spune Sven.

Sven își strânge tare buzele.

— A fost o înmormântare frumoasă, spune el apoi, fiindcă așa se spune.

— Foarte frumoasă, întărește Britt-Marie, căci așa se face.

Sven scoate ceva din buzunar și îi întinde lui Britt-Marie. Cheile mașinii ei. Pleoapele îi tremură. Pe fereastră văd BMW-ul lui Kent sosind în parcare.

— Bănuiesc că plecați acasă, tu și Kent, spune Sven, cu privirea undeva, departe.
— E mai bine așa, spune Britt-Marie, mușcându-și obrajii.
Apoi adaugă, totuși:
— Dacă nu mai e nevoie de mine. Dacă nu mai au nevoie de mine… Vega și Omar…
Sven ridică privirea și sufletul i se face fărâme când realizează că, la întrebarea lui, ea a răspuns întrebând dacă Vega și Omar au cumva nevoie de ea. Nu dacă el are nevoie de ea.
— Eu… eu… desigur, desigur, am vorbit cu cei de la Asistență Socială. Au trimis o fată în Borg, îi explică el sumbru, de parcă a uitat că a venit cu tânăra acasă la copii cu doar câteva zile în urmă.
— Firește, răspunde ea.
— E… o să-ți placă de ea. Am mai lucrat cu ea de câteva ori. E un om bun. Le vrea binele, nu e cum… cum ai crede că sunt cei de la Asistență Socială, spune Sven.
Britt-Marie își șterge sudoarea de pe frunte cu o batistă, ca el să nu bage de seamă că-și șterge ochii.
— I-am promis lui Sami că o să mă-ngrijesc să le fie bine. Am promis… vreau… copiii trebuie să aibă șansa să… Trebuie să fie și o poveste cu soare în viața lor cândva, Sven, spune ea în cele din urmă.
— O să facem tot ce putem. Toată lumea o să facă tot ce îi stă în putință, răspunde el.
— Firește, firește, spune Britt-Marie cu privirea în pantofi.
Sven își învârte chipiul în mâini.
— Fata de la Asistență Socială… da, o să stea câteva zile cu copiii. Până se face ancheta. E foarte amabilă, să nu-ți faci griji, eu… da… m-a rugat să duc eu copiii acasă în seara asta.
Durează câteva secunde până când Britt-Marie înțelege, până când o lovește faptul că nu mai e nevoie de ea.
— Firește, firește. E mai bine așa, firește, șoptește ea.

În parcare, Kent tocmai s-a dat jos din BMW. Îi vede pe Britt-Marie și pe Sven prin fereastră. Își bagă nesigur mâinile în buzunare și arată de parcă stă la un colț de stradă și nu vrea să admită că s-a rătăcit. Nu s-a priceput niciodată să vorbească despre moarte, Britt-Marie știe. Kent e unul dintre aceia care rezolvă chestiuni practice, dă telefoane, te sărută pe pleoape. Dar nu e genul care simte chestii.

Pare să cântărească dacă să intre în pizzerie sau nu, dar picioarele îl duc în direcția opusă. E gata să se urce înapoi în BMW, dar mingea de fotbal vine rostogolindu-se pe pietriș și se oprește la picioarele lui. La câțiva metri mai încolo e Omar. Kent pune talpa pe minge și îl privește pe băiat. Șutează spre el. Omar oprește mingea cu latul tălpii, astfel încât să ricoșeze înapoi spre Kent.

Treizeci de secunde mai târziu, Kent e în mijlocul copiilor, cu cămașa șifonată și pe trei sferturi scoasă din pantaloni, părul ciufulit și fericirea în privire. Când mingea zboară spre el, la înălțimea genunchiului, își ia avânt și șutează, ratează mingea și trimite în schimb un pantof peste gardul bazei de agrement.

— Sfârșitul lumii și alta nu! murmură Britt-Marie de la fereastră.

Copiii urmăresc pantoful cu privirea. Se întorc spre Kent. El se uită la ei și începe să râdă. Copiii izbucnesc și ei în râs. Kent joacă în continuare doar cu un pantof și, când reușește să înscrie, aleargă în jurul terenului cu Omar pe umeri. Britt-Marie bagă de seamă că soțul ei are o gaură mare în șosetă. Ce-o să zică lumea? Că n-are pe nimeni care să-i zică să-și schimbe șosetele rupte?

Omar îl îmbrățișează un pic prea strâns. Un pic prea mult timp. Așa cum adolescenții au prea puține șanse să o facă dincolo de terenul de sport. Kent îl îmbrățișează și el. Fiindcă fotbalul le dă voie.

Sven se întoarce cu spatele la fereastră când îi spune:

— Să nu te superi pe mine, Britt-Marie, că n-am sunat la autorități mai demult. Am vrut să-i dau o șansă lui Sami să rezolve tot. Am crezut că eu… eu… eu… Am vrut doar să-i dau o șansă. Nu te supăra pe mine!

Degetele ei ating aerul dintre ei cât de aproape pot fără să-l atingă.

— Dimpotrivă, Sven. Dimpotrivă.

Sven pare că ar vrea să mai adauge ceva, dar Britt-Marie spune repede:

— Sunt mai mulți copii decât înainte. De unde vin?

Sven își îndeasă chipiul pe cap. Îi stă strâmb.

— Au început să vină după cupă. Tot mai mulți în fiecare seară. Dacă o țin tot așa, în curând Borg o să aibă echipă, o să fie club.

Britt-Marie nu știe ce înseamnă asta, dar sună frumos. Se gândește că i-ar fi plăcut lui Sami.

— Par fericiți. Dincolo de tot ce s-a întâmplat, sunt atât de fericiți când joacă, spune ea nostalgică.

Sven își trece gânditor palma peste barba scurtă. Arată obosit. Britt-Marie nu l-a văzut niciodată obosit. Într-un târziu, colțurile gurii lui se ridică ușor, ochii îi licăresc și spune:

— Fotbalul obligă viața să meargă mai departe. Există mereu un alt meci de jucat. Un alt sezon. Un alt vis că totul poate fi mai bine. E un joc fabulos.

Britt-Marie netezește o cută pe cămașa lui, cu degete ușoare ca niște fluturi, fără să-i atingă trupul sub materialul cămășii.

— Dacă nu ți se pare necuviincios, Sven, aș vrea să-ți pun o întrebare foarte personală, se scuză ea.

— Bineînțeles, spune! zice el cu tristețe.

— Cu ce echipă de fotbal ții?

Fața lui se destinde mirată.

— N-am ținut niciodată cu o echipă anume. Cred că iubesc fotbalul prea mult ca să fac asta. Uneori pasiunea pentru o echipă poate sta în calea iubirii pentru un sport.

Britt-Marie se gândește că i se potrivește unuia ca Sven să creadă mai mult în iubire decât în pasiune.

Un polițist care crede mai mult în dreptate decât în lege. Îi șade bine. Dar nu i-o spune.

— Poetic, spune ea doar.

— Am făcut un curs! zice el zâmbind.

Ar avea atâtea să-i spună. Poate că și el. Dar tot ce reușește Sven să mai zică e:

— Vreau să știi, Britt-Marie, că de câte ori îmi bate cineva la ușă, sper să fii tu.

Poate că se gândește să spună ceva mult mai înălțător, dar se abține. Britt-Marie ar vrea să strige după el, dar e prea târziu.

Ușa clincăne vesel în urma lui, căci ce să știe o ușă despre când se cuvine și când nu să fii voios.

Britt-Marie își șterge obrajii, ca să nu se vadă că, de fapt, își șterge ochii. Apoi se duce întins spre Cineva. Pizzeria e încă plină de lume. Mama lui Ben și unchiul lui Dino, părinții Țestosului și mulți alții ale căror chipuri Britt-Marie și le amintește vag din tribună, de la meci. Fac ordine și curățenie. Britt-Marie se abține din răsputeri să le dea indicații.

— A fost… cum se zice? Înmormântare frumoasă, nu? spune Cineva, cu o voce stinsă.

— Da, zice Britt-Marie.

Apoi, scoțându-și portofelul, continuă:

— Aș vrea să știu cât îți datorez pentru portieră.

Cineva bate darabana pe marginea scaunului cu rotile.

— Da. M-am gândit, da, Britt-Marie. Eu nu mecanic bun, da? Poate reparat greșit, știi? Mai bine controlezi mașină întâi, da? Apoi vii înapoi. Plătești.

— Nu înțeleg, o informează Britt-Marie.

Cineva se scarpină pe obraz, ca să nu vadă nimeni că, de fapt, se șterge la ochi.

— Britt-Marie om cinstit, da? Britt-Marie nu fură. Britt-Marie vine înapoi în Borg, da, eu știu! Ca să plătească.

Britt-Marie își pune portofelul înapoi în geantă. Scoate o batistă. Se întoarce cu spatele.

— Firește. Firește.

Ar vrea să-și facă de lucru cu curățenia, dar își dă seama cu durere că necunoscuții din pizzerie au făcut deja curat. Cineva le-a dat sarcini de lucru și acum nu mai e nimic de făcut.

Nu mai e nevoie de Britt-Marie aici.

Rămâne în pragul ușii până când copiii termină jocul și se îndreaptă spre casă, unul câte unul. Puțin mai încolo, Sven îi așteaptă răbdător pe Vega și Omar. Le dă tot timpul din lume. Vega se urcă direct în mașină și trage portiera după ea, dar Omar mai zăbovește o vreme. Își trece degetele peste tricourile albe. Se apleacă și ia o lumânare care s-a stins, o aprinde de la o alta și o pune la loc. Când se ridică, o vede pe Britt-Marie în ușa pizzeriei. Mâna i se ridică abia perceptibil în semn de salut. Salutul unui tânăr mai mult decât al unui copil. Britt-Marie îi face și ea cu mâna, având grijă să nu vadă Omar că plânge.

Iese în parcare în timp ce mașina de poliție o ia spre casa copiilor. Kent o așteaptă. E transpirat, poalele cămășii șifonate îi atârnă afară din pantaloni și are, în continuare, doar un singur pantof. Arată ca sărit de pe fix. Îi amintește de cum era când erau copii. Nici pe vremea aceea nu-i păsa de ce ziceau alții. Lui Kent nu i-a fost niciodată teamă să se facă de râs. N-a avut niciodată nevoie de aprobarea nimănui, decât de a lui Britt-Marie.

O ia de mână și o sărută pe pleoape. Britt-Marie suspină:

— Vega e speriată, chiar dacă pare mai mult furioasă. Omar e furios, deși pare mai mult speriat.

— O să fie bine, îi șoptește Kent, cu buzele în părul ei.

— I-am promis lui Sami că o să am grijă să le fie bine, zice Britt-Marie, plângând în hohote.

— O să le fie, trebuie doar să lași autoritățile să-și facă treaba, spune el liniștit.

— Știu, firește, știu, șoptește ea.

— Nu sunt copiii tăi, scumpo! spune Kent.

Britt-Marie nu răspunde. Pentru că știe că are dreptate. Normal că știe. Se îndreaptă de spate, își șterge ochii cu batista, își netezește o cută pe fustă și câteva pe cămașa lui Kent. Se adună, își împreunează mâinile și spune:

— Mai am o treabă. Mâine, în oraș. Dacă nu e prea mare deranjul…

— Merg cu tine, spune el.

— Nu e musai să te ții după mine peste tot, Kent, spune ea.

— Ba da, o contrazice el.

Apoi zâmbește. Britt-Marie încearcă și ea să zâmbească.

Dar, când Kent se îndreaptă spre BMW, Britt-Marie rămâne pe loc, cu călcâiele înfipte în pietrișul parcării și spune, pe tonul cu care vorbește Britt-Marie când consideră că totul are o limită:

— Nu, Kent, în niciun caz! Bagă-ți mințile-n cap! Nu merg nicăieri cu tine dacă nu-ți pui ambii pantofi în picioare! Acum!

37

Un lucru ciudat când vine vorba de așezări la sosea este că poți găsi la fel de multe motive să pleci ca și scuze să rămâi. Unii oameni nu știu cum să plece mai repede, alții fac tot ce pot să rămână.

Va mai dura o săptămână după înmormântarea lui Sami până când Britt-Marie în sfârșit se va urca în mașina albă cu portieră albastră și va ieși pe șoseaua care pleacă din Borg în două sensuri. Trebuie neapărat spus aici că n-a fost vina angajaților Consiliului Local, ei n-au încercat decât să-și facă datoria. Nu e vina lor că nu sunt obișnuiți cu acuratețea cu care Britt-Marie bifează puncte pe listele ei.

În prima zi, luni, tânărul care lucrează temporar la secretariat o privește de parcă Britt-Marie îl ia peste picior. Secretariatul deschide la ora 08:00, așa că Britt-Marie și Kent sunt acolo la 08:02, fiindcă Britt-Marie n-a vrut să pară agresivă.

— Borg? spune tânărul, pe tonul unuia care pronunță un nume de făptură din povești.

— Drăguță, nu se poate să lucrezi la Consiliu și să nu știi că Borg ține de voi! spune Britt-Marie.

— Eu… nu sunt de aici. Sunt angajat doar temporar, o lămurește tânărul.

— Ha! Și ți se pare, firește, că asta e o scuză să nu știi nimic! dă din cap Britt-Marie înțelegătoare.

Când Kent o înghiontește prietenos și îi șoptește să încerce să fie mai diplomată, Britt-Marie îi zâmbește binevoitoare tânărului și îi spune:

— Curajos din partea dumitale să-ți pui cravata aceea! Arată de-a dreptul ridicol!

După care urmează un schimb de replici care nu s-ar putea descrie drept tocmai „diplomatice”. Dar, în cele din urmă, Kent reușește atât de bine să-i calmeze pe ambii combatanți, încât tânărul promite să nu cheme paza, iar Britt-Marie promite să nu-i mai dea cu poșeta în cap încă o dată.

Un lucru ciudat când vine vorba de așezări la șosea este că nu e nevoie să locuiești prea mult în ele ca să te scoată din minți faptul că tinerii habar n-au de existența lor. Că nu știu că sunt acolo.

— Am venit să solicit construirea unui teren de fotbal în Borg, pricepi dumneata? îi explică Britt-Marie, cu toată răbdarea de care e în stare.

Îi arată lista ei. Tânărul caută ceva într-un dosar. Se întoarce demonstrativ spre Kent și spune ceva despre un anumit comitet care e ocupat cu o ședință.

— Până la ce oră? vrea să știe Britt-Marie.

Tânărul se uită iar în dosar.

— E o ședință cu mic dejun. Deci până pe la zece, gen.

— Zece? Stau și mănâncă micul dejun până la zece? Păi nu-i de mirare că nu faceți nimic pe-aici, comentează Britt-Marie binevoitoare.

După care au fost nevoiți să părăsească incinta, căci tânărul și-a încălcat promisiunea și a chemat agentul de pază.

Se întorc la ora zece. Află că mai sus-numitul comitet a intrat într-o altă ședință până la prânz. Revin după prânz și constată că, din nou, comitetul are consfătuiri până la închiderea programului. Britt-Marie îi explică mai clar tânărului de la secretariat chestiunea terenului de fotbal, întrucât nu i se pare normal să ia o zi întreagă rezolvarea unei astfel de chestiuni. Agentul de pază chemat din nou de tânăr consideră că Britt-Marie exagerează ușor cu claritatea și îl avertizează pe Kent că, dacă Britt-Marie mai face odată ce a făcut, va fi nevoit să-i confiște poșeta. Kent rânjește și îi spune agentului de pază că e un bărbat mult mai curajos decât el. Britt-Marie nu știe dacă să se simtă mândră sau jignită.

— Ne-ntoarcem mâine, scumpo, nu-ți face griji, o liniștește Kent după ce pleacă.

Britt-Marie dă din mână a pagubă.

— Ai întâlnirile tale de afaceri, Kent. Trebuie să plecăm acasă, îmi dau seama, firește că-mi dau

seama. Doar că aș vrea să…

Trage atât de adânc aer în piept, încât ai zice că trage direct de pe fundul poșetei.

— Pe Vega nu o doare când joacă fotbal.

— Ce n-o doare? întreabă Kent.

— Nimic, răspunde Britt-Marie.

Capul mare al lui Kent se coboară gânditor.

— N-are nimic, scumpo. Ne-ntoarcem mâine.

Britt-Marie își îndreaptă bandajul pe mână.

— Sunt conștientă că nu mai au nevoie de mine. Firește că sunt conștientă, Kent. Dar aș vrea să le pot da ceva. Aș vrea să le pot da un teren de fotbal.

— Ne-ntoarcem mâine, repetă Kent și îi deschide galant portiera.

— Nu, nu, ai întâlnirile tale de afaceri, îmi dau și eu seama, trebuie să mergem acasă, oftează ea.

Kent se scarpină absent în creștet. Tușește ușor încurcat. Se uită fix la chederul de cauciuc dintre geamul ferestrei și metalul portierei și spune:

— Adevărul e, scumpo, că am o singură întâlnire de afaceri. Cu un vânzător de mașini.

— Ha! Nu știam că ai de gând să cumperi o mașină nouă, spune ea.

— Nu cumpăr. O vând pe-asta, spune Kent, arătând spre bordul BMW-ului.

Chipul îi e întristat, de parcă știe că așa se cade să fie după o asemenea declarație. Dar, când ridică nepăsător din umeri, e ca un băiețandru care tocmai s-a eliberat de o povară:

— Firma a dat faliment, scumpo! Am încercat s-o salvez cât am putut, dar… mda. Știi și tu… criza financiară.

Britt-Marie rămâne cu gura căscată.

— Și ce o să faci?

Kent zâmbește, tânăr și lipsit de griji:

— O iau de la capăt, doar asta se face, nu? Cândva n-aveam nimic, mai ții minte?

Britt-Marie își amintește. Degetele ei le caută pe ale lui. Sunt bătrâni, dar el râde:

— Am clădit o viață întreagă din nimic. Pot s-o fac din nou.

Îi ia mâinile într-ale lui și o privește în ochi când îi spune:

— Pot să fiu din nou bărbatul ăla, scumpo!

Sunt la jumătatea drumului dintre oraș și Borg când Britt-Marie se întoarce și îl întreabă cum s-a descurcat Manchester United. Atunci Kent izbucnește în râs. Și e minunat.

— Aș, s-a dus dracu' tot! Cel mai prost sezon din ultimii douăzeci de ani. Antrenorul o să fie concediat mintenaș.

— Cum așa? întreabă ea.

— Au uitat ce i-a făcut o echipă de succes, răspunde el.

— Și-atunci ce-i de făcut? întreabă ea.

— Trebuie s-o ia de la capăt! spune el.

Kent închiriază o cameră pentru o noapte la părinții Țestosului. Britt-Marie nu-l întreabă dacă vrea să înnopteze la Bancă, pentru că îi spune el singur că nu vrea, fiindcă „tipa oarbă îl bagă oleacă în sperieți".

A doua zi se întorc la Consiliu. Și a treia. Cu siguranță cei de la Consiliu se gândesc că Britt-Marie și Kent se vor lăsa păgubași odată și odată, dar oamenii aceia nu înțeleg greutatea listelor scrise cu pixul. În a patra zi reușesc să fie primiți în audiență de un bărbat cu sacou, care e membru al comitetului. Pe la prânz, bărbatul cheamă un alt bărbat și o femeie, și aceștia îmbrăcați în sacouri. Nu se știe dacă i-a chemat dată fiind experiența lor în domeniu sau doar ca să-și micșoreze riscul de a fi nimerit când Britt-Marie încearcă din nou să lovească pe cineva cu poșeta.

— Am auzit multe lucruri bune despre Borg. Pare un loc cu adevărat șarmant, spune femeia încurajator, ca și cum satul aflat la douăzeci de kilometri de biroul ei ar fi o insulă exotică unde se poate ajunge doar prin magie.

— Am venit în legătură cu terenul de fotbal, declară Britt-Marie.

— Aha, spune femeia cu sacou.

— Nu am bugetat așa ceva, spune celălalt bărbat cu sacou.

— După cum v-am spus deja, întărește primul bărbat cu sacou.

— Atunci o să vă rog să bugetați! îi somează Britt-Marie.

— Exclus! Cum ar fi? Ar însemna să modificăm toate bugetele! spune îngrozit al doilea sacou.

Femeia cu sacou zâmbește și o întreabă pe Britt-Marie dacă dorește cafea. Britt-Marie nu vrea. Femeia zâmbește și mai larg.

— Din câte știm, Borg are deja teren de fotbal.

Al doilea sacou țâțâie nemulțumit printre dinți, apoi aproape țipă:

— Nu! S-a vândut terenul, când se făceau prospecțiuni să se construiască locuințe.

— Atunci o să vă rog să-l cumpărați înapoi! spune Britt-Marie.

Țâțâitul din buze al bărbatului e atunci însoțit de mici împroșcături cu salivă:

— Cum să facem așa ceva? Atunci TOATĂ lumea o să vrea să-și vândă terenurile! Nu putem să facem terenuri de fotbal peste tot! Ar fi o mare de terenuri de fotbal!

— Aha, zice primul sacou și se uită plictisit la ceas.

Atunci Kent apucă strâns poșeta lui Britt-Marie. Femeia cu sacou se apleacă dezarmant și le toarnă cafea tuturor, deși nimeni nu vrea.

— Din câte am înțeles, ați fost angajată la baza de agrement din Borg, spune ea zâmbind blând.

— Da, da, e adevărat dar… mi-am dat demisia, spune Britt-Marie, mușcându-și obrajii.

Femeia zâmbește și mai cald și împinge cafeaua mai aproape de Britt-Marie.

— Nu s-a bugetat niciun post de administrator, dragă Britt-Marie. Intenția era ca baza de agrement să fie închisă înainte de Crăciun. A fost o greșeală administrativă, știi?

Cel de-al doilea sacou țâțâie iar dezaprobator, ca un apucat.

— Nu, postul nu era în buget. Cum să facem așa ceva?

Primul sacou se ridică.

— O să vă rog să ne scuzați. Avem o ședință importantă!

Britt-Marie pleacă, gândindu-se că a fost o greșeală să se ducă în Borg. Au dreptate cei de la Consiliu, firește că au dreptate.

— Mâine, scumpo. Ne-întoarcem mâine, spune Kent după ce se urcă în BMW.

Dar Britt-Marie își sprijină capul de geam, cu o batistă sub bărbie. Când o vede, chipul lui Kent se încrâncenează de o hotărâre, o dorință de răzbunare pe care Britt-Marie nu le vede.

În a cincea zi se întorc la Consiliu. Plouă din nou. Kent e cel care insistă să meargă, căci Britt-Marie spune că nu mai are niciun rost. Kent e nevoit să amenințe că o să scrie tot felul de năzbâtii cu pixul pe lista ei. Atunci Britt-Marie strânge lista la piept, de parcă ar fi un ghiveci cu flori pe care el amenință că vrea să-l arunce de la balcon și se urcă fără tragere de inimă în BMW, mormăind că Kent e un „huligan".

Când ajung la Consiliu îi întâmpină o femeie. Britt-Marie o recunoaște – e femeia de la Federația de Fotbal.

— Ha! Ați venit, de bună seamă, ca să ne opriți! constată Britt-Marie.

Femeia se uită mirată la Kent și începe să-și frământe neliniștită mâinile.

— Nu. Kent m-a sunat. Am venit să vă ajut.

Kent o bate pe Britt-Marie pe umăr.

— Am dat câteva telefoane. Mi-am luat libertatea să fac ce mă pricep mai bine.

Când Britt-Marie intră în biroul sacourilor, dă cu ochii de și mai multe sacouri. Date fiind circumstanțele, chestiunea terenului de fotbal din Borg devenise una de interes pentru mai multe comitete, se pare.

— Ne-a fost adus la cunoștință că există un interes susținut în sprijinirea inițiativei de a dezvolta fotbalul în regiune, spune un sacou, arătând spre femeia de la Federația de Fotbal.

— Ni s-a adus, de asemenea, la cunoștință că firmele locale sunt gata să exercite anumite… presiuni în această privință, spune un alt sacou.

— Presiuni chiar… neplăcute, adaugă un al treilea sacou și pune pe masă, în fața lui Britt-Marie un dosar plin cu documente.

— Ni s-a amintit prin e-mail și telefon, de asemenea, că e an electoral, spune primul sacou.

— Ni s-a amintit într-o manieră de-a dreptul abrazivă și insistentă! adaugă un altul.

Britt-Marie se uită la documente. Toate poartă antetul: „Grupul de Lucru al Parteneriatului Oficial al Firmelor și Întreprinzătorilor Particulari Independenți”. Din documente reiese clar că proprietarii pizzeriei din Borg, ai magazinului alimentar din Borg, ai oficiului poștal privatizat din Borg și ai service-ului auto din Borg au avut o consfătuire de urgență cu o noapte înainte și au semnat împreună o petiție pentru înființarea unui teren de fotbal. De asemenea, proprietarii firmelor nou-înființate, „Biroul de Avocatură *Fiul & Fiul”,* „Frizeria *Păr & Altele*” și *„Borg Vinuri Bune* Import SRL” au semnat și ei petiția. Din întâmplare, semnăturile seamănă foarte mult. Singura care nu seamănă cu celelalte e a unui domn pe nume Karl, care, conform documentelor, este proprietarul unei florării nou-înființate în Borg.

Britt-Marie recunoaște scrisul lui Kent peste tot. Kent stă în spatele ei, cu mâinile în buzunare și ușor cocârjat, de parcă încearcă să ocupe cât mai puțin spațiu. Britt-Marie ar vrea să-l ridice în cosmos. Femeia cu sacou le toarnă cafea tuturor și exclamă entuziasmată:

— Habar n-aveam că există un asemenea mediu de afaceri înfloritor în Borg! Ce șarmant!

Rațiunea o împiedică pe Britt-Marie să se ridice și să alerge prin încăpere cu brațele întinse precum

aripile unui avion, fiindcă e aproape sigură că nu se cade.

Primul sacou își drege glasul, cere cuvântul din nou și spune:

— În plus, am fost contactați de Agenția pentru Ocuparea Forței de Muncă din orașul dumneavoastră.

— De douăzeci și una de ori. Am fost contactați de douăzeci și una de ori! adaugă un alt sacou.

Britt-Marie se întoarce și se uită spre Kent întrebătoare, dar Kent a rămas cu gura căscată, la fel de șocat ca și ea. Un sacou ales la întâmplare se bagă și el în discuție, arătând spre un alt document:

— Ni s-a adus la cunoștință că ați fost angajata bazei de agrement din Borg.

— Din greșeală! spune zâmbind femeia cu sacou.

Sacoul-ales-la-întâmplare continuă nestingherit:

— Biroul Agenției pentru Ocuparea Forței de Muncă din orașul dumneavoastră ne-a atras atenția asupra anumitor responsabilități politice legate de această chestiune. În plus, ni s-a adus la cunoștință că ar exista o oarecare flexibilitate în bugetul local pentru continuarea contractelor de muncă încă în derulare acum… în an electoral.

— De douăzeci și una de ori. Ni s-a atras atenția de douăzeci și una de ori! sare un alt sacou furios.

Britt-Marie nu-și mai găsește limba. Cuvintele o trădează. Își drege vocea și îngaimă bâlbâindu-se:

— Dacă-mi permiteți… Ce Doamne iartă-mă înseamnă toate astea?

Mai multe sacouri oftează deodată, ca și cum e cât se poate de evident ce încearcă să-i comunice. Mânecile sacourilor se suflecă, să vadă dacă nu cumva e ora prânzului. Este. Sacourile își pierd la unison răbdarea. Unul dintre sacouri își asumă responsabilitatea de a-i explica totul lui Britt-Marie și, privind-o cu un aer obosit, îi zice:

— Înseamnă că ori bugetăm un nou teren de fotbal, ori îți păstrezi dumneata slujba. N-avem bani de amândouă.

Asta nu e deloc o alegere rezonabilă.

Un lucru ciudat când vine vorba de așezări la sosea este că poți găsi la fel de multe motive să pleci ca și scuze să rămâi. Unii oameni nu știu cum să plece mai repede, alții fac tot ce pot să rămână.

38

— Asta nu e deloc o alegere rezonabilă! spune Britt-Marie.

Cum nu primește niciun răspuns, continuă:

— Nu e o alegere rezonabilă, nu e, nu! Așa că vreau să te rog să nu mi-o iei în nume de rău.

Nu primește niciun răspuns, evident, așa că își mușcă obrajii și continuă:

— E foarte frumos aici. Nu știu dacă are vreo importanță pentru tine. Sper să aibă. E un cimitir foarte îngrijit și curat, da.

Sami nu-i răspunde, dar Britt-Marie speră că o aude când spune:

— Să știi, băiat iubit, că n-o să mă căiesc niciodată că am venit în Borg!

E sâmbătă după-amiază. Ziua după cea în care autoritățile locale au pus-o pe Britt-Marie în fața unei alegeri imposibile și ziua în care Liverpool întâlnește Aston Villa, la vreo mie de kilometri de Borg. Dimineață, devreme, Britt-Marie s-a dus mai întâi la baza de agrement. Luni urmează să vină excavatoarele, așa au promis sacourile. Kent i-a obligat să promită. Le-a zis că, dacă nu promit, nu-i lasă să plece la prânz. Sacourile s-au jurat pe ce au mai sfânt că o să facă tot ce trebuie – gazon cu iarbă adevărată, porți ca lumea cu plasă și teren marcat frumos cu linii albe. Nu, n-a fost o alegere rezonabilă, dar Britt-Marie își amintește cum e să pierzi o soră. Își amintește cât de derutată s-a simțit. Așa că se gândește că ăsta e cel mai bun lucru pe care i-l poate oferi cuiva care a pierdut un frate și e la fel de confuz cum a fost ea cândva – un teren de fotbal.

A auzit vocile prin ușa deschisă a pizzeriei, dar n-a intrat. S-a gândit că era mai bine așa. Baza de agrement era pustie, dar ușa frigiderului era întredeschisă. Urmele de dinți de șobolan din chederul de cauciuc al ușii vorbeau de la sine. Folia

de plastic de pe farfurie era roasă, iar farfuria era linsă lună de ultimele resturi de unt de arahide și Nutella. În drum spre ieșire, șobolanul se împiedicase de borcanul cu bicarbonat al lui Britt-Marie și îl răsturnase pe bancul chiuvetei. În praful alb se vedeau urme de lăbuțe. Două perechi, de fapt. Șobolanul fusese acolo la o întâlnire. Sau „lipeală” sau cum i-o mai zice în ziua de azi.

Britt-Marie a stat pe unul dintre scaune, cu un prosop pe genunchi o vreme. Apoi și-a șters fața și a făcut curat în bucătărie. A spălat, a dezinfectat și a împrospătat tot ce se putea. A mângâiat ușor mașina de cafea lovită de „pietre sărite accidental din carosabil”, și-a trecut palma peste harta înrămată, cu un punct roșu în mijloc, atârnată pe perete un pic prea jos și care îi spune lui Britt-Marie exact unde se află.

Neașteptat, bătaia la ușă n-a surprins-o. Fata de la Asistență Socială era foarte în largul ei, ca acasă.

— Bună, Britt-Marie! Am văzut lumina aprinsă… Sper că nu deranjez, a spus ea.

— În niciun caz. Am venit doar să las cheile, i-a spus Britt-Marie, simțindu-se ca un musafir în casa altcuiva.

Britt-Marie i-a întins cheile, dar fata nu le-a luat. Doar a zâmbit cald, uitându-se în jur.

— E foarte plăcut aici. Am înțeles că înseamnă mult pentru Vega și Omar și am vrut să văd, ca să înțeleg mai bine.

— Am făcut curat înainte să plec, a spus Britt-Marie.

— O să fac tot ce-mi stă în putință să le fie bine, i-a promis fata.

Britt-Marie învârtea stângace cheile în mână, încercând să înăbușe tot ce mocnea în ea. A verificat de mai multe ori dacă și-a pus toate lucrurile în geantă și dacă a stins luminile în baie și bucătărie. Și-a luat de mai multe ori avânt să spună, dar rațiunea și-a înfipt ghearele și ciocul de câte ori a încercat. Ar fi vrut să întrebe: „Ar schimba cu ceva situația dacă aș avea eu grijă de ei?”, dar știa că era

ridicol. Firește că era ridicol. Într-un târziu a reușit totuși să deschidă gura:

— Ar… Dacă-mi permiți, aș vrea să întreb… E ridicol, firește, dar aș dori să știu dacă ar schim…

Dar, înainte să termine ce avea de spus, în pragul ușii au apărut părinții Țestosului. Mama cu o mână pe burta de gravidă, tatăl cu șapca în mâini.

— Bună, a zis mama.

— Tu ești aia care a venit să ia copiii? a vrut să știe Karl.

Atunci mama l-a înghiontit ușor și i-a spus fetei de la Asistență Socială:

— Eu sunt Sonja. El e Karl, soțul meu. Suntem părinții lui Patrik, care joacă fotbal cu Vega și Omar, a zis mama.

Fata poate că a vrut să spună ceva, dar n-a apucat, căci Karl n-a lăsat-o:

— Vrem să avem grijă de copii! Vrem să vină să stea cu noi! Nu poți să-i iei din Borg!

Sonja s-a uitat la Britt-Marie. Poate că i-a văzut mâinile, căci s-a dus întins la ea și a îmbrățișat-o, fără ca Britt-Marie să i-o fi cerut. Britt-Marie a murmurat ceva despre detergent pe degete. Sonja nu i-a dat drumul din îmbrățișare. Apoi s-a auzit un scârțâit la ușă. Fata de la Asistență Socială a râs ușor, ca și cum era un impuls al ei de câte ori deschidea gura:

— Adevărul e că am primit aceeași cerere și de la mama lui Ben și de la unchiul lui… Dino… așa i se spune, nu?

Scârțâitul de la ușă s-a întețit. Din prag, Cineva și-a dres glasul și a zis:

— Copii pot să stea cu mine, da? Sunt… cum se zice? Ca ai mei, da?

Cineva părea gata să se ia la harță pe chestiunea asta cu toată lumea din încăpere. A arătat apoi spre terenul de fotbal, unde tricourile albe erau încă atârnate pe gard și lumânările aprinse cu grijă de Cineva de dimineață.

— E nevoie de… cum se zice? De-un sat să crești un copil! Avem sat!

În spatele ei au apărut Bancă și câinele. Când fata de la Asistență Socială s-a uitat la ea, Bancă parcă a simțit, căci imediat a ridicat bastonul și a spus defensiv:

— Eu n-am venit să adopt niciun plod. Am venit după pizza.

Sonja i-a dat reticentă drumul din brațe lui Britt-Marie, așa cum faci când dai drumul unui balon și nu știi dacă o să zboare. Karl și-a strâns șapca în mâini și a arătat acuzator spre fata de la Asistență Socială:

— Nu poți să iei copiii din Borg. Cine știe la cine nimeresc! Dacă ajung la unii care țin cu Chelsea?

Britt-Marie lăsase deja cheile pe blatul chiuvetei și se strecurase în spatele lor. Poate că au văzut-o, dar au lăsat-o să plece pentru că le păsa suficient de mult de ea să o lase să facă asta.

După-amiaza se preschimbă în seară în Borg, iute și nemilos, ca și cum apusul pune brusc un plasture peste lumina zilei. Britt-Marie e în genunchi, cu fruntea lipită de piatra de mormânt a lui Sami.

— Băiat iubit, n-o să mă căiesc niciodată că am venit în Borg!

E sâmbătă și Liverpool joacă la o mie de kilometri de-acolo. Luni o să sosească excavatoarele în Borg. Britt-Marie nu știe dacă e religioasă sau nu, dar se gândește că e de ajuns că simte că Dumnezeu are un plan pentru Borg.

Are pete de iarbă pe ciorapi. Se plimbă singură prin localitatea aflată la șosea. Tricourile albe sunt tot sus, pe gard, lumânările au fost din nou aprinse cu grijă. Luminile sunt aprinse în baza de agrement și Britt-Marie vede umbrele siluetelor copiilor înăuntru. Mai mulți copii decât niciodată. Sunt deja aproape un club, nu doar o echipă. Ar vrea să intre, dar își zice că nu se cade. E mai bine așa.

Pe pietrișul din fața bazei de agrement și a pizzeriei, două camioane incredibil de rablagite stau parcate cu farurile aprinse. În lumina lor se mișcă bărbați în toată firea, cu barbă și șepci. Icnesc,

răsuflă din greu, se împing și se înghesuie. Lui Britt-Marie îi ia ceva să realizeze că joacă fotbal.

Se joacă.

Își continuă plimbarea. Se oprește preț de câteva bătăi de inimă în fața unei căsuțe modeste, cu grădină modestă. Dacă nu știi că e acolo, e ușor să treci pe lângă ea fără să o vezi. Casa are multe în comun cu proprietarul. Mașina de poliție nu e parcată în față și înăuntru nu e nicio lumină aprinsă. După ce se asigură că Sven nu e acasă, Britt-Marie se furișează până la ușă și bate. Pentru că voia să facă asta o dată în viață.

Apoi pleacă degrabă, ascunsă în umbrele serii și se îndreaptă spre casa lui Bancă. Peticul de iarbă cu flori din față nu mai miroase urât. Panoul cu „De vânzare" a dispărut. Miroase a ouă prăjite când Britt-Marie intră în hol. Câinele doarme pe podea, iar Bancă e în fotoliul ei, cu fața atât de aproape de televizor, încât Britt-Marie e cât pe ce să-i spună că poate fi periculos pentru ochi.

— Dacă-mi permiți, pot să întreb cine joacă? întreabă ea.

— Aston Villa și Liverpool! Aston Villa conduce cu doi la zero! răspunde Bancă însuflețită.

— Ha. Presupun că și tu ții cu Liverpool, ca și copiii.

— Te-ai țicnit? Țin cu Aston Villa! pufnește Bancă.

— Pot să-ntreb de ce? întreabă Britt-Marie.

Dacă se gândește mai bine, e prima oară când o vede pe Bancă interesată de un meci de fotbal la televizor, de fapt.

Bancă face o mutră de parcă întrebarea e complet ridicolă. Se gândește un pic, apoi răspunde posacă:

— Pentru că nimeni nu ține cu Aston Villa.

Apoi adaugă:

— Și fiindcă au tricouri frumoase.

Al doilea argument i se pare lui Britt-Marie un pic mai rațional decât primul. Bancă ridică privirea și dă sonorul mai încet. Ia o înghițitură de bere și își drege glasul.

— E mâncare în bucătărie. Dacă ți-e foame…

Britt-Marie dă din cap că nu, ținându-se strâns de baierele poșetei.

— O să vină Kent în curând. Plecăm acasă. Fiecare cu mașina lui. El în față, firește. Nu-mi place să conduc pe întuneric. E mai bine să meargă el în față.

Banca își ridică întrebătoare sprâncenele, apoi le coboară. Se ridică anevoios din fotoliu, înjurând copios, de parcă ar fi vina fotoliului că oamenii îmbătrânesc.

— Nu e treaba mea să mă bag, Britt-Marie. Da' cred că ar trebui să-nveți să conduci și pe întuneric.

— Drăguț din partea ta să spui asta, răspunde Britt-Marie, cu privirea înfiptă în geantă.

Bancă și câinele o ajută să coboare valizele și ghivecele de pe balcon. Britt-Marie face curat și spală vasele în bucătărie. Sortează tacâmurile. Dezmiardă câinele între urechi. La televizor cineva țipă în gura mare. Bancă dispare în sufragerie. Pare furioasă când se întoarce.

— A marcat Liverpool. E doi la unu pentru Aston Villa, mârâie ea.

Britt-Marie dă o ultimă tură prin casă. Îndreaptă covoarele și perdelele. Când coboară din nou în bucătărie, zice:

— Nu sunt eu genul să mă bag în treburile altora, Bancă, dar n-am putut să nu observ că ai scos panoul cu „De vânzare". Așa că o să-mi permit să te felicit că ai vândut casa.

Bancă râde amar:

— Glumești? Cine să cumpere o casă în Borg?

Britt-Marie își îndreaptă fusta.

— Ha! Dacă-mi permiți, nu e tocmai o presupunere nerezonabilă din moment ce ai scos panoul!

Bancă se întoarce spre chiuvetă și încearcă să-și facă de lucru cu vase care nu mai sunt acolo.

— Eh, m-am gândit să mai rămân o vreme în Borg. Să stau de vorbă cu tata. Mi-am zis c-o fi mai ușor acum că e mort, că nu mai poate să mă întrerupă tot timpul.

Britt-Marie ar vrea să o bată pe umăr, dar își dă seama că e mai bine să n-o facă. Dacă nu din alt motiv, măcar pentru faptul că Bancă are bastonul aproape.

Se aude o bătaie la ușă. Bancă iese în hol, dar se îndreaptă spre sufragerie fără să deschidă, pentru că știe cine este. Britt-Marie se mai uită o dată de jur-împrejurul bucătăriei. Își apropie degetele de pereți, cât de aproape se poate, fără să-i atingă, căci, la urma urmelor, sunt niște pereți foarte murdari. N-a avut timp să se ocupe și de pereți. Ar fi avut nevoie de mai mult timp în Borg pentru asta.

Kent zâmbește ușurat când Britt-Marie îi deschide.

— Ești gata? spune el stresat, de parcă se teme că ea s-ar putea răzgândi din nou.

Britt-Marie încuviințează și își ia geanta. Chiar atunci, în televizor, un jucător începe să urle ca un apucat, de parcă l-a pocnit careva.

— Ce Doamne iartă-mă! exclamă Britt-Marie.

— Haide! Să nu prindem trafic! încearcă Kent, dar e prea târziu.

Britt-Marie se întoarce în sufragerie. Bancă înjură printre dinți un tânăr în tricou roșu, care aleargă în jurul terenului și urlă până se învinețește.

— Doi la doi, Liverpool a făcut doi la doi! mormăie ea și lovește fotoliul de parcă el e de vină.

Britt-Marie iese în goană pe ușă.

BMW-ul lui Kent e în fața casei. Kent vine în fugă spre ea, cu brațele întinse. Dar Britt-Marie se ferește. Nu se cuvine, firește, femeie în toată firea să alerge ca o infractoare urmărită. Se oprește gâfâind pe bordura trotuarului, cu gâtul în flăcări de atâta

efort. Se întoarce și se uită spre Kent cu lacrimile șiroind pe obraji.

— Ce naiba faci, scumpo? Trebuie să plecăm! zice el.

Dar vocea lui sună spart, căci pricepe și singur ce are de gând Britt-Marie.

Fusta îi e mototolită, dar Britt-Marie nu și-o netezește. Părul îi e aproape ciufulit. Mă rog, cât de ciufulit poate fi părul lui Britt-Marie vreodată. În sfârșit, rațiunea capitulează complet și o lasă să ridice vocea:

— Liverpool a făcut doi la doi! Cred că vor câștiga!

Capul lui mare își lasă bărbia în piept. Kent parcă se împuținează pe loc.

— Nu poți fi mama lor, scumpo! Și dacă ai putea, ce se întâmplă mai încolo? Când nu mai au nevoie de tine? Ce se întâmplă atunci?

Britt-Marie clatină din cap. Sfidătoare și rebelă, nu descumpănită sau tristă. Ca și cum se pregătește să sară, fie și doar de pe bordura unui trotuar.

— Nu știu, Kent. Nu știu ce se întâmplă atunci.

El închide ochii și arată din nou ca băiatul de demult, de pe scara blocului. O roagă încet:

— Mai pot s-aștept doar până mâine, Britt-Marie. Stau la părinții Țestosului. Dacă nu bați mâine la ușa aia, plec singur acasă.

Încearcă s-o spună cu stăpânire de sine. Dar știe că a pierdut-o pe Britt-Marie.

Britt-Marie a plecat deja spre baza de agrement.

Omar și Vega o văd, dar Britt-Marie trece în fugă pe lângă ei fără să-i vadă. Se oprește când îi aude strigând-o enervați.

— Ce Doamne iar… Liverpool a… da, nu știu exact ce-au făcut, dar am impresia că o să câștige meciul cu… cum le zice? Ceva cu Villa! spune Britt-Marie.

Gâfâie atât de strașnic, încât e nevoită să-și sprijine palmele pe genunchi, în mijlocul străzii. Ce-

o să creadă vecinii, că s-a apucat de droguri?

— Știm! încuviințează Omar cu însuflețire.

— Ha! icnește Britt-Marie.

— E doi la doi, o să câștigăm! S-a văzut în ochii lui Gerrard când a înscris! O să câștigăm! spune Omar extaziat.

Britt-Marie ridică privirea și trage aer în piept cu atâta sete, încât o apucă migrena.

— Pot să vă întreb ce Doamne iartă-mă faceți în mijlocul străzii?

Vega o privește, cu mâinile în buzunare și dând din cap resemnată, ca și cum își dă seama că trebuie să accepte că Britt-Marie e redusă mintal.

— Veneam să te luăm! Când se întoarce roata, trebuie să ne uităm cu tine la meci!

Dar Liverpool nu reușește să întoarcă roata în meciul acela. Se încheie doi la doi. Nu contează. În același timp, contează mai mult decât oricând.

În seara aceea, mănâncă slănină și ouă în bucătăria lui Bancă – Vega, Omar, Britt-Marie, Bancă și câinele. Când Omar își pune coatele pe masă, Vega îi zice să le dea jos. Privirile li se întâlnesc preț de-o clipă, apoi băiatul face cum i s-a zis, fără să protesteze.

Britt-Marie așteaptă în hol, în timp ce își pun gecile. Își strânge ghem degetele de la picioare în pantofi. Le perie hainele cu palmele până când copiii sunt nevoiți să o ia de mână ca să se oprească.

Fata de la Asistență Socială îi așteaptă în fața casei.

— E-n regulă. Nu-i place fotbalul, dar e-n regulă, îi spune Vega lui Britt-Marie.

— O s-o învățăm, adaugă Omar.

Britt-Marie își mușcă obrajii și dă din cap.

— Eu… treaba e că eu… vreau doar să spun că eu… voi… eu n-am… niciodată… începe ea.

— Știm, murmură Vega cu chipul îngropat în sacoul lui Britt-Marie.

— E OK! îi promite Omar îmbrățișând-o.

Din stradă, Omar se întoarce. Britt-Marie a rămas pe loc, uitându-se lung după ei, de parcă ar vrea să păstreze imaginea lor pe retină cât mai mult timp. O întreabă:

— Ce faci mâine?

Britt-Marie își împreunează mâinile pe burtă. Trage aer în piept.

— Kent mă așteaptă să-i bat la ușă.

Vega își bagă mâinile în buzunare. Ridică din sprâncene.

— Și Sven?

Britt-Marie inspiră. Expiră. Își umple plămânii cu Borg.

— Mi-a spus că, de fiecare dată când bate cineva la ușă, speră să fiu eu.

Copiii par atât de mici în lumina lampadarelor de pe stradă. Dar Vega se îndreaptă de spate și spune:

— Fă-mi o favoare, Britt-Marie!

— Orice, șoptește femeia.

— Nu bate la nicio ușă mâine. Ia mașina și du-te! o roagă fata.

Britt-Marie rămâne singură în întuneric mult timp după ce au dispărut. Nu spune nimic, nu promite nimic. Știe că ar fi o promisiune pe care nu o poate ține.

Stă pe balconul casei lui Bancă și simte cum Borg îi suflă tandru în păr. Nu tare, cât să-i strice coafura, ci cât să simtă adierea. Ziarul sosește când încă e întuneric. Bătrânele se grăbesc cu cadrele de mers spre cutia poștală. Una dintre ele îi face cu mâna lui Britt-Marie, iar ea îi răspunde făcându-i la rându-i cu mâna. Nu cu tot brațul, firește, ci stăpânit, cu palma ridicată discret. Așa cum face cu mâna orice adult rezonabil. Așteaptă până când femeile intră din nou în casă. Coboară și își duce valizele la mașina albă cu portieră albastră.

Înainte să răsară soarele, se oprește în afara unei uși și bate.

39

Dacă închide ochii suficient de strâns și suficient de mult timp, își poate aminti toate alegerile în viață pe care le-a făcut doar de dragul ei. Își dă seama că, poate, încă n-a făcut niciuna. Când merge încet, printr-o așezare aflată la sosea, înainte de zorii zilei, în mașina albă cu o portieră albastră, cu ferestrele deschise și trăgând adânc aer în piept, își poate aminti toți bărbații de care s-a îndrăgostit.

Alf. Kent. Sven. Unul care a trădat-o și a părăsit-o. Altul care a trădat-o și pe care l-a părăsit ea. Un al treilea, care e multe lucruri pe care Britt-Marie nu le-a avut niciodată, dar, poate, nimic după care tânjește, de fapt. Își desface încet, încet bandajul din jurul mâinii și privește dunga albă de pe inelar. Visând la prima iubire și a doua șansă, cântărește dacă poți să dai iertarea pe dragoste. Își numără bătăile inimii.

Dacă închide ochii, își poate aminti toate alegerile din viață. Realizează că toate au fost de dragul altcuiva.

E dimineață devreme, dar răsăritul pare să aștepte. Ca și cum i-ar da timp să ridice mâna. Să se hotărască.

Să sară.

Bate la ușă. Se deschide. Ar vrea să spună tot ce are pe suflet, dar nu apucă. Ar vrea să spună de ce e aici și nicăieri altundeva, dar este întreruptă. O dezamăgește să-și dea seama că era așteptată. Că e atât de previzibilă. Ar vrea să spună ceva despre cum se simte, să-și deschidă pieptul și să lase totul să se reverse pentru prima dată în viață, dar nu e lăsată.

În schimb, e condusă înapoi la mașină, cu o mână fermă. Trotuarul e plin de bidoane din plastic,

aruncate unele peste altele. Ca și cum ar fi căzut din remorca vreunui tir.

— Toată echipa a strâns bani. Am calculat cât de departe e, spune băiatul.

— Ăia dintre noi care știu să calculeze au calculat, da, intervine fata.

— Știu să calculez! strigă supărat băiatul.

— Cam la fel de bine cum știi să șutezi, da, gen până la trei! se hlizește fata.

Britt-Marie se apleacă și pipăie bidoanele. Miros urât. Cineva îi atinge brațele și îi ia ceva timp să realizeze că sunt copiii, care au luat-o fiecare de câte o mână.

— E benzină. Am calculat. Ajunge până la Paris, șoptește Omar.

— Și înapoi! șoptește Vega.

Îi fac cu mâna, în timp ce Britt-Marie se așază pe scaunul șoferului. Le face și ea cu mâna, cu tot trupul, așa cum adulții nu fac niciodată. Dimineața sosește în Borg cu un soare reținut, care așteaptă respectuos la orizont, ca și cum vrea să-i dea timp suficient pentru o ultimă alegere, prima făcută doar de dragul ei. Când, în sfârșit, lumina zilei se întinde peste acoperișurile caselor, o mașină albă cu portieră albastră pornește.

Poate că rămâne. Poate că bate la o altă ușă. Sau poate că pleacă, pur și simplu.

Căci, pe toți sfinții, Britt-Marie chiar are suficientă benzină!

E ianuarie într-un loc care e, mai degrabă, unul din milioane ca el decât unul la un milion. Un loc ca toate celelalte și ca niciunul. Peste câteva luni, la o mie de kilometri depărtare, Liverpool aproape va câștiga Premier League, liga profesionistă de fotbal din Anglia. Într-unul dintre ultimele meciuri, vor conduce cu trei la zero contra lui Crystal Palace, dar, în opt minute incredibile, vor încasa trei goluri și vor pierde titlul. Cei din echipa lui Liverpool nu știu nimic despre Borg, nici măcar nu știu că locul

există, dar oricine a trecut atunci pe șosea, cu geamurile lăsate, cu siguranță a auzit ce s-a întâmplat în meciul acela.

Manchester United își va concedia antrenorul și o va lua de la capăt. Tottenham va promite că următorul sezon va fi mai bun. Undeva există încă oameni care țin cu Aston Villa.

E ianuarie, dar o să vină și primăvara în Borg. Un tânăr se odihnește alături de mama sa în cimitir, sub o pătură de fulare de fotbal. Doi copii le vor povesti, luându-și vorba din gură, despre arbitri varză și preluări prin alunecare patetice. O minge va veni rostogolindu-se, un picior o va lovi, pentru că aici nimeni nu știe cum să se abțină să joace fotbal. Va fi o vară când Liverpool va pierde tot, apoi va veni o toamnă și un nou sezon când pot câștiga totul din nou. Fotbalul e un joc puternic pentru că obligă viața să meargă mai departe.

Borg este unde este. Unde a fost întotdeauna. Un loc despre care tot ce se poate spune de bine e că e la șosea. Cu o bandă în fiecare direcție. O direcție spre casă, una spre Paris.

Dacă ești în trecere pe-acolo, e foarte ușor să observi doar tot ce s-a închis. Ca să vezi ce a rămas, trebuie să încetinești. Au rămas oameni în Borg. Și șobolani, cadre pentru sprijin la mers și sere pentru flori. Un gard, tricouri albe și lumânări aprinse. Un teren de fotbal cu gazon proaspăt și povești cu soare. O florărie care vinde doar flori roșii. Un magazin alimentar, un service auto, un oficiu poștal și o pizzerie unde televizorul e mereu pornit când e meci și unde nu e nicio rușine să cumperi „pe caiet”. Baza de agrement nu mai există, dar există copii care mănâncă slănină și ouă cu noua lor antrenoare și câinele ei, într-o casă cu balcon, într-o sufragerie unde acum sunt fotografii noi pe pereți. În Borg sunt ceva mai puține panouri cu „De vânzare” azi decât ieri. Bărbați cu barbă și șepci joacă fotbal în lumina farurilor unor camioane vechi.

Există un teren de fotbal. Există un club de fotbal.

Și, orice s-ar întâmpla, oriunde ar fi, toată lumea știe că Britt-Marie a fost aici.

MULȚUMIRILE AUTORULUI

Nedei. Cea mai mare binecuvântare este să-ți împarți viața cu cineva care e mult mai inteligent decât tine. Îmi pare rău că tu n-o să trăiești sentimentul acesta niciodată, e cu adevărat minunat. Asheghetam.

Lui Jonas Axelsson. Editorul și agentul meu, care nu uită niciodată că sunt un începător și că datoria lui este, în primul rând, să mă învețe să scriu mai bine. Lui Niklas Natt och Dag, care, în toate textele sale și cu tot respectul lui pentru meșteșugul scrisului, îmi amintește în fiecare zi că meseria asta este un privilegiu. Celinei Hamilton și lui Agnes Cavallin de la Partners in Stories, care sunt experți de casă mare într-o casă mică și care au ținut proiectul acesta pe drumul cel bun și cu inima, și cu creierul, în egală măsură. Fără voi nimic nu s-ar fi întâmplat. Lui Karin Wahlen de la Kult PR, care a priceput totul de la bun început. Vanjei Vinter, soldat de elită al gramaticii, corector, redactor și critic neprețuit, cu toate că sertarul ei cu tacâmuri este o mare dezamăgire. Lui Nils Olsson, care cu răbdare, dragoste și dedicație a realizat trei coperte excepționale. Lui Andrea Fehlauer, care cu experiență și acuratețe a redactat părțile-cheie ale cărții și, fără îndoială, le-a îmbunătățit.

Cititorilor blogului meu. Cei care m-au citit de la început. Deci totul e, de fapt, mai mult din vina voastră.

Lui Torsten Wahlund, Annei-Maria Käll și lui Martin Wallstrom, care mi-au citit poveștile făcându-le cărți audio și au dat voce personajelor mele într-un mod în care nu credeam că este posibil. Acum sunt mai mult ale voastre decât ale mele. Lui Julie Lserke Lovgren, care s-a ocupat de cărțile mele în străinătate. Lui Judith Toth, care m-a dus acolo.

Lui Siri Lindgrende de la Partners in Stories, care se asigură că barca nu se răstoarnă când Jonas refuză să stea nemișcat în ea. Lui Johan Zillén, primul venit, ultimul plecat.

Tuturor celor care au fost și sunt încă implicați în cărțile mele la Forum, Moon Pocket, Bonnier Audio și Bonnier Rights. Mai ales lui John Häggblom, fără ajutorul căruia nu aș fi aici. Lui Liselott Wennborg Ramberg, care a fost redactorul cărții *Lucruri pe care fiul meu trebuie să le știe despre lume.* Lui Adam Dahlin, care a văzut potențialul. Sarei Lindegren și lui Stephanie Tärnqvist, care au avut întotdeauna mult mai multă răbdare cu mine decât am meritat.

Editurii Natur och Kultur, care ne-a susținut, în special lui Hannah Nilsson și lui John Augustsson.

Editurilor Pocketförlag și A Nice Noise, care au crezut în povestea asta.

Tuturor celor care au scris recenzii, postări pe bloguri, pe Twitter, Facebook și Instagram și au vorbit despre cărțile mele anterioare. Le mulțumesc mai ales celor cărora nu le-au plăcut cărțile și și-au luat din timpul propriu să explice, obiectiv și pedagogic, de ce. Nu pot să promit că o să fiu un scriitor mai bun, dar m-ați forțat să gândesc. Și asta nu poate fi rău.

Lui Lennart Nilsson din Gantofta, cel mai bun antrenor de fotbal pe care l-am avut vreodată.

ȘI, MAI PRESUS DE TOATE, ÎȚI MULȚUMESC ȚIE!

Pentru că ai citit. Îți mulțumesc pentru timpul acordat!

Personajul Britt-Marie apare pentru prima dată, în toată splendoarea răutăților ei obsesive, în *Bunica mi-a zis să-ți spun că-i pare rău*, dar Backman a simțit imensul potențial al personajului său și, poate, a tânjit cumva să-i facă dreptate. Și reușește.

Britt-Marie are în continuare obsesiile ei legate de felul cum trebuie făcute lucrurile, are liste de la care nu se poate abate pentru nimic în lume, iar complimentele pe care concede uneori să le facă par mai degrabă atacuri la persoană. Dar curajul cu care își ia în mâini propria viață, după o căsnicie în care nu a avut aproape niciun cuvânt de spus, o umanizează și o transformă într-un personaj digerabil, pentru ca treptat, aproape fără să ne dăm seama, să ajungem să o iubim.

„Autorul bestsellerului *Un bărbat pe nume Ove* se reîntoarce cu povestea înduioșătoare a unei femei care se redescoperă după o criză personală. Percutantă și tulburătoare, povestea ei vorbește despre adevăr și transformare. În acest roman, fanii lui Backman vor descoperi o piatră prețioasă."

PUBLISHERS WEEKLY

„Metamorfoza lui Britt-Marie de la stadiul de larvă la cel de fluture pare cu atât mai remarcabilă dacă ne gândim la mediul profund descurajant în care se produce."

BOOKLIST

Alte cărți **musai**, marca Fredrik Backman:

Un bărbat pe nume Ove
Bunica mi-a zis să-ți spun că-i pare rău
Scandalul
Noi contra voastră
Oameni anxioși

www.editura-art.ro
ISBN 978-606-710-735-7

Table of Contents